

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hate Notes

A GRUMPY BOSS ROM-COM

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE BLOOM

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEFRET NOTLARI

PENELOPE BLOOM

İÇİNDEKİLER

1. Orion
2. Kor
3. Orion
4. Kor
5. Kor
6. Orion
7. Kor
8. Orion
9. Kor
10. Orion
11. Kor
12. Kor
13. Orion
14. Kor
15. Kor
16. Orion
17. Kor
18. Orion
19. Orion
20. Kor
21. Kor
22. Kor
23. Orion
24. Kor
25. Orion
26. Kor
27. Orion
28. Kor
29. Kor
30. Kor
31. Kor
32. Orion
33. Kor
34. Orion
35. Kor

36. Orion
37. Kor
38. Kor
39. Orion
40. Kor
41. Kor
42. Kor
43. Kor
44. Sonsöz - Kor
45. Sonsöz - Orion
46. Patron(delik) Ön Gösterim, Bölüm 1 - Juliette
47. Patron(delik) Ön Gösterim, Bölüm 2 - Adrian
48. Patron(delik) Ön Gösterim, Bölüm 3 - Juliette

ORION

("Yine o tepinme olayını yapıyorsun," dedi Remmy.

Gözlerimi küçük kız kardeşime çevirdim. Bana gülümsedi, bakışlarıma karşı tamamen bağışıklık kazanmışlardı; bu, çalışanlarımın uğruna cinayet işleyebileceği bir süper güçtü. Onlara göre, bakışlarım toplantı odalarını temizlediği, anlaşmaları kapattığı ve tüm gece boyunca ilham verdiği bilinen kitlesel motivasyon silahlarıydı.

Savunmasını aşırp görmek için Remmy'ye biraz daha sert bakmaya çalıştım.

Burnunu eğlenerek kırıştırdı. "Ne? Yürüyüşümün tadını çıkarmaya çalışıyorum ve tek duyduğum senin koca ayaklarının öfkeli güm güm güm sesleri." İtalyan derisi oxfords ayakkabılarımı dramatik bir şekilde işaret etti. "Ve gözlerini kıstığını görüyorum. Ooh. Korkutucu." Sesinde alaycılık vardı.

"İşe yürüyerek gitmekte özgürsün," diye önerdim, ikimiz de buna asla izin vermeyeceğimi bildiğimiz halde. Küçük kız kardeşimle yaptığım bu sabah yürüyüşleri, üç aylık kazanç raporları veya sabah protein shake'im gibi pazarlığa tabi değildi. Sevgi gösterme konusunda berbat olabilirim ama

İnsanlar benim için önemliydi, güvende olmalarını ve onlara bakılmasını sağladım.

Remmy gözlerini devirdi ve yanımda yürümeye devam etti, sanatçı ruhu boya sıçramış bale ayakkabılarından, sadece kendisinin duyabildiği bir müzikle dans ediyormuş gibi hareket etmesine kadar her şeyde kendini belli ediyordu.

Geçen yıl, Manhattan'ın en prestijli sanat galerilerinden birinde etkinlik koordinatörü olarak hayalindeki işi bulmuştu. Eli kalem tutmaya başladığından beri eskiz ve resim yapıyordu ve bu pozisyon onu nihai hedefi olan sanatçıları temsil etme hedefine bir adım daha yaklaştırmıştı. Galerinin finansal istikrarını üç kez kontrol ederek ve iş arkadaşlarının geçmişini araştırarak göstersem de onun başarısıyla gurur duyuyordum.

"İşe yalnız gidersem beni özlersin. Kabul et bunu."

"Böyle bir şeyi kabul etmeyeceğim," dedim, kravatımı zaten mükemmel bir şekilde yerinde olmasına rağmen ayarladım.

İnsanların hakkımda ne dediğini biliyordum. Bana huysuz, piç, kalpsiz, zalim, işkolik ve pislik dediler.

Bunlardan biri doğru bile değildi.

Ama ne isterlerse söyleyebilirlerdi. Benim için neyin önemli olduğunu biliyordum: aile ve Foster . Hikayenin sonu. Geri kalan her şey sadece gürültüden ibaretti ve ben imparatorluğumu gürültüyü filtrelemek üzerine kurmuştum.

Normalde keyifli olan işe yürüyüşlerimle ilgili sorun, ofisimde bizi bekleyen gösteriydi. Her hafta daha da saçma bir hal alıyordu, tıpkı benim isteksiz bir şekilde başrolde olduğum bir sirk gibi.

"Bugün senin hakkında ne diyeceklerini düşünüyorsun?" Remmy sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi sordu.

Aynı simsiyah saçları ve annemizden miras kalan hafif kalkık yeşil gözleri paylaşıyorduk. Ama benzerlikler burada bitiyordu. Remmy baştan aşağı sanatsal bir tipti. Eksantrik kıyafetler, kaygısız bir hava ve her zaman ilk gülen kişi.

Kıyafetlerim haftanın gününe göre ayarlanırdı. Değerli zihinsel kaynaklarımı ne giyeceğim gibi önemsiz kararlarla harcamamayı tercih ettim. Bunun yerine, takım elbiselerimi her Pazar gecesi kuru temizleme yaptırır, ütüler ve doğrudan dolabıma teslim ederdim. Takım elbiselerim giyeceğim sıraya göre, uygun ayakkabılar, kemerler, kravatlarla birlikte düzenlenirdi. Bir şeyleri karıştırmak için mantıksız bir dürtü duyarsam, bir yelek atabilirdim, ancak genellikle günaha karşı direndim.

Bana göre direnmek bir erdemdi.

Şirketimi ciddiye aldığım kadar sağlığımı da ciddiye alıyordum. Mümkün olan en iyi CEO olmak için neredeyse sınırsız bir enerji kaynağına ihtiyacım vardı. Hastalanmaktan, yorulmaktan veya "izinli" günler geçirmekten kaçınmam gerekiyordu. Yaşlanmayı ve etkilerini mümkün olduğunca uzun süre engellemem gerekiyordu. Bu kibir ya da gururla ilgili değildi. Bu basit bir verimlilik ve etkinlik meselesiydi, ki bunlar benim neredeyse her şeyden çok değer verdiğim iki nitelikti.

Bu yüzden sıkı bir diyetle, egzersiz rutinine, günlük vitaminlere, losyonlara, kremlere ve sağlık ekibimin önerdiği diğer şeylere bağlı kaldım. Bazıları için muhtemelen aşırı görünüyordu. Benim içinse yüksek performanslı bir süper arabanın bakımını yapmaktan farksızdı. Bir Ferrari'ye normal benzin koymazsınız ve milyarlarca dolarlık bir CEO'yu pizza ve birayla beslemezsiniz.

Çalışanlarımdan mükemmellik talep ettim ve kendimdeki potansiyelin her zerresini ortaya çıkararak örnek oldum.

"Ne diyeceklerini düşünüyorum?" İleride toplanan kalabalığı görerek sordum. "Her zamanki gibi aptalca bir şey. Tepki çekmek için abartılı, temelsiz ve aşırı dramatik olacak. Her gün olduğu gibi."

"Ama kendinize hiç sormuyor musunuz, neden bu kadar çok insan size bu kadar kızıyor? Mesela... evet, eminim biraz abartılıdır. Ama gerçek bir nefret fan kulübüne sahip kaç kişi tanıyorsun?"

"Hate Notes on dört çalışanı olan bir şirket. Ben ilk notumu almadan bir yıl önce LLC için başvurmuşlar. Görünüşe göre, büyüyen bir işi beslemek için yeterince insan öfkeli mesajlar göndermek istiyor. Sadece ben değilim."

Sırıttı. "Onları çoktan CEO olarak takip ettiğini tahmin etmeliydim."

"Ben-" Ağzımı kapattım ve iç çektim. Pekâlâ. Sanırım onları CEO gibi takip etmiştim. Kız kardeşime vergi durumlarını, sahiplerinin eğitim geçmişini bildiğimi ve tüm yeni işe alımlarını yakından takip ettiğimi söylememe gerek yoktu. Ama bu takip etmek değildi. Buna titiz olmak denirdi. Başarılı olmamın bir nedeni vardı. Ne kadar kirli ya da yoldan ne kadar uzak görünürse görünsün her taşın altına bakardım.

"Her sabah aldığın öfkeli mesajların sayısıyla, onları tek başına iş başında tutuyor olabilirsin, Ry."

Buna bir yanıt vermeye tenezzül etmedim. Remmy aynı zamanda bana bu lakapla hitap etmesine izin verdiğim tek kişiydi, çünkü bunu çocukluğundan beri yapıyordu. Artık otuz dört yaşında olduğum gerçeği onun için önemli değildi.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim.

Yaklaşıyorduk.

Saatin erken olmasına rağmen, her zamanki kalabalık ofisimin önündeydi. Akbabalar izlemekten hoşlanıyordu. Hatta kendini "influencer" olarak tanımlayan bir kadın bu günlük fiyaskoyu canlı yayınladı. Nefret notları hakkında yorumlarda bulundu ve "hayranlarıyla" her birini kazanmak için ne yaptığımı tahmin etmeye çalıştı.

Belki de ona akbaba demek fazla cömertlik olur.

Altan beslenenler ellerinde kahveler, atıştırmalıklar ve yüzlerinde heyecanlı gülümsemelerle sanki bir Broadway gösterisinin başlamasını bekliyorlarmış gibi durdular.

Remmy yanımdayken yaklaştığımda içlerinden biri beni işaret etti.

"İşte orada," diye mırıldandılar.

Yine iç çektim, ama 1.80'lik gövdem tamamen dik duruyordu. Bir Foster asla kambur durmazdı, özellikle de zorluklar karşısında.

Remmy kalabalığa mutlulukla el salladı. "Üzgünüm geç kaldık!" diye bağırdı, ellerini ağzına götürdü ve neredeyse çantasını düşürüyordu. "Sopayı kışına yeterince sokmakta zorlandım, bu yüzden geride kalıyoruz!"

Kalabalığın kahkahalarını gelerek küçük kız kardeşime ters ters baktım.

Omuz silkti, gülümsemesini bastırdı. "İtiraf et. Bu biraz komikti."

"Hayır," dedim. "Ve onları cesaretlendirmemelisin."

"Bu senin küçük hayran kulübün gibi. Bence senin için bir sosyal medya hesabı açmalıyız. Viral olabilirsin, biliyorsun. New York'taki En Huysuz Patron," dedi, ellerini bir reklam panosunu gözünde canlandırıyormuş gibi açarak.

"Kesinlikle olmaz," dedim, sesim yakam kadar netti. "Kâr etmenize yardımcı olabilir," diye şarkı söyledi.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

Güldü. "Hayır ama öyle olduğunu düşündüğünde ses tonunu bu kadar çabuk değiştirmen çok komik."

Başımı salladım ve ofisime çıkan merdivenlerin önünde durdum. Beklemezsem Nefret Notları çalışanının beni içeri kadar takip edeceğini tecrübelerimden biliyordum. Bunu yabancıların ya da çalışanlarımın önünde yapmak arasında seçim yapmak zorunda kaldığımda, yabancıları seçtim.

Bu durum, çalışanlarımdan oluşan küçük bir kalabalığın Foster Real Estate gökdeleninin birinci katındaki lobi pencerelerinde toplanmasına engel olmadı.

Bakışlarımı onlara doğru çevirdim ve Central Park'taki güvercinler gibi dağıldılar.

Bugün notlarımı okumakla görevlendirilen Hate Notes çalışanının adı Matthew'du. Geçen hafta işe başlamıştı ve yakında ona ulaşacağımdan emindim. Hepsinin bir fiyatı vardı ve itiraf etmeliyim ki bu fiyatı bulmaya çalışmak hoşuma gidiyordu.

Matthew beni gördü ve elinde not kartlarıyla koşarak merdivenlerden indi. Merdivenlerden inerken bir tanesine baktı ve sanki konuşmasını prova ediyormuş gibi kendi kendine sessizce bir şeyler mırıldandı.

Harika.

Matthew Nefret Notları üniformasını giymişti; cafcacflı kırmızı bir şapka, ona uygun bir gömlek ve daha da saçma kırmızı eldivenler, sanki bu saçmalık için koruyucu ekipmana ihtiyaçları varmış gibi.

İş logosu, bir ağzı varmış gibi görünecek şekilde katlanmış bir harften oluşuyordu ve noktayı vurgulamak için rujla tamamlanmıştı. Bu

sanki bağırıyormuş gibi ardına kadar açıktı ve ağzından üç tane eğri büğrü siyah çizgi çıkıyordu. Mektubun üstündeki metinde "Nefret Notları" yazıyordu. Altında ise sloganları neşeli harflerle basılmıştı: "Bir e-posta yetmediğinde!"

"Şu işi bitirelim," dedim, sesim yönetim kurulu toplantılarında kullandığım otoriteyi taşıyordu.

"Günaydın Bay Foster," dedi Matthew.

"Sana bin doları geri çevirecek kadar para veremeyeceklerini biliyorum," dedim. Dün ona notlarını alıp gitmesi için beş yüz dolar teklif etmiştim. Kuşkusuz bu benim için oyunun parçasıydı. Bu saçma şirketin çalışanlarına rüşvet vermekten ve sahiplerini yeni insanlar işe almaya ve eğitmeye zorlamaktan zevk alıyordum. Çünkü bir çalışan rüşvetlerimi kabul ettiğinde, her zaman kovuluyordu. Ne de olsa akbabalar çekim yaparken işlerini yapmadıklarını saklamak zordu.

Matthew tahminimce otuzlu yaşlarının ortalarında bir adamdı. Görüşme için ofisime gelseydi onu posta odasına gönderirdim. Sarkık, gevşek çeneli yüzünün her yerinde "fırlatma başarısızlığı" yazıyordu.

Ama adamın hakkını vermeliydim. Ona rüşvet vermek kolay değildi. İki yüze ulaştığımda çoğu pes etti, bu da insanların Hate Notes için çalışmaktan ne kadar hoşlandıkları hakkında bir şeyler söylüyordu.

Daha yakına eğildi. "İki bin tane ve ben sadece birkaç tanesini okuyacağım."

Bir kaşımı kaldırdım. Omurgaya saygı duymak zorundaydım. Bunu daha önce kimse benim üzerimde denememişti. "Bin tane ve sen sadece iki tane okuyabiliyorsun."

Elindeki not kâğıtları yığınınına baktı. En az yirmi tane vardı. "On," dedi. "Eğer sadece iki tanesini okursam

çok belli olur."

"Üç, onun yerine yedi yüz alırsın. Son teklif."

Matthew dudaklarını birbirine bastırdı. "Lanet olsun. Pekâlâ. Tamam. Pekâlâ. Kırmanın vadesi geldi."

Parayı ona uzattım, sonra kollarımı kavuşturdum ve bekledim, duruşum milyonlarca dolarlık anlaşmalar yapmama yardımcı olan aynı güveni yayıyordu.

Matthew ilk kartı kaldırdı, boğazını temizledi ve sesini herkesin duyabileceği şekilde yansıttı. Bu şirketin hilelerinden biri de çalışanın kartı gerçek duygularla, sanki kendisi de kızgınmış gibi okumasıydı.

Matthew gözlerime baktı, repliklerini hatırlamak için ara sıra karta bakıyordu.

"Sevgili Bay Foster,

Berbatsın. Berbatsın. Berbat olduğunu söylemiş miydim? Ve bahse girerim şirketinizin bir siki olsaydı, onu da emerdiniz. Şirketinizi çok seviyorsunuz. Eminim kulağına tatlı sözler fısıldayabilmek için geç saatlere kadar kalıyordur, değil mi? Bahse girerim duvarda bir delik açıp..."

MATTHEW SÖZÜNÜ KESTİ, KARTI ARKAYA DOĞRU ÇEVİRDİ VE okumaya başladım. Kartta çok daha fazlasının yazılı olduğunu görebiliyordum. Görünüşe göre Matthew yüksek sesle okumaya çok utanıyordu.

"Sevgili Bay Foster, Kahvenizin tadının neden tuhaf olduğunu hiç merak ettiniz mi? Eminim merak ediyorsunuzdur. Siz bakmıyorken içine ne koyduğumuzu söylemek isterdim. Ama söylemeyeceğim, çünkü bütün gece ayak tırnağı mı, saç mı, yoksa tükürük mü diye düşünürken sizi hayal etmeyi tercih ederim. Ya da belki üçü birden? Sana bir ipucu vereyim. Üçüydü. Bahahaha. Evet! Ateşle onu, sürtük!

En derin düşmanlığımla,

Daha İyi Gereken Biri"

Lanet olsun. Sekreterimi kahvesini kurcaladıkları konusunda uyarmak için aklıma bir not aldım. Kendim dokunmadım bile - kafein en yüksek performans için çok kaba bir araçtı - Ama belli ki benim için yaptığını düşünmüşler. Aptallar.

Matthew doğru kartı arıyormuş gibi birkaç kart çevirdi. Durdu, dudaklarını yaladı. "Sevgili Orion (Evet, senin aptal ilk adını kullandım, seni küçük pislik. Bu hoşuna gitti mi? Bana bir bok yapamazsın çünkü kim olduğumu bile bilmiyorsun! HAH! Bunu yüzüne vur, seni hıyar ıslıkçı)

"Her neyse, Noel partisinde benim beyaz fil hediyemi almıştın. Ve onu öylece çöpe attığına inanamıyorum. NE OLUYOR LAN, ORION? Kolları ve kafan için bir deliği olan bir battaniye insanoğlunun icat ettiği en harika şeydir. Yoksa buruşmuş, ölü kalbin gibi soğuk kalmayı mı tercih ediyorsun?

"TANRIM. Sen en kötüsüsün! Umarım nefes almayı unutur ve ölürsün, pislik.

"Not: Ben dua bile etmem ama her gece dua etmeye başladım, Tanrı'dan benim için seni cezalandırmasını istiyorum. Eninde sonunda benim istememden bıkacak ve senin sonunu getirecek."

Matthew kartların geri kalanını bel çantasına yerleştirdi - evet, bel çantası takıyordu. "Pekâlâ, millet. Bugünlük bu kadar."

"Ne?" diye bağırdı kalabalıktan biri. "Daha fazla kartın vardı!"

Matthew başını salladı. "Onlar başka müşteriler için. Sadece karıştırmışım."

Biraz hayal kırıklığına uğramış homurdanmalar oldu ama hepsini duymazdan geldim ve Remmy'ye onunla sonra görüşeceğimi söyledim. Gülümsedi, el salladı ve işe doğru yola koyuldu.

Matthew muhtemelen tüm o kartları okumadığı için kovuluyordu. Sırada kimi göndereceklerini merak ediyordum. Kim olursa olsun, fiyatlarını bulmak hoşuma giderdi. Ne de olsa herkesin bir fiyatı vardı.

Bu da insanların benim hakkımda söylediği başka bir şeydi: Her zaman istediğimi alırdım.

Bu konuda yanılmadılar.

EMBER

"T Pasla beni, Em. Bunu yapmak zorunda kalmamayı tercih ederim," dedi Cole, sesinden sahte bir sempati damlıyordu.

"O zaman yapma," diye önerdim, sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ederek. Ben küçüklük yapmazdım. Bir keresinde, bazen bedava gazoz veren bozuk otomatı değiştirmeye çalıştıklarında ofis çapında bir protesto düzenleyen kız bendim. Bir keresinde pinpon topları ve en iyi arkadaşımın kalbini kıran bir adamın dolabını içeren iki yıl süren küçük bir şaka düzenlemiştim. Küçük şeyler benim tarzım değildi.

Yine de burada Cole'un devasa maun masasının önünde oturmuş, her saniye küçülüyormuşum gibi hissediyordum.

İçini çekti ve rahatlamış bir şekilde inlerken sandalyesinden kalktı. Cole iri yarı bir adamdı, kalın kaslıydı ve 1.80'in üzerindeydi. Bir zamanlar ona bayılmışım. Şimdi ona aynı gözle bakmak imkânsızdı. Ayrılığımızdan sonra maske düşmüş, başından beri orada olan kötü, kalpsiz adam ortaya çıkmıştı.

Ofis pencerelerinin dışında, Manhattan onun kişisel krallığı gibi önümüzde yayılıyordu. Onun gibi bir egoyla, muhtemelen orada durup düzenli olarak "Bu lanet şehrin sahibi benim" ya da "Bu şehir benim sikimi yalamak istiyor! Ve eğer isterse, geri çevirirdim... Chicago izlemediği sürece. O zaman sırf o küçük sürtük şehri kıskandırmak için yapardım."

Tamam, belki biraz . Ama hayatımın iki yılını bu adam için harcamıştım ve şimdi de kariyerimin onunla karışmasına izin vermenin sonuçlarıyla uğraşıyordum.

"Hayır," dedim dikkatlice. "Tek bir puanı bile yok Cole. Eğer bu bir matematik sınavı olsaydı, yüz üzerinden sıfır puan alırdı."

"Tam olarak ne yapmam gerekiyor? Nişanlım yerine eski sevgilimi mi seçeyim?"

"Tabii, öyle yapalım," dedim zoraki bir neşeyle. "Ya da iki numaralı kapı, sana karşı hiçbir romantik ilgim olmadığı için bunu bir yarışma haline getiremeyeceğini söylüyor. Yemin altında seve seve yemin ederim. Yalan dedektörü testine girerim. Kıymetli Kylie'nizin geceleri uyumasına yardımcı olacaksa gökyüzüne bile yazarım."

Ellerini ceplerine soktu ve arkasını döndü. "Kylie senin ofiste olmandan rahatsız. Ona baktığını söylüyor."

"Görünüyor mu?" Ağzımdan kaçırdım. "Yılanlara tavşanlardan daha yakından bakmam benim suçum mu?"

"Ne?" Cole sordu, sesi bıkkınlıktan ağırlaşmıştı. "Her şeyi çok saçma hale getiriyorsun. Bu konuda yetişkinlere yakışır bir konuşma yapamaz mıyız?"

"Yılanlar insanları ısırır," diye açıkladım abartılı bir sabırla. "Yani eğer bir yılan ofiste topuklu ayakkabılarla dolaşıyor ve bana gülümsüyorsa, evet, sanırım ona göz kulak olursam biraz gevşemeyi hak ederim."

"İşte tam da bu yüzden bu noktaya geldik, Em. Başka bir çalışan hakkında bu şekilde konuşamazsın. Teknik olarak o artık senin de amirin."

"Farkındayım," dedim. Ne de olsa, hızla şirketin zirvesine giden coochie trenine biniyordu ve ekspres bilet almıştı. "Bu konuda yetişkinlere uygun bir konuşma yapmamızı mı istiyorsun? Tamam. Benden yasadışı olduğundan emin olduğum bir şeyi yapmamı istiyorsun ve yapmazsam beni kovmakla tehdit ediyorsun. Doğru mu anlıyorum?"

"Tek ihtiyacım olan küçük bir bilgi, Ember. Senden geldiğini bilmesine bile gerek yok."

"Doğru. Bir şekilde iş rakibinin şirketine sız, bana onu sabote etmek için kullanabileceğin bir şey gösterene kadar bekle, rapor ver ve kimsenin daha akıllı olmamasını um. Benim diplomamın işletme olduğunun farkındasın, değil mi? Casusluk derslerini geçtim. Eğitimli ve kalifiye çalışanlardan bahsetmişken... Kylie'nin diploması neydi?"

Cole çenesini sıktı. İkimiz de Kylie'nin üniversite eğitimi almadığını biliyorduk. İşe stajyer olarak başlamış ve önce belden aşağıya, sonra da şirket basamaklarını tırmanmıştı.

Cole'un sarı saçları ve onu biraz Chris Hemsworth'e benzeten bir sakalı vardı. Ona her zaman saçlarının en iyi kısa görüldüğünü söyledim ama Kylie'yle tanıştıktan sonra saçlarını uzatmaya başladı. Kylie, bir ilişkiye vahşi bir atı terbiye etme süreciymiş gibi yaklaşan bir kadındı. Ona göre, biriyle başarılı bir şekilde çıkmak

Onları evcilleştirmek ve partneriniz üzerinde ne kadar etkili olabileceğinizi görmek.

Bleh. Bana sorarsanız, bir ilişki partnerinizin içindeki en iyi yi ortaya çıkarmakla ilgilidir, onu bir kil topu gibi şekillendirmekle değil.

"Casus olmana ihtiya ım olduğunu söylemiyorum," dedi dikkatle. "Sadece Foster Emlak'taki işlere göz kulak olmanı istiyorum. Belki arada sırada bana bilgi verirsin."

"Hepsi bu kadar mı?" Tatlı tatlı sordum. "Sadece sıradan bir şirket casusluğu mu?  nemli bir şey değil mi?"

"Em-"

"Bana bunu neden kabul ettiğimi söylemeye ne dersin? Oradan başlayalım. Çünkü bu yüzden beni gerçekten kovmakla tehdit ediyorsan avukat tutup peşine d şebileceğimden eminim."

"Bunu kirletmemize gerek yok," dedi, sesi eskiden seksi bulduğum o uyarı tonuna düşerek. şimdi ise tüylerimi diken diken ediyordu. "Ama eminim seni kovmak için bir neden bulabilirim. Örneğin Tucker'la olan olay."

"Oh, hadi ama," diye yakındım. "Bu komikti. Ve şakada hiçbir zımba zarar görmedi. Sadece... daha yapışkandılar. Kovulacak bir su  sayılmaz."

"Peki ya Lauren ile geçirdiğin zaman?"

Tartışmak için ağzımı açtım, sonra kapattım. Tamam. Bu biraz kontrolden çıkmıştı. Bu kadarını kabul edebilirim. Kendimi savunmam gerekirse, açıkça etiketlenmiş öğle yemeğimi    gün üst üste yememeliydi.

Gerçek şu ki, yasal işlem başlatmak için ne sabrım ne de param vardı. Parasızlık tam da bu yüzden

standartlarımı düşüreceğimi ve ne kadar acı verirse versin işimi kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum.

"Bunu düşüneceğim," dedim yenik bir iç çekişle.

Cole'un gülümsemesi yırtıcıydı, her ne kadar nazik görünmeye çalıştığını bilsem de. "Tek istediğim bu."

Ama öyle değildi. Bu konuşmanın alt metni, bu işi kabul etsem de etmesem de Northman Group'taki işimin bittiği idi. "Evet" demek, yeni bir iş bulmaya çalışırken birkaç maaş çeki daha toplamamın bir yolu olacaktı.

Cole'un masasındaki telefon çaldı. Düğmeye dokunarak hoparlör hattını açtı.

"Bay Northman, Kylie sizi görmeye geldi. Çiçek getirmiş."

Kusmuk. Çiçeklerden nefret eder.

Cole gülümsedi. "Ona bir dakika orada beklemesini söyle."

Sanki yepyeni halısının üzerindeki bir bok lekesiymişim gibi gözlerini bana dikti. "Gitmen gerek."

Cole'a alaycı bir selam verdim, ayağa kalktım ve mutlu bir şekilde ofisinden ayrıldım.

Çıkarken sekreterine gülümsedim ve Kylie'nin yanından geçmemi sağlayacak yöne doğru bilerek saptım.

Evet, bir zamanlar o görmeden sıvışmayı tercih ederdim. Onların mükemmel küçük ilişkilerinde olası bir kavgaya neden olmaktan mutlulukla kaçınırdım. Ama bugün, bu işte çok iyi olmama rağmen muhtemelen işimi kaybedeceğimi öğrendim. Cole'un ofisinden çıkarken Kylie'nin yanından geçip gitmek onun gününü biraz daha kötüleştirdiyse, bununla yaşayabilirdim.

"Merhaba Kylie," dedim gülümseyerek ve el sıkışmak için uzandım.

Yüzünüze gülümseyen ve içme suyunuzu zehirleyen türden bir kadındı, bu yüzden inci gibi beyazlar parlattı ve bana doğru gevşek bir el uzattı. Aptalca nemlendirilmiş tenini elime aldım, biraz salladım ve taşıdığı çiçeklere doğru başımı salladım.

"Çiçekler, ha?" diye sordum.

Kylie yirmi iki yaşındaydı, güzeldi, sarışındı ve "sıcak yoga" gibi şeyler yapıyordu.

Otuz üç yaşındaydım, doğru ışıktta güzeldim (biraz gözlerinizi kısarak baktığınız sürece), kahverengi saçlıydım ve bazen "sıcak yoga" stüdyolarının önünden geçiyordum. Sevimli oldukları kadar çirkin olan hayvanları, yağmurlu günleri, başımı belaya sokmadan ne kadar rahat giyinebileceğimi öğrenmeyi ve fıstık ezmeli jöleli sandviçleri severdim.

Kylie muhtemelen ekmek bile yememiştir.

Bana kalırsa, sadece bu gerçek bile onu asla ilişki kuramayacağım yabancı bir varlık olarak sağlamlaştırıyordu.

Ekmek hayat demektir. İnsanlarla ekmek arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, ekmeği seçerdim. Her zaman.

"Her şey yolunda mı?" Kylie sordu. Başını eğerken sahte bir gülümseme takınmıştı. "Bir an için uzaya gitmiş gibi göründün. Ve kaşlarını öyle çatmamalısın, tatlım! O kırıksıklığı daha da kötüleştireceksin." Kaşlarımın arasındaki noktaya küçük bir buse kondurdu.

İrkildim.

Kylie'nin varsayımsal cinayetini planlamak için terapötik bir an ayırdım, cesetten nasıl kurtulacağım ve bundan nasıl sıyrılacağım da dahil. Suç dizileri ve filmleri izleyerek geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, o da cesetten kurtulmanın muhtemelen

Cinayetten paçayı sıyrmanın en önemli adımı.

"İşte bir gülümseme!" Kylie'nin sesi patronluk taslayan bir tondaydı. Daha yakına eğildi. "Senin yarısı kadar bile zarif yaşlanırsam mutlu olacağım. Olmazsa da, estetik ameliyatı bu yüzden icat ettiler! Değil mi?"

"Gitmem gerek" dedim. Seni kalemlerle bıçaklamaya başlamadan önce. "Oh, bu arada. Çiçekleri iyi düşünmüşsün. Sana onları sevdiğini söylemiştim."

"Tüyo için teşekkürler, kızım!" Kylie dönüp Cole'un ofisine doğru yürürken sahte gülümsemesi biraz fazla hızlı soldu.

"Guh," diye nefes aldım. "Guh "un ne anlama geldiğini de sormayın. Sadece masama geri dönerken içimden çıkan bir sestir.

Ofis arkadaşım Kora geldiğimi gördü ve koşarak yanıma geldi.

Kora, bir şekilde iş kıyafetlerini podyum modası gibi gösteren o agresif güzel insanlardan biriydi. Bugün muhtemelen benim kiramdan daha pahalı olan krem rengi bir kazak elbise giymişti, koyu renk bukleleri ustaca dağılmıştı ve bu şekilde mükemmelleştirmek kesinlikle bir saatini almıştı. Çoğu insan arkadaş olarak tuhaf bir uyum içinde olduğumuzu düşünürdü - o tamamen gösterişli bir zarafet ve ben de... yani ben. Ama göz korkutucu dış görünüşünün altında, bir cesedi gömerken size yardım edebilecek ve bu sırada uygun kazı teknikleri hakkında şakalar yapabilecek türden bir kadın vardı. Kylie hakkındaki son cinayet düşüncelerime bakılırsa, bu gerçekten de işe yarayabilirdi.

"Ee?" diye fısıldadı. "Nasıl geçti?" Durakladı, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinerek dağınık halimi ve yenik duruşumu inceledi.

"Anlıyorum," dedi. "Yani bu akşam dondurma mı yiyeceğiz?"

"Dondurma," diye kabul ettim. "Ve bol bol komplo. Çok sıkı plan yapacağız."

"Ooh," dedi Kora ellerini birbirine sürterek. "Komplo kurmaya bayılırım. İntikam mı? Parlamak mı? Ya da... bekle. Komplo mu dedin yoksa esrar mı? Çünkü hiç denemedim ama sanırım her şeyin bir ilki vardır. Bekle... Saksı mı demek istiyorsun, çiçek dikmek gibi mi? Çünkü ona da varım."

"Komplo," dedim en iyi şeytani gülümsememi takınarak. "Ama biz ellerimizi kirleteceğiz. Bu kesin."

Kora'nın gülümsemesi belirsiz ama hevesliydi. "Doğru... Bitkilerle çalışıp çalışmayacağımızdan hala emin değilim, ama her halükarda enerjiyi seviyorum!"

"İyi," dedim. "Çünkü aynı anda birkaç aptalca şey yapacağım. Ama bence aptallık negatif sayılar gibi çalışır. Doğru miktarda aptallığı bir araya getirdiğiniz sürece, sonuçta akıllı bir şey elde edersiniz."

Kora kaşlarını çattı ve çenesine vurdu. "Ben... bu şekilde çalışıp çalışmadığını bilmiyorum, Em."

"Bunu öğrenmek üzereyiz, değil mi?"

Cole'a tam olarak kiminle uğraştığını gösterecektim. Ve eğer bu Orion Foster denen adam insanların söylediğinin yarısı kadar zalimse? Belki o da başına gelecekleri hak ediyordu.

ORION

tükenmişti. Yeni işe alınan bir çalışan, şirkete ait özel bir e-postayı yanlışlıkla bir müşteriye iletmişti; bu e-posta bizi pek de iyi göstermiyordu. Birkaç saat boyunca çeşitli telefon görüşmeleriyle işleri koymak için elimden geleni yaptım, bu da akşam yemeğini tamamen kaçırmak ve işimi berbat etmek anlamına geliyordu.

dikkatlice düzenlenmiş gece rutini.

Vücudumu nasıl optimize edeceğimi bildiğimden emin olmak için oldukça fazla zaman ve para harcadım ve bunun bir parçası da rutinlere bağlı kalmaktı. Neyse ki öğünlerimi önceden porsiyonlayıp buzdolabında saklıyordum, böylece geç saatlere kadar yemek yiyebiliyordum ama beslenmemden ödün vermem gerekmiyordu.

Sistemlerim için ilk kez minnettar olmuyordum. Hayatın öngörülemezliğine karşı bir zırh gibiydiler, babam öldüğünde beni neredeyse parçalayacak olan hastalığa karşı bir kalkan.

Anahtarımı dairemin kapısına sokarken bir esnemeyi bastırdım. Kapıyı iterek açmaya çalıştım ama önümde bir şey vardı. Birkaç kez ittirdim ama engel olan şey sağlamdı ve yerinden kımıldamadı.

Kaşlarımı çatarak elimi dar açıklıktan içeri soktum ve bir ışık yaktım, bu da... seslere neden oldu.

Ne oluyor lan?

Kapıyı daha sert bir şekilde ittim ve bir gümbürtü duydum. "Ow, kahretsin!" Biri tısladı.

İçeri girdiğimde, tertemiz oturma odama dağılmış çeşitli uyku hallerinde bir düzine insan buldum. Doğaçlama başını ilk kaldıran Colton oldu.

"Sürpriz!" diye esnedi.

"Dairemde insanlar var..." Bu bir sorudan çok bir ifadeydi. Şu anda görmek istediğim son şey insanlardı. Sığınağım işgal edilmişti.

Herkes gözlerini ovuşturuyor, doğruluyor ve uyku sersemliğiyle gözlerini kırptırıyor.

Remmy ve annemi kanepede gördüm. Bu bir sonraki sorunun cevabıydı. İçeri nasıl girdiklerini soracaktım ama tabii ki annemin anahtarı hâlâ duruyordu. Sadece acil durumlar için olması gereken bir anahtar.

"Mutlu Yıllar!" Remmy bağırdı. "Sürpriz!"

Ah. Tabii ya. Remmy ve annem bugün bir parti düzenlemek için bana ulaşmadığında aptalca bir şekilde bu yılın şanslı yılım olduğunu düşünmüştüm. Daha iyi bilmeliydim. "Sürprizlerden nefret ederim..." Yavaşça söyledim.

"Hadi ama," dedi Remmy. "Onları seviyorsun. Sana kedi aldığımızda ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bana bir kedi aldığın için mutlu değildim. O ve ben hâlâ düşmanınız," dedim ama sesim düşününce biraz yumuşadı. Sanki beni anlayabilirmiş gibi,

Goblin o tuhaf, fısıltılı miyavlamasını yaptı ve sinsice yaklaştı.

Goblin kolaylıkla dünyanın en çirkin kedisiydi. Bu bir yarışma bile sayılmazdı. Tüysüz, buruşuk, böcek gözlüydü ve patilerinin hepsinde fazladan bir parmak vardı. Nükleer test alanından çıkmış ve hayatımı cehenneme çevirmeye karar vermiş bir şeye benziyordu.

Sessiz irade savaşımız sürerken yıllar içinde aramızda gizli, hiç konuşulmayan bir tür bağ oluşmuş olabilir. Ama bu daha çok değerli bir düşmana duyulan isteksiz bir saygı ve kız kardeşimin ona karşı hissetmemi beklediği gösterişli sevgiden daha azdı.

Bana evcil hayvan sürprizi yapma cüretini gösterdiği için hâlâ kızgındım. İnsanlara sürpriz olarak evcil hayvan verilmezdi. Evcil hayvanlar bakılması gereken canlılardı. Ona bağlandığım için şanslıydı. Sayılır.

Bacağıma hırçın bir kafa atan Goblin'e ters ters baktım, sanki bunun sadece bir başlangıç olduğunu vaat ediyordu. Goblin beni davetsiz misafirlerimle baş başa bırakarak kum kabına doğru yürüdü.

"Hadi ama Orion," dedi Colton. O belki de gerçek bir dosta en yakın olan şeydi. Colton otuz sekiz yaşındaydı ve işi için çok seyahat ediyordu. Tıbbi teknoloji konusunda son derece uzmanlaşmış biriydi ve milyon dolarlık ekipmanları tamir etmek ya da satmak için uzak hastanelere uçuyordu. Uzun boyluydu, yüzünde sürekli ciddi bir ifade ve siyah, dalgalı saçları vardı. "Sen bile arada bir gevşeyebilirsin, değil mi?"

"Serbest bırakmak mı?" Gözlerimi bekleyen yüzlerde gezdirerek sordum. Remmy'nin bu işe bulaştırdığı herkesin envanterini çıkardım. Üç arkadaşını tanıdım - Ruby, Celeste ve Ivy. Üçü de en az kız kardeşim kadar iddialıydı.

ama kendi tarzlarında gariplerdi. Annemin birkaç arkadaşı da vardı. Ofisten bir avuç insan gördüm ve onlarla yakın çalışsam da onları arkadaş olarak saymazdım.

Diğer sekiz ya da dokuz kişi çeşitli yerlerden tanıdığım ama özel bir bağlılık hissetmediğim yüzlerdi. Onlar benim alanımdaki işgalcilerdi, rutinimi bozuyor, dikkatle kontrol edilen ortamımı kirletiyorlardı.

Orada dik dik bakıp, hepsinin kendilerini garip hissedip gitmeye karar vermelerini umuyordum ama Remmy ellerini çırpı ve gülümsedi. "Pekâlâ millet! Parti zamanı! Orion'un en sevdiği şarkıyı çalalım."

EN SEVDİĞİN ŞARKI? BIRAKIN MÜZİĞİ, MÜZIKTEN BİLE HOŞLANMAZDIM.

Bluetooth hoparlörden N-Sync'in "Bye, Bye, Bye" şarkısı çalmaya başladığında iç çektim. Bir keresinde. Bir keresinde geç saatlere kadar çalışırken bu şarkıyı mırıldanmışım ve Remmy bunu unutmama asla izin vermemişti.

ÇOK YORGUNDUM VE KİMSE BANA BİR ŞEY YAPMAK İÇİN ACELE ETMİYOR GİBİYDİ. Git. Neden gitsinler ki? Ben geç saate kadar çalışırken bütün pislikler güç uykusuna yatmıştı.

Annem ve Remmy beni mutfakta köşeye sıkıştırmıştı. İnsanlar dans ederken oturma odasından gelen kahkaha ve sesleri duydum, muhtemelen parke zeminimi sürtüyorlardı.

"Colton haklı, Orion. Biraz gevşeyebilirsin. Muhtemelen seni öldürmez bile," dedi annem. Ellili yaşlarının sonundaydı, hâlâ güzeldi ve bu dünyada yanında terbiyemi takındığım birkaç insandan biriydi.

"Özür dilerim," dedim kollarımı kavuşturup Remmy'ye ters ters bakarak.

"Küçük kardeşine kızma!" Annem koluma dokunarak söyledi.

"Biliyorsun o sadece seni mutlu etmek istiyor."

Remmy annemin gözünde yanlış yapamazdı. Bize koşulsuz sevginin ne demek olduğunu öğretti, özellikle de babam öldükten sonra. O zamanlar göremediğim bir şekilde bizi her zaman kendinden önce tutuyordu. Geriye dönüp baktığımda, bunun onun için ne kadar büyük bir fedakarlık olduğunu fark ettim. Kendini bizim için bir arada tutmuştu ve ben her zaman bunu hatırlamaya çalıştım.

Belki onun kadar şefkatli değildim ama Foster Gayrimenkul'ü biraz annemin ailemizi yönettiği gibi yönettim. Güç gösterdim. Her zaman sarsılmaz bir inanç gösterdim ve astlarıma beni takip etmeleri konusunda güvendim. Her sabah aldığım Nefret Notlarının sayısı, bunun tam olarak gerilimsiz bir çalışma yöntemi olmadığını gösteriyordu, ancak çeyrekten çeyreğe büyümemiz, önemli olan yerde işe yaradığını söylüyordu.

Çalışanlarım isterlerse benden nefret edebilirlerdi ama onlara son derece rekabetçi ücretler ödedim ve düzenli bir iş sundum. Bu çoğu CEO'nun söyleyebileceğinden daha fazlasıydı.

"Remmy beni mutlu etmek istiyorsa, bana sürpriz yapmayı bırakabilir," diye önerdim.

"İtiraf et," dedi Remmy. "Goblin'i seviyorsun. Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Bu yüzden seni hâlâ şaşırtıyorum. Senin için en iyisinin ne olduğunu bile bilmiyorsun. Bu yüzden sana bunu vermeyi kendime görev edindim."

"Uyumak yerine evimde bir grup insanla karşılaşmak benim için en iyisi mi?" diye sordum.

"Sana tek başına ölürdün," dedi Remmy, sesinde yarı şaka yaptığını gösteren bir ton vardı.

"Bu doğru değil. Peki ya Stephie?" diye sordum.

"Sahte kız arkadaşın mı?" Remmy çarpık bir şekilde gülümseyerek sordu. "Ne?" Annem sordu, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

Lanet olsun. Remmy bunu planladı. Anneme yalan biliyordu. İçimi çektim. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Uh," dedi Remmy. "Ne zamandan beri? Bir keresinde ikinizi birlikte görmüştüm. Biri kışınıza o kadar limon sokmuş gibiydiniz ki gözbebeklerinizle tadına bakabiliyordunuz."

Annem kahkahalarla güldü, kendini toparladı ve Remmy'nin koluna hafifçe vurdu. "Remmy," dedi pek inandırıcı olmadan.

"Bu konuşmayı duymaktan bıktım," dedim. "Bu yüzden Stephie'yle çıktığımı düşünmene izin vermiş olabilirim."

Remmy kaşlarını kaldırarak, "Düşünmeme izin verdin mi?" diye sordu. "Bana özellikle çıktığınızı söylemiştin. Ve ben sana tam anlamıyla 'yani beni başından savmak için bu bir ilişkiymiş gibi davranmıyorsun' diye sorduğumda ne dediğini hatırlıyor musun?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Ayrıntılar şu anda aklıma gelmiyor."

"Saçmalık," dedi Remmy. "Fotoğrafik bir hafızan var, göt herif."

"Kibar ol," dedi annem ama gülümsüyordu.

"Sen," diye devam etti Remmy, "'Hayır Remmy. Bu gerçek ve biz aşığız.' Aşk. Bunu sen söyledin."

"Pekâlâ. Senin çöpçatanlık çabalarından kaçınmaya çalışırken kendimi biraz kaptırdım. Beni suçlayabilir misin?"

"Evet." Remmy gözlerimin içine baktı, yüzü ciddiye. Bir parmağını kaldırıp yüzünü işaret etti. "Bu arada bu benim seni suçlayan yüzüm. Tanıdık geliyor mu?"

"Randevu için zamanım yok," dedim. "Bu oldukça basit. Kadınlar zaman alır ve benim onlara ayıracak zamanım yok. Goblin'e sor."

"Yani Goblin'e, iş dışında hiçbir şeyi önemsemeyeceğine dair aptal ve inatçı inancını aştığında ne kadar tatlı ve sevgi dolu olduğunu mu soracaksın?"

"Orion kızlarını önemsiyor," dedi annem, yanıma sarılıp gülümseyerek. "Ben ve sen, Remmy. En azından onun ne kadar tatlı olabileceğini görebiliyoruz."

"Gördün mü?" Dedim ki.

Remmy başını salladı. "Sayılmaz. Eğer onu zorlamazsak tek başına ölecek, anne."

"Oh, biliyorum," dedi.

"Hey," dedim kızgınlıkla.

Sarılmaktan başını kaldırıp gülümsedi. "O haklı, tatlım. Bence elinden gelse şirketinle çıkarsın. Güzel bir şirket olmadığından değil. Sadece tatlı, sabırlı, sevgi dolu annem için onunla torun yapabileceğini sanmıyorum."

"Bebekler mi?" Güldüm ama bu düşünceyle göğsümde bir şeyler sıkıştı. "Stajyerlerden daha kötüler. En azından stajyerler bazı görevleri belli bir yetkinlikle yerine getirebiliyorlar. Bir bebek ne yapabilir ki?"

Annem, oğlunu hayal kırıklığına uğratmış bir annenin uzun süre acı çeken tavrıyla gözlerini kapadı. Remmy başını salladı.

"Görüyor musun anne? O umutsuz. Bebeklerin mantıklı olmadığını düşünüyor çünkü şirkete nasıl fayda sağlayacaklarını anlayamıyor. Böyle bir adamı nasıl kurtarırsın?"

"Sadece doğru kadını bulması gerekiyor," dedi annem yanağımı okşayarak. "Özel birini bulduğunda, vücudun mantıksız olanı mantıklı, çılgın olanı da aklı başında göstermenin bir yolunu bulur. Güven bana tatlım. Kendine gelecektir."

Babamı düşündüm, bize bakabilmek için nasıl ölümüne çalıştığını. Değer verdiğim insanların başına bunun gelmesine asla izin vermeyeceğime yemin ettiğimi. Ama bazen, gecenin geç saatlerinde Goblin bile uyurken, bir şeyleri kaçırıp kaçırmadığımı, hayatta bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum.

Ama bu düşünceler tehlikeliydi. Kaosa yol açıyorlardı. Zayıflığa.

"Müdahaleyi bitirdiysek," dedim, "bu insanları evimden çıkarmak istiyorum, böylece biraz dinlenebilirim. Sabah toplantılarım var."

Ve dairemde düzeni sağlamak için zamana ihtiyacım vardı. Bu istilanın tüm izlerini silmek ve dikkatle kontrol ettiğim rutinime geri dönmek için.

daha güvenliydi. Daha basit.

Bazen, ailemle böyle anlarda, istediğim şeyin gerçekten basit olup olmadığını merak etsem bile.

EMBER

K ora kucağında telefonuyla kanepemde bağdaş kurmuş oturuyordu. Kedim "Kedi Adam" onun arkasında pusuya yatmış, ölümünü planlıyordu. Kedi Adam yaşayan en yaşlı kedi olarak dünya rekorunu kırmaya çalışıyordu, ancak bu rekora sadece inat ve inatçılıkla yaklaşıyor gibi görünüyordu. Annemle babamın kedisiydi ve efsaneye göre bundan önce de onların . Hatta bazıları onun zamandan önce var olduğunu iddia ediyordu.

kendisi başladı.

Kesin olarak bildiğimiz tek şey, kimsenin Kedi Adam'ı satın aldığını ya da bulduğunu hatırlamadığıydı. Hepsi de onun hatırlayabildikleri kadar uzun süredir evde yaşadığını, sanki tapuyla birlikte gelen kadim bir şeytan olduğunu söylüyordu.

Kora Catman'a güvensiz bir bakış attı. "Bana öyle bakmayı kes Kedi Adam. Beni yargıladığını biliyorum."

Yanıt olarak miyavladı, aynı anda hem yaşlı hem de küçümseyici bir ses çıkarmayı başardı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her zaman yağlı görünüyordu. Bir kulağının yarısı yoktu ve gözlerinden birini kullanmayı birkaç yıl önce bırakmıştı.

Yıllar önce. Hala çalıştığından oldukça emindim, ama o sadece... kapattı ve bir daha hiç açmadı. Veterinerin kafası karışmıştı ve resmi teşhisi "dramatik depresyonda" olduğu yönündeydi. Bunun ne anlama geldiğini sorduğumda sadece omuz silkti ve "bunu ilgi çekmek için yapıyor" dedi.

Harika. Benim kedim tam bir drama kraliçesiydi.

"Odaklan," dedim. "Ne yapmam gerektiği hakkında konuşuyorduk."

"Pekala," dedi Kora, bir kaşık dolusu dondurma almak için telefonunu yere bırakarak. Yutkundu, sonra küveti bana uzattı.

Kora muhtemelen bu dondurma kalorilerini agresif bir şekilde egzersiz yaparak çıkarırdı. Peki ya ben? Şey... Kaloriler sadece enerjidir, değil mi? Bazıları birkaç kilo verebileceğimi söyleyebilir, ama ben? Ben bunu acil durum enerji deposu olarak görmeyi severdim.

"Birkaç seçenek görüyorum," dedi Kora. "Her zaman istediği şeyi yapabilirsin. Bu adamın şirketine sızabilirsin. Onu sabote et. O kadar iyi bir iş çıkarırsın ki Cole seni bırakarak hata yaptığını anlar. İkiniz yağmur altında rüya gibi bir kavuşma yaşarsınız. Belki de beyaz giyiyorsundur, böylece meme uçlarını tamamen görebilir. Elmas kesecek kadar sertler. Gözleri onlara kayıyor ve dudaklarını ısıyor, sonra sen de kendininkini ısıyorsun. Dizlerinin üzerine çökersin ve sonra-"

"Hayır," dedim, düz bir sesle. ", bunu sana daha önce de söyledim. Kamuflej uçlarım var. Tenimle aynı renkte. Bu çok saçma ve kimse bunu görmek istemez."

"Kamuflejlü uçların harika," dedi Kora. "Onları gördüm ve sana söyleyeyim, harikalar. İki dikkat dağıtıcı leke gösteriyi çalmadan tüm konuşmayı göğüslerinin yapmasını sağlıyor."

"Mhm," dedim bir ağız dolusu dondurmanın etrafında.

"En azından kuzenim Janet gibi pepperoni nips ile lanetlenmemişsin."

"Janet'in meme uçlarını nereden bildiğini bilmek istemiyorum."

"Aile plaj gezisi," dedi Kora ürpererek. "Bazı şeyleri görmeden edemezsiniz."

Burnumdan dondurma çektim, ki bu kulağa geldiği kadar hoş bir şeydi. "Her neyse," dedim yüzümü silerek, "tam olarak yüzde sıfırım Cole'a geri dönmek istiyor. Ben sadece... Beni bilmem ne adı yüzünden terk ettiği için pişman olsaydı umurumda olmazdı ama bu tamamen kin dolu bir yerden konuşuyorum. Onunla tekrar birlikte olmaktansa ayak tırnağımı yemeyi tercih ederim. Eski sevgilinizden gizliden gizliye onu geri istediğiniz için intikam almak var, bir de onun metaforik, insan boyutundaki sık taşaklarına tekmeyi hak eden bir sık parçası olduğunu fark ettiğiniz için intikam almak var."

Kora bunun üzerine bir kaşını kaldırdı, sonra omuz silkti. "Diğer seçenek ise onun kışına avukat tutmak. Senden bu sızma saçmalığını yapmanı istemesinin bir tür yasayı çiğnediğinden oldukça eminim. Muhtemelen birkaç tanesini. Üzerine bir dinleme cihazı koyabilirler ve bum. Yakalanır."

"Elbette. Sahip olmadığım tüm parayla avukat tutacağım. Plan harika. Belki tekel parasını kabul ederler? Pastel boyayla yazılmış bir senet mi? Gerçekten bir yerlerde para sakladığımı düşünüyorsanız güzel daireme bakın."

Kora'nın dairemin tamamına bakması için başını oynatmasına bile gerek yoktu. Yatağımdan mutfığı ve 132 metrekarelik stüdyo dairedeki diğer her şeyi görebiliyordunuz. Göremediğiniz tek şey banyoydu. Yaşasın mahremiyet kırıntıları.

"Peki ya polis?" Kora sordu.

"Bir, bu çok ezikçe. İki, bununla zamanım yok. Eğer yakında Cole tarafından kovulacaksam, başka bir iş bulduğumdan emin ."

"Peki... Ne öneriyorsun?" Kora sordu.

"BÜTÜN ÖĞLEDEN SONRA PLAN YAPTIM VE SANIRIM

Mükemmel bir plan. Cole'un istediği gibi şu Bay Foster denen adam tarafından işe alınacağım. Cole'un rakibini sabote etmeyi planladığıma inanmasına bile izin vereceğim. Ama gerçekte, Cole neler olduğunu anlamadan önce iki maaşı ne kadar toplayabileceğime bakıyorum. Onu kandırdığımı öğrendiğinde yüzünün alacağı ifadeyi bir düşünün."

Kora gülümsedi ve ellerini çırpı. "Yesss. Bu harika. Bayıldım buna. Yani bir sonraki işinde kapıdan içeri adımını atarken Cole'un parasını sağlıyorsun. Öğrendiğinde çok kızacak."

Bir lokma dondurmanın etrafında gülümsedim, sonra durdum ve tombul karnıma baktım. Hmm. Sanırım ben "spor salonuna gidip mükemmel bir plaj vücudu elde edeyim" diyen bir eski sevgiliden çok "şeytani planlarımla onun ruhunu yok edeyim" diyen bir sevgiliydim. Ama benim parlak planım harika bir vücuda sahip olmaktan çok daha havalıydı. Bunu herkes yapabilirdi! Teoride.

"Peki," dedi Kora, gözlerini kısarak. "Foster Emlakçılık'ta nasıl iş bulacaksın? Patronun hıyarlığı herkesin malumu değil mi?"

"Başka bir sık kafalı patron," dedim düşünceli bir şekilde. "Neyse ki zaten sıklerle başa çıkma deneyimim var."

Kora iki yumruğunu kaldırıp havaya kaldırırken kahkahayı patlattı ve ağzını gerçekten saldıracakmış gibi açtı.

"Kastettiğim bu değildi," diye mırıldandım.

"Bekle, neredeyse bitti," dedi, müstehcen h  p  rdetme sesleri çıkarırken pompalamaya devam etti.

Geriye düştüğünde ona bir yastık fırlattım ve daha büyük bir hedef haline getirmek için birbirine bastırđıđı göğsüne hayali bir para atışını kabul ettim.

"Saçmalıyorsun," dedim g  lmemeye çalışarak. "Her neyse, pislik patronların hepsi i  ten i  e aynıdır. İ  ten i  e tek önemsedikleri şey itaattir. Korku, saygı, boyun eğme ya da     n  n bir bileşimini isterler. Asıl sır, onlara bunların hiçbirini vermemektir."

"Ohh," dedi Kora kaşlarını oynatarak. "şimdi de bilgelik sa  yor."

"Yani," diye devam ettim, öne doğru eğilerek. "Ayağını kapıdan sokarsın ve sonra direnerek onları   ıldırtırsın. Onlara boyun eğmeyeceğini, kırılmayacağını, hatta eğilmeyeceğini gösterirsin. Bu onları kızdırır ve seni giderek daha önemli sorumluluk pozisyonlarına getirirler. Bunun ağırlığının sizi   atlatacağını düşünecekler. Ama siz direnmeye devam edersiniz."

"  atlayan siz olursanız ne olur?"

"  nce onlar   atlayacak. Bir düşün," dedim şakağıma vurarak. "Onlara g  t herif demelerinin bir sebebi var, değil mi?" diye sordum. "Her g  t deliği büyük bir çatlağın arkasında saklanır. Tek yapman gereken onu deşmek... için..." Metaforun hem iğrenç hem de tam olarak uygulanabilir olmadığını fark ederek sözümü kestim. G  l  msememi engellerken dudaklarım büzüldü.

"Bu ya fal kurabiyesi saçmalığı ya da hayatımda duyduğum en aptalca şey."

"Teşekkür ederim," dedim ve ağzıma bir lokma daha atarken kaşığımın etrafında gülümsedim.

Kimden onun levrek üzerindeve Kanepe,
Kedi Adam verdi Ben kendine özgü tek gözlü
yargılayıcı bakışı.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum. "Daha iyi bir planın var mı?"

Miyavlaması "Dokuz yüz yıl yaşadım ve bu duyduğum en
aptalca şey" der gibiydi.

"Kimse sana sormadı, seni ölümsüz drama kraliçesi."

Bana sırtını dönme şekli her şeyi anlatıyordu. En
azından dondurmam vardı.

Ve bir plan.

.

EMBER

| Ana planımı oluşturmak yaklaşık iki günümü aldı. Yine de ilk gün plan yapmakla geçmedi. Birinci gün bir toparlanma günüydü çünkü sıfırncı gün o kadar çok dondurma yemiştim ki birinci günün çoğunu Banyo. Sihir gerçekten ikinci gün gerçekleşti.

Birinci adım Cole'un şirketinde çalışmamam için bana ödeme yapmasını sağlamaktı ki Cole planına uyacağımı düşündüğünde bu oldukça kolay oldu. Ona Foster Real Estate tarafından işe alınmak için çalışmaya başlayacağımı söyledim ve Cole, ona ilerlemem hakkında ara sıra bilgi verdiğim sürece işe gitmemem için beni memnuniyetle mazur gördü.

Sakin ol.

En zor kısmı Orion Foster'ın beni işe almasını sağlamaktı.

İğrenç büyüklükteki binasına bakarken ellerimi ceplerime sokarak soğuk bir nefes çektim. Yine de beni durduran şey bina değildi.

Saatin erken olmasına rağmen Foster Emlak binasının girişine giden merdivenlerin altında bir kalabalık toplanmıştı ve bir tür gösteri bekliyorlarmış gibi görünüyordı.

Ön tarafta parlak kırmızı üniformasıyla bekleyen bir adam da vardı. Gömleğinde ve şapkasında büyük harflerle "Nefret Notları" yazıyordu. Sabah sisinde gözlerimi kısarak baktım, bir zamanlar bu şirketin reklamını gördüğüme emindim.

Hmm.

Eşarbımı biraz daha sıktım ve bunun bir uzman soruşturması gerektirebileceğine karar verdim. Tabii ki kurnaz, şüphelenmeyen ve bir casus kadar sinsi olmam gerekecekti.

Yine de birilerine sormak daha kolay olabilir.

"Neler oluyor?" Elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutan bir kadına sordum, telefonu beklentiyle çoktan kaldırılmıştı.

"O binanın CEO'su tam bir pislik. O kadar çok insanı kızdırıyor ki, insanlar ona günde yirmi tane nefret notu yazıyor."

"Nefret notları mı?" Ben sordum.

"Bu şirket. Mesela... ev sahibinizin tam bir sürtük olduğunu düşünün. Onlara not başına beş dolar ödüyorsunuz ve onlar da notu bizzat okuması için bir kurye gönderiyorlar. Teslimat garantili, yoksa paranızı geri alırsınız. Tamamen anonim de yapabiliyorsunuz."

Sırıttım. Birden Cole'a bir nefret notu göndermek istedim. Belki birkaç düzine. Keşke bu kadar fakir olmasaydım.

Hashtag, zengin kız hedefleri. Harry Potter'ı kışına sokardım, evinde o kadar çok Nefret Notu uçuşurdu ki

şömineden ve pencerelerden dışarı fırlayacaklardı.

"Yani herkes nefret notlarının ona okunmasını izlemek için mi burada?" Ben sordum.

"Evet. Ama bugün bir baskın olabilir. Her zaman çalışanlara rüşvet vermeye çalışır. Sanırım bu onun için bir oyun. Sonunda pes edene kadar onlara daha fazla para teklif ediyor. Sonra patronları öğreniyor ve kovuluyorlar. Tekrar ve tekrar. Dürüst olmak gerekirse, bu tiyatronun zirvesi. Günümün en önemli olayı bu."

Bunun biraz üzücü olduğunu düşündüm ama gülümsedim ve kibarca başımı salladım. Ayrıca aklımda parlak bir fikrin filizlenmeye başladığını hissettim. Bir sürü parlak fikrim var. Açıkçası, asıl sorun bunların çoğunu hayata geçirecek zaman, motivasyon, para ya da yeteneğe nadiren sahip olmamdı.

Sadece birkaç dakika sonra takım elbiseli, siyah saçlı bir adam ve kız kardeşi gibi görünen bir kadın belirdi.

Orion Foster'ı internetteki dedektiflik çalışmalarımдан tanıdım. Kuşkusuz, kendime dedektif demek biraz zenginlikti. Basitçe adını bir arama motoruna yazdım ve hakkında hızlı bir Wikipedia girdisine baktım. Görsel aramada gereğinden biraz daha fazla oyalanmış olabilirim. Pislik ya da değil, adam güzeldi. Hakkını vermem gerekirdi.

Bana biraz Jason Momoa'yı hatırlattı, ama Jason sadece özel dikim takım elbise giyseydi, dövmesi olmasaydı, sinekkaydı tıraş olsaydı ve hayatı kışında bir sopayla yaşasaydı. Oh, ve orta uzunluktaki saçları CEO'ya çok uygun bir görünümle yüzünden uzaklaştırılmıştı. Bana sorarsanız "ağır çekimde havuzdan çıkma sahnesinde" harika bir iş çıkarırdı.

Kız kardeşi de güzeldi. Biraz daha az gergin bir ortamda çalışıyor olabileceğini düşündüren eğlenceli bir kıyafet giymişti. Ona bir şeyler söylerken gülüyor ve gülümsüyordu. Orion bir cenaze törenine hazırlanmış gibi görünüyordu. Ya da belki de makatının derinliklerinde gerçekten bir şey vardı.

Orion ne biçim bir isimdi ki zaten? Eğer ailesi ona takımyıldızlarının adını vermek istiyorsa, en havalı takımyıldızını seçmeli ve ona Küçük Kepçe adını vermeliydiler.

İşte bu yüzden kimse bir şeylere isim vermeme izin vermiyor. Ama ama, adın Küçük Kepçe olsaydı büyüünce ne tür harika bir çocuk olurdun?

Orion'u kısaltmak en azından oldukça kolaydı. Arkadaşlarının ona takma isim takıp takmadığını merak ettim. Ryan, belki? Oreo? Ry Guy? Ama yine de... yüzündeki ifadeye bakılırsa arkadaşı olmayabilirdi.

Nefret Notları'nın çalışanı elinde bir deste not kâğıdıyla Orion'a yaklaştı. Bir süre alçak sesle konuştular ve sonra Orion adama kalın bir deste para uzattı.

Vay anasını. Bu insanlara ne kadar rüşvet veriyor? Kızgın notları yüksek sesle duymamak için o kadar paraya değer miydi? Yoksa Orion parayı umursamayacak kadar zengin miydi?

Her halükarda ilgimi çekti.

Çalışan paraya baktı, tereddüt etti ve sonra aldı.

Toplanan kalabalık, Hate Notes çalışanı tek bir not bile okumadan parasını sayarak uzaklaşırken hayal kırıklığı içinde inledi.

Tamam. Evet. Mükemmel planım en az üç dört kat daha mükemmel oldu.

Orion'un geniş omuzlarının binanın içinde kayboluşunu izlerken içimden Mission Impossible şarkısını mırıldandım. "Ateşli CEO'yu kızdırma" operasyonunu harekete geçirme zamanı.

Bu eğlenceli olacaktı.

ORION

YDün Matthew sonunda pes etti. İki bin dolar sihirli rakamdı. İyi kurtulduk. Yapmak zorundaydım Oyuna karşı biraz daha az sabırlı olmaya başladığımı itiraf etmeliyim. Eskiden yüz dolar gibi küçük rüşvetlerle başlar ve yavaş yavaş yükselirdim. Son zamanlarda, tüm bu çileden o kadar bıkmıştım ki, bir veya iki denemeden sonra rakamı saçma bir şeye yükselttim.

Bazen, bir Nefret Notları çalışanını kovdurduğumda bir ya da iki gün huzur bulacak kadar şanslıydım. CEO'ları Patricia Rosh'a büyük bir sıkıntı verdiğimi hayal etmek hoşuma gidiyordu. Ne de olsa sürekli olarak yeni çalışanları işe almak, değiştirmek ve eğitmek zorunda kalıyordu. Şanslıysam, belki mali durumlarında bir çentik bile açıyordum.

"Kendinle gurur , değil mi?" Remmy sordu.

Remmy'nin kıyafeti bugün kendi standartlarına göre bile eksantrikti. Geniş kenarlı bir şapka ve güneş elbisesinin yanı sıra rastgele iğneler ve rozetlerle kaplı bir kot ceket giymişti. Ne giyeceğim konusunda bu kadar düşünmek bile bana ikinci elden stres veriyordu.

"Hayır," dedim. "Sadece bugünün huzurlu geçmesini umuyorum. Ve düşmanlarımla hayal kırıklığı bana mutluluk veriyor."

Bir kahkaha attı. "Bu biraz dramatik oldu. Sence de öyle değil mi?"

Köşeyi döndük ve her zamanki kalabalığı gördüm. Sinirime dokunacak şekilde, bir de Nefret Notları çalışanı gördüm. Bu sefer bir kadın, ha? Birkaç günlük huzur için çok fazla. Daha dün Matthew'u kovdurdum. Patricia bu sefer hızlı çalışıyordu.

Peşimden erkek göndermeleri de çok daha yaygındı. Kadınlar daha da kolay pes etme eğilimindeydi. Remmy bunun nedeninin pantolonuma girmek istemeleri olduğunu söylemişti ama ben bundan şüpheliydim. Genellikle, her iki cinsiyetin de beni tanımlamak için kullandığı ilk kelime korkutucuydu, tam da tercih ettiğim gibi. İnsanlar bu şekilde beni daha az rahatsız ediyordu. İnsanlar beni daha az rahatsız ettiğinde, dikkatim dağılmadan önemli olan şeylere odaklanabiliyordum.

"Bak, yerine birini bulmuşlar bile!" Remmy mutlulukla söyledi.

"Öyle görünüyor," dedim binamın merdivenlerine doğru yürürken.

Kızın üzerinde kırmızı Hate Notes üniforması ve şapkası vardı ama cıvıltı renkleri bile etkisini tamamen azaltamıyordu. Kendini, kin elçisi rolüyle çelişiyor gibi görünen kolay bir zarafetle taşıyordu. Kahverengi saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu ve gözleri sabah ışığını yakalayan alışılmadık bir kehribar-kahverengi tonundaydı. Ufak tefekti; omuzlarıma ancak ulaşıyordu.

-Ama duruşundaki bir şey bunun bir dezavantaj olduğunu hiç düşünmediğini gösteriyordu. En dikkat çekici olan yüzündeki meydan okuyan ifadeydi, dolgun dudaklarının hafifçe yukarı kalkması hoşuma gittiğinden emin değildim.

Neden bana öyle bakıyordu? Genelde biraz ürkek ve gergin başlarıydı. Bu kız görevini dört gözle bekliyormuş gibi görünüyordu. Enerjisiyle ilgili bir şey onu göz ardı etmeyi imkânsız kılıyordu, yine de kendimi keşke yapabilseydim diye düşünürken buldum.

Kalabalığa bir göz attım, çoğu çekim yapmak için telefonlarını tutuyordu.

Siktiğimin akbabaları.

Kız elinde kalın bir not kâğıdı destesiyle yaklaşırken, "Günaydın," dedim.

Tırnaklarını fark ettim. Tırnak da mı yiyor? Büyüleyici.

Gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdı. Sonunda yüz hatlarında bir parça sinir gördüm. "Bugün size on üç Nefret Notu tebliğ edildi ve ben-"

"Konuşmayı kes," dedim. "Çekip gitmen için sana bin dolar teklif etmeye hazırım. İşini bırakmayı kabul edersen sana hemen iki bin dolar vereceğim."

Neden bu kadar büyük bir rüşvetle başlıyordum? Belki de bir yanımda gözlerindeki meydan okuyan kıvılcımın sorun yaratacağından endişeleniyordu. Ya da belki de bu kızdan çabucak kurtulmanın daha iyi olacağını düşündüm?

Gözlerini kırptırdı. "Hayır. Bunları duyacaksın."

Hımm. Her zamankinden daha yüksek bir rakamla başlamıştım ve kadın gözünü bile kırpmadı. "Adın ne senin?" diye sordum.

"Ember," dedi boğazını temizleyerek ve elindeki kart destesini kaldırıp okumaya başladı. "Kibirlisin, bokunun kokmadığını düşünüyorsun ve insanları işlerinden etmekten zevk alıyorsun. Kendinden utanmalısın."

Öne doğru eğildim ve okuyormuş gibi yaptığı karta baktım. "Bu kart boş..." Dedim.

Ember bana gülümsedi. Çarpık, yaramaz bir gülümsemeydi. "Evet. Bu benden kişisel bir nefret notuydu. Kuryeniz olduğum sürece her gün bir tane bedava alacaksınız."

Alışılmadık ama ilginç olan biraz hırıltılı, derin bir sesi vardı. Hiç değilse birkaç sabah duymak için hiç de kötü bir ses değildi.

"Bu işler böyle yürümüyor," dedim sertçe.

"Hayır mı? Ne yapacaksınız, patronumu arayıp beni kovduracak mısınız? Eminim sizin memnuniyetiniz konusunda gerçekten endişeleniyordur, Bay Foster."

Ne yazık ki, kabul etmeyecek olsam da çok iyi bir noktaya parmak . Çalışanının beni bilmek muhtemelen Patricia'nın kıza zam yapmasına neden olacaktı. Yani meydan okuyan ve zeki biriydi. Harikaydı.

Kollarımı kavuşturdum ve kadının bu işi bitirmesini bekledim.

Ember yine biraz gülümsedi. Akbabaların bunu yiyip bitirdiğini hissedebiliyordum ve bu beni sinirlendiriyordu.

Boş not kağıdını arkaya doğru çevirdi ve bir sonrakini okudu.

"Kızdığın zaman kaşlarının arası kırışıyor," dedi. "Ve kravatın çok sıkıcı."

Yığının üstündeki not kağıdını kaptım. Yine boştu. "Bu saçmalık için zamanım yok," diye tersledim.

Ember sırtıttı. "Özür dilerim. Buraya yanlışlıkla iki tane boş koymuş olmalıyım. Sadece takılıyordum." Kısa bir süre beni izledi, sanki yüzümde bir şey varmış gibi gözleri kısıldı.

"Ne?" Tersledim.

"Kızdığın zaman burun deliklerin de açılıyor."

"Benden bu kadar," dedim ve hışımla merdivenleri çıktım.

"Hey," dedi Remmy. "Hoşça kal bile demeyecek misin?"

"Hoşça kal," diye tersledim.

Ember peşimden koştu. "Bayan Rosh öfkeyle çıkıp gidebileceğinizi söyledi. Yine de sizi ofise kadar takip edebileceğimi söyledi. Sanırım senin katına varmadan önce okumayı bitirmem gerekiyor. O yüzden... hızlı okuma zamanı!"

Lobiden içeri girdiğimizde bir Nefret Notu okumaya başladı.

Sertçe baktım, etrafta duran ve beni dinlemeyi uman meraklı çalışanları dağıttım.

Yapacak işleri yok muydu?

Ember notu rahatsız edici yüksek bir sesle okudu. Tüm lobinin duyabildiğinden oldukça emindim.

"Sevgili Bay Foster,

Sandalyenin sürekli kırıldığı zamanı hatırlıyor musun? Çünkü her gün öğle yemeğine gittiğinde vidaları gevşetiyordum. Bunu hak etmiştin. Belki bir dahaki sefere biri senden yedek sandalye istediğinde biraz daha anlayışlı olursun. İğne torbası.

Tornavidayı da şirket kartımla aldım. Nefretle,

Eski bir çalışan"

"Vay canına," dedi Ember. "İnsanlara yeni sandalyeler almak için çok ucuz, ama bu notaları duymak zorunda kalmamak için binlerce dolar mı ödeyeceksiniz? Bu biraz üzücü, değil mi?"

Bugün abuk gelmesini umarak asansörün düğmesine bastım. Bu notların çoğu gibi, bunu gönderen çalışan da hayal görüyordu. Eğer yeni bir sandalyeye ihtiyaçları olsaydı, bunu kesinlikle sağlardım. Muhtemelen şikayetlerini uygun kanallardan göndermediler ve bana hiç ulaşmadı.

"Havadan sudan konuşmayacağız,"

dedim. "Hayır mı? Büyük konuşmayı mı tercih ediyorsun?"

"Konuşmamayı tercih ederim."

"Sorun değil. O zaman sadece dinleme kulaklarını kullanabilirsin." Ember bir nota daha kaldırdı.

"Bay Foster,

"Burada çalışmaktan nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Her ayın ikinci perşembesi taktığın kravattan nefret ediyorum. Hardala benziyor ve ben de bunun, öğle tatilinde tuhaf bir şekilde sosisli sandviç yediğın için üzerine bulaşmış büyük, aptal bir hardal lekesi olduğunu düşünmeyi seviyorum. Hoşuna gitti mi? Hm? Böyle düşündüğümü bilmek hoşuna gidiyor mu? Eminim hoşuna gitmiyordur. İYİ. Sabahları beni yataktan kaldıran tek şey insanların ölümlü olduğunu bilmek. Yani eğer gerçekten insansanız ve ruhsuz bir robot değilseniz, bir gün öleceksiniz. Bu bana mutluluk veriyor.

"Saygılarımla, kızgın bir "

"Tamam," dedi Ember. "Bu biraz karanlık oldu. İnsanlara ne yapıyorsun ki?"

"Onlardan her gün çok çalışmalarını istiyorum ve onları şımartmıyorum. Bazı insanlar bunu kaldıramaz."

Sonunda asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. İçeri girdim ve kapıyı kapatma düğmesine bastım ama Ember yanımdan içeri süzüldü.

Kadın lavanta sabunu gibi kokuyordu. Katıma ulaştığımda asansörden çıkmamı engellemeyi planlıyormuş gibi önümde konumlandı. Denemeden önce 1.80'lik boyunun tamamını görmek isterdim. Başımı yana çevirdim, o yokmuş gibi davranmaya çalıştım.

"Yani gerçekten her ayın ikinci perşembesi aynı kravatı mı takıyorsun? Bu... biraz garip, değil mi? OKB'n falan mı var? Yoksa OKB'si olduğunu söyleyen ama aslında her şeyin düzenli olmasını tercih eden ya da belli belirsiz OKB'yi anımsatan ama kesinlikle gerçek, klinik olarak tanımlanmış bir OKB olmayan küçük bir tuhaflığı olan insanlardan mısın?"

Gözlerimi ona diktim. "Senin bir sorunun mu var?"

"Hayır," dedi neşeyle. "Ama sorun değil. Bu küçük konuşma, büyük konuşma meselesi üzerinde çalışabiliriz. Zamanla bunu başaracağız."

"Hiçbir yere varamayacağız," dedim, sesim soğuktu.

Giderek artan asansör numarasına baktı. "Yukarı çıkıyoruz diyebilirim. Siz ve ben, Bay Foster. Yukarı çıkıyoruz. Birlikte," diye dramatik bir şekilde fısıldadı.

Kimse benimle böyle konuşmazdı. Benimle uğraşmaktan çok korkuyorlardı. Ember'da bir sorun olmalıydı. Korkuyu hissetme yeteneği kırılmış mıydı? Nasıl hayatta kalabiliyordu? Ayrıca hareket halindeki arabaların önünde yürüyor, aslan besliyor ve köpekbalıklarıyla yüzüyor muydu?

"Hiçbir şey üzerinde çalışacak vaktimiz olmayacak," diye açıkladım. "Çünkü bugün ya da yarın bir fiyat belirleyeceğim ve sen de bunu kabul edeceksin. Çünkü topluma katkıda bulunmak yerine bu saçma işi kabul edecek kadar çaresizsin. Çünkü bende istediğin bir şey var ve sana yeterince teklif ettiğimde seve seve alacaksın."

Ember'ın gözlerinde bir şey parıldadı. Meydan okuma mı? Kızgınlık mı? Heyecan mı? "Tamam," dedi tatlı bir sesle.

"Tamam mı?" Ben sordum.

"Sizinle tartışmanın ne anlamı var Bay Foster? Neden olayları akışına bırakıp sizin düşündüğünüz gibi olup olmayacağını görmüyoruz? Kulağa eğlenceli geliyor."

Burun deliklerimin açıldığını hissettim ve gözlerinin onlara odaklandığını fark ettim. Kaşlarımın arasında hissettiğim gerginlikle birlikte onlara durmalarını söylemeye çalıştım.

Ember'ın dolgun dudaklarının kenarları seğirdi. "Bu uzun bir asansör yolculuğu, değil mi? Uzun ve gergin. Tam da sevdiğim gibi."

Bu kadın cidden... Kapı çaldı.

Onu yolumdan çekmek için elimin tersiyle Ember'ın omzunu itmek zorunda kaldım.

Döndüm ve asansörden inmesini engellemek için avucumu kaldırdım.

"Bu kata girmeniz yasak," dedim.

"Yarın görüşürüz. Yine bu sabahki gibi ön tarafta buluşalım mı? Bu bir randevu," dedi parmaklarını şıklatarak.

Kapılar kapandığında derin bir nefes aldım ve elimi saçlarımda gezdirdim.

Ember... Kibirli ve kendinden emin gülümsemesinin görüntüsü ne yazık ki mükemmel hafızama kazındı.

Ne yapmaya çalışıyordu? Bir şeyler olmalı. Nefret Notları çalışanı olmak gibi boktan bir işte çalışacak kadar çaresiz olan herkes birkaç kuruş için bu şansa atlardı.

İşlerini yapmamaları için bin dolar. Biliyordum çünkü düzinelercesinin daha küçük rüşvetler yüzünden kovulduğunu gördüm.

Ember bir şekilde farklıydı. Sanırım bunun pek bir önemi yoktu. Onun bir bedeli olacaktı ve ben de onu bulacaktım. Hepsinin bir bedeli vardı.

EMBER

Kora kahvesini yudumlarken kaşları havaya kalkmıştı. "Dört bin dolar mı? Ve sen hayır mı dedin?"

"Dostum," diye fısıldadım, yakınıma eğildim ve insan içine çıktığımda aptal küçük "Nefret Notları" üniformamın çektiği bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Şirketin ünü "kapı kapı dolaşan süpürge satıcıları" ile "şarkı söyleyen telgraflar gibi giyinen insanlar" arasında bir yerdeydi. "Cole hâlâ maaşımı ödüyor. İki haftadır binaya girmedim ama hâlâ maaş bordromda yazıyor. Ve Hate Notes'tan maaş alıyorum. Evet, asgari ücret ama daha önce kazanmadığım ekstra bir para."

"Tamam ama dört bin mi? Bu senin birkaç aylık kiranı karşılamaz mı?" Kora beklenti dolu bir sesle sordu.

"Yeterince büyük düşünmüyorsun. Cole açgözlü, ucuz bir piç ve bize yaşanabilir bir ücret bile ödemiyor. Orion'un çalışanları ondan korkuyor ama onlara iyi para ödüyor. Gerçekten iyi. Eğer bana bir iş teklif ederse, nakit para içinde yüzeceğim, özellikle de Cole maaşımı ödemeye devam ederse."

Kora düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü, sonra gülümsedi. "Cole'un onunla oynadığını öğrenmesi fikri hoşuma gidiyor. Ne yapacak, polise mi gidecek? 'Alo, polis mi? Çalışanım onu gönderdiğim yasadışı casusluk görevi hakkında yalan söyledi ve iki maaş çeki topluyor!"

"Bunun yasadışı olduğunu bilmiyoruz,"

diye kabul ettim. "Tamam, ama en azından

bu bir şey."

"Katılıyorum. Pislikten bahsetmişken..." İçimi çektim. "Buradan birkaç blok ötede çamaşırhane işleten bu adama okumam gereken birkaç Nefret Notu var. Orion'a kıyasla, onun Nefret Notları aşk notları gibi. Bu adamın bugünkü notu, deterjan isilik yaptığı için kızgın olan birinden. Yani... hadi ama. Şikayet etmek için beş dolar değerinde mi? Bu adam internete yorum bırakmayı duymamış mı?"

"Orion nasıl bu arada?" Kora ayağa kalkmak üzereyken beni durdurarak sordu. Ses tonu fazlasıyla masumdu.

Durakladım ve ona meraklı bir bakış attım. "Peki."

"Saçını kulağının arkasına sıkıştırmışsın," dedi. Üzerinde "Lütfen Beni Ye" yazan bir tabela taşıyan kanaryayı yakalamış bir kedi gibi yüzüne hafif yırtıcı bir gülümseme yayılmaya başladı.

"Bazen saçların toplanması

gerekir." "O saçın toplanması

gerekmiyordu." "Bunu

kanıtlayamazsın."

"Bu oldu mükemmeline nereden o öyleydi. Bu oldu Gereksiz bir sıkıştırma, Em."

"Şimdi de saç kıvrımlarımı mı denetliyorsun?" Sesim olması gerekenden biraz daha yüksek perdeden çıktı.

"İkimiz de biliyoruz ki azdığında saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorsun. Sana Orion'u sordum, sen de kıvırdın. Bu azgın olduğun anlamına gelir. O seni-"

Masanın öbür ucuna uzandım, avucumu dudaklarının üzerine yerleştirdim ve masamızın önünden geçen skandala uğramış bir anne ve küçük kızına garip bir şekilde gülümsedim.

"Anne, ben o kızda boynuz görmüyorum. Neden-" Küçük kız ve annesi duyma mesafesinin dışına çıktılar.

Gözlerimi Kora'ya diktim. "Sakıncası var mı? Bu kıyafetle yeterince kötü bakışa maruz kalıyorum."

"Kırmızı sana çok yakışmış," dedi Kora. "Belki insanlar sadece hayranlık duyuyordur. Eminim Orion da öyledir. Eminim her sabah seni görmeye bayılıyordur."

Homurdandım. "Şüpheli. Her sabah ona en iğrenç notlardan bazılarını okuyorum. Eğer bir şey varsa, muhtemelen şimdiye kadar benden nefret etmiştir."

"Aversion, ereksiyonun Fransızcasıdır, bilirsiniz."

"Uh," dedim. "Nefretin Fransızca bile olmadığından eminim..."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," dedi Kora, hatalı olduğunu bildiği ama bunu kabul etmek istemediği zamanlarda söylediği bir sözdü bu. "Demek istediğim, eğer seni bu kadar heyecanlandırıp rahatsız ediyorsa, belki de bu anlaşılmadan biraz daha fazlasını koparmaya çalışabilirsin." Sanki ne demek istediği yeterince açık değilmiş gibi, bir elini kaldırdı ve hayali bir çift taşağı okşuyormuş gibi yaptı. Görünüşe göre çok büyük bir çift. Tıbben endişe verici büyüklükte.

"O istemiyor ve ben de istemeyeceğim. Bende dürüstlük denen bir şey var. Peki o okşadıkların ne? Yumuşak toplar mı?"

"Tecrübelerime göre çoğu top yumuşaktır," dedi Kora. "Ve vay canına," diye sahte bir şaşkınlık gösterisiyle avuçlarını salladı. "Ember'la konuştuğumu unutmuşum."

Dürüstlük. Sen değil miydin Cole'un zımbasını ödünç alıp Kedi Adam'a süren ve ertesi gün masasına geri koyan, çünkü onun kedilere karşı hafif alerjisi olduğunu bilen?"

"Eğer bu iğrenç hikaye doğruysa, ki doğru olduğunu kabul etmiyorum, sadece çok küçük bir alerji olduğunu belirtmek isterim. Burnu akıyor ve gözleri kaşınıyor. Açıkçası ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Seni seviyorum Ember. Ama çok acımasısızsın. Ne gerekiyorsa yapıyorsun ve hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermiyorsun. yeterince çok isteseydin, etik kurallar bir yana, onun dünyasını da seve seve sarsardın."

Daha dik oturdum. "Karakterime yönelik bu saldırı yeterince uzun sürdü. Şimdi izin verirsiniz. Gidip korkunç insanlara nefret dolu mesajlar iletmem gerekiyor. Bilirsiniz, namuslu bir vatandaş gibi."

Kora gözlerini devirdi, ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Bay Yanlış'ı yarın sabaha kadar izleyemem. Eğer bana bir daha spoiler içeren mesajlar atarsan seni bitiririm. Sadece bir uyarı."

Bay Yanlış, ben hala ofiste çalışırken saplantılı bir şekilde izlediğimiz ve hakkında konuştuğumuz bir diziydi. Yapımcılar bir grup kadını kendileri için mümkün olduğunca yanlış olduğunu düşündükleri bir adamla bir araya getirir, onları ıssız bir adaya bırakır ve kimin ona aşık olacağını görmek için beklerlerdi. Çöp TV'nin zirvesiydi ve her saniyesine bayılırdım.

"Jenna hava karardıktan sonra çadırına girip onu bang treninde gezintiye çıkardığında mesaj atar mısın? . İlk öğrenen sen olacaksın."

Kora bana yumruk attı, sonra bir parmak kaldırdı. "Bu senin sonun olacak. İşlerinizin olduğundan emin olun. Oh, ve sen de

Dudağında biraz kahve var." Başparmağını yaladı ve ben kıvranmaya çalışırken beni kavradı, zorba bir büyükanne gibi yüzümden sildi.

"İşte," dedi Kora. "Şimdi küçük CEO aşığın için her zamanki gibi güzel görünüyorsun. İyi şanslar."

Kapıya doğru bir adım atmıştım ki Kora kıcıma duyulabilir bir patlama sesi çıkaracak kadar sert bir tokat attı.

Ya da belki daha çok ürkütücü bir amca gibiydi.

Duraksadım, kendimi toparladım ve saygınlığının kalan kırıntılarıyla oradan ayrıldım, şimdiden Orion'a bugün ilk olarak hangi Nefret Notu'nu okuyacağımı planlıyordum. Belki kravat koleksiyonuyla ilgili olanı. Kravatları konusunda özellikle hassas görünüyordu.

ORION

Foster Real Estate'in 31. katındaki yönetici konferans odasında oturuyorduk. Masa birkaç yıl önce yaptırdığım tek parça cevizden yapılmış etkileyici bir masaydı ve dört kişilik küçük grubumuz için çok büyüktü, ama ben önemsendi.

İnsanlar genellikle iyi işlerin kararlar ve anlaşmalarla ilgili olduğunu düşünme hatasına düşerler. Bunlar işin bir parçasıydı ama sadece bir parçasıydı. Çoğu zaman, iyi iş kendini satmakla ilgiliydi. Giyinme şeklim, binamın durumu, konferans masalarımın büyüklüğü ve hatta yüzümdeki ifade - bunlar anlaşmaları salt telkin gücüyle kapatabilirdi.

İyi iş, uygun iş için uygun aracı seçme becerisinin yanı sıra geniş ve çeşitli bir araç setine sahip olmakla ilgiliydi.

Bu toplantıya davet ettiğim üç çalışan, alet çantamdaki aletler gibiydi ve her biri bugün belirli bir amaç için buradaydı.

Roman vardı, benim acımasız satın alma şefim, şu anda var olmayan Operasyonlardan Sorumlu Başkan Yardımcılığı pozisyonunu doldurmak için açıkça uğraşıyordu. Roman zayıf ve keskin hatlara sahipti, koyu dalgalı saçları her zaman dikkatlice yüzünden geriye doğru itilirdi. Orta sınıf geçmişine rağmen özel dikim İtalyan takımları içinde eski para gibi giyinirdi ve düzenli olarak en değerli çalışanlarımdan biri olduğunu kanıtlardı. Sürekli olarak faydalı içgörüler sunma yeteneği beni şaşırtıyordu, çünkü adamın işten sonra düzenli olarak geç saatlere kadar kadınlarla ve partilerle oyalandığını biliyordum.

Biraz havai ama şaşırtıcı derecede hırslı kıdemli pazarlama şefi Julian, aslında sadece "havalı unvanları sevdiği için daha havalı bir unvan" istiyordu.

Son olarak, kıdemli müşteri ilişkileri danışmanım Moira vardı. Çalışanlarım arasında görev dağılımı yapmaktan daha doğrudan, uygulamalı bir role geçmek istiyordu. Moira anlaşmalar yapmak, müşterilerle kendisi ilgilenmek ve tabii ki daha sonraki ikramiyeleri toplamak istiyordu.

Çalışanlarımın isteklerini bilmek bir başka araçtı. Bu, onları daha yüksek üretkenlik seviyelerine doğru yönlendirmek için sopanın üzerindeki havuçtu. İşimin bir parçası da, içlerinde sahip olduklarını bile bilmedikleri potansiyeli bulana kadar onları zorlamaktı.

Kendi patronum olsaydım kendime ne derdim? Çalışan Orion Foster ve onun son birkaç haftadaki davranışları hakkında ne düşünürdüm?

Bu düşünce dudağımı kızgınlıkla büktü. Nefret Notları çalışanıyla gereksiz bir kedi fare oyununa dalıp gittiğini, sinir bozucu küçük kadının düşüncelerine sızmasına ve dikkatini işinden uzaklaştırmasına izin verdiğini söyleyebilirim. Daha da kötüsü, şirket için potansiyel büyümenin kritik bir döneminde olduğunu ve rakiplerinin

ve odaklanmaması, şirketin iyiliğini tamamen göz ardı ettiğini gösteriyor.

Sinir bozucu derecede doğru olan bu kendini yansıtmı, artan baş ağrım yardımcı olmadı. Daha da kötüsü, neredeyse hiç baş ağrısı çekmiyordum - en azından kırmızılı lanet kadın hayatıma girmeden önce çekmiyordum. Ona ve her sabah bana yaşattığı saçmalıklara alerjim vardı; boş kartlardan okuduğu uydurma kişiselleştirilmiş notlardan tutun da, Broadway'de bir rol için seçmelere katılıyormuş gibi sesler kullanmaya ve bana nefret notları iletmeye başlamasına kadar.

Odak noktasını masaya çektim, şu ana kadar çalışanlarımın konuşmalarını bile dinlemediğimin farkında değildim.

Roman'ın masanın üzerine koyduğu haritayı incelerken usulca, "Pekâlâ," dedim. O benim sağımda, Julian ve Moira ise solumda oturuyordu. "Buradaki eski sanayi bölgesinin yeşil renkle işaretlendiğini görüyorum. Bana daha fazlasını anlat." Dedim.

"Bu arsalar hakkında bazı bilgiler edindim. Bu bilgiler beni Foster Real Estate'in bu üç arsayı da satın alabileceğine inandırdı."

Bu kalp atışlarımı hızlandırmak için yeterliydi. Heyecanımı belli etmedim ama gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Emin misin?"

Roman parmaklarını geçirdi ve öne doğru eğildi, kaşları dramatik bir şekilde kalktı. "Yaşlı insanlar Bingo'yu sever mi?"

"Ne?" Julian sordu. "Biz de tam emlaktan bahsediyorduk. Yaşlı insanların ne alakası var?"

"Bir şey yapmaya çalışıyorum-" Roman başladı.

"Ve," diye devam etti Julian. "Onlara gerçekten 'yaşlı insanlar' dememelisin. Bu çok duyarsızca, dostum. Onlara şöyle de...

cömertçe terbiye edilmiş bireyler." Julian sanki bunu bir yerlerde bir reklam panosunda parlak harflerle hayal ediyormuş gibi ellerini açtı. "Ya da belki kronolojik olarak aşırı kalifiye? Hayır... bu iyi değil. Geriatrik gladyatörler mi? Hmm. Bunu daha sonra ekiple birlikte çalışacağım."

"Her neyse," dedi Roman iç çekerek. "Bu bir deyiş."

"Bu aptalca bir söz," dedi Moira. Moira yirmi sekiz yaşındaydı, uzun boylu ve heybetliydi, keskin elmacık kemikleri vardı ve koyu renk saçları kişiliğiyle uyumlu bir şekilde küt kesilmişti. Tüm gardırobu siyah ve grinin tonlarından oluşuyordu, eğer kendini şenlikli hissediyorsa arada bir mor dokunuşlar da yapıyordu ve silah olarak da kullanılabilecek türden ince topuklu ayakkabılar giyiyordu. Genel etki onu bir toplantı odasında ya da bir vampir meclisinde eşit derecede rahat edecekmiş gibi gösteriyordu.

Kuru ve çoğu zaman acımasız mizah anlayışına rağmen, açık sözlü yaklaşımını takdir ettiğimi itiraf etmeliyim. Müşteri ilişkilerinin başındaydı ve bu da çoğunlukla müşterilerle iletişim kurmaları için doğru temsilcileri atamaya odaklanan organizasyonel bir roldü. "Tıpkı 'Roman sütü keser' sözünün bir deyim olmadığı gibi."

Roman kollarını kavuşturdu ve başını eğerek eğlendi. "Seni hiç dışarı davet etmediğim için üzgün müsün Moira? Tek yapman gereken sormak. Oraya gitmeden önce internette vampir ve hortlaklara izin veren barlar olup olmadığına bakabilirim. Kapıdan geri çevrilmeni hiç istemem."

"Çok şirin," dedi Moira.

"Biliyor musun," diye düşünürken Julian kaşlarını çatarak çenesine vurdu. "Sanırım Roman bir şeylerin peşinde olabilir. Büyükanнем Bingo'ya bayılır, en iyi arkadaşı da öyle. Tanıdığım üç yaşlı gladyatörden ikisi Bingo'yu seviyor. Şüpheli." Julian her ne kadar bir pazarlama dehası olsa da, hayatın ve iş dünyasının diğer pek çok alanında tam bir ahmaktı. Rolüne çok uygun görünüyordu - uzun boylu ve

Çenesine kadar düşen gür sarı saçları, sürekli buruşuk tasarımcı kıyafetleri ve sörf yaparak büyümüş birinin rahat, beyaz dişli gülümsemesiyle doğal olarak atletikti. Kesinlikle bir öğrenci birliğinde bulunmuş ve hala bunu kanıtlayacak fotoğrafları olan bir tipti.

Julian'ın gizli yeteneklerinden biri de sık sık birbirlerini öldürmek ister gibi görünen Roman ve Moira arasındaki gerilimi dağıtmaktı. Başka bir deyişle, Julian'ın şu anda bu toplantıda bulunmasının nedeni, Roman ve Moira'nın dikkatini çok fazla kavga etmekten uzaklaştıracağını biliyor olmamdı.

"Elimizdeki göreve odaklanalım," dedim, sesim alçak ama ciddiye.

Roman, Julian ve Moira koltuklarında doğruldular ve gözlerini bana diktiler.

"Bütün bu arsaları alabileceğimizi söylemiştin, Roman?" Parmağımın ucuyla haritaya dokunarak sordum. "Eğer haklıysan, bu hamle Manhattan'daki ayak izimizi neredeyse iki katına çıkaracak. Bu arsaların her biri kesinlikle devasa. Bu alana iki ya da üç gökdelen sığdırabiliriz. Böyle projelerle yıllarca yeşilin içinde kalırız."

"Muhtemelen," dedi Roman dikkatle. "Bakın, bu araziler şu anda kullanılmayan eski fabrikalara ev sahipliği yapıyor. Tam olarak bir ayakkabı fabrikası, bir deri fabrikası ve bir kauçuk fabrikası. Bunların sahibi olan adamın adı Marcellus Davenport'tu. Çok becerikliydi ve hayatı boyunca buraları işleterek milyonlar kazandı. Ama artık yaşlandı."

"Cömertçe terbiye edilmiş mi?" Julian önerdi.

Roman ters ters baktı ama devam etti. "Her neyse, o kadar cömert bir terbiyeye sahip ki yakında ölecek ve bunu biliyor. Ama adamın varisi yok. Ailesi yok. Eğer yarın ölürse

Arazi belediyeye geçecek ve belediye de muhtemelen burayı kamusal bir saçmalık için kullanacaktır."

Julian onaylamayarak başını salladı. "Yurttaşlık bilgisi saçmalık değildir, dostum. Bugün ofise saçmalıklarla mı gittin? Evin yandığında yardım için saçma sapan şeyler mi söylüyorsun?"

Roman, "Bugün beni işe getirmesi için şoförüme para ödedim," dedi. "Ve evimde hiç yangın çıkmadı."

"Hepimizi hayal kırıklığına uğrattı," diye ekledi Moira.

"Yani o ölür," diye araya girdim. "Ve arazi şehre gider. Burada bir 'eğer' olduğunu varsayıyorum."

"Var," dedi Roman. "Küçük bir yasal boşluk buldum. Eğer kartlarımızı doğru oynarsak, bu arsaların varsayılan mirasçıları olabiliriz. Tek yapmamız gereken bu adamın nalları dikmesini beklemek ve-"

"Croak?" Julian ellerini havaya kaldırarak şöyle dedi. "Yaşamdan ölüme nazikçe geçmesini bekleyeceğiz. Son kutusunu tekmeleyeceğiz. Et çuvalını geride bırakırız."

"Bunların hepsi korkunç," dedi

Moira. "Boşluk nedir?" Ben sordum.

"Varislerin ve mirasçıların olmaması durumunda mülk bir mülk yönetim şirketine geçecektir... Yani eğer onu herhangi bir şekilde mekanları güzelleştirmemize izin vermeye ikna edebilirsek, et torbasını geride bıraktığında mülkün fiili mirasçıları biz olacağız."

"Bu biraz ahlaksızca görünüyor," dedi Julian. "Sanki bu yaşlı adamı fabrikalarını bize bırakması için kandırıyormuşuz gibi mi?"

Moira gözlerini kıstı. "Öldüğünde fabrikalarının bize mi yoksa şehre mi gittiğini umursayacağını mı düşünüyorsun?"

"Olabilir," dedi Julian. "Seni bilmem ama benim hayaletli şeylere hiç ilgim yok. Bir keresinde St. Augustine'de bir hayalet turuna katılmış ve bu deniz fenerine gitmişim. Ninemin üzerine yemin ki bir hayalet gördüm. Kabul, işin içinde biraz içki de vardı, ama belki de bu sadece duyularımı diğer tarafa açtı, biliyor musun?"

"Hayır," dedi Moira. "Bilmiyoruz."

"Yeter," dedim. "Bunun en önemli önceliğimiz olmasını istiyorum. Roman, hukuk işleriyle ilgilen ve bu yasal boşluğun sağlam olduğundan emin ol. Bu işin peşine düşüp de mahkemede işe yaramayacağını öğrenmek istemiyorum. Moira, bu yaşlı adamla görüşecek doğru kişiyi bulmak için önümüzdeki haftayı ayırmanı istiyorum. Onu etkileyebilecek birine ihtiyacım var. Bunun ihtiyacı olan bir şey olduğuna onu ikna edebilecek birine. Julian, sen bir proje teklifi hazırlayacaksın. Moira'ya seçtiği kişiyle birlikte göndermesi için bir eylem planı ver; ona bu projede neden bizim için çalışması gerektiğini anlat. Anlaşıldı mı?"

Roman ve Moira sadece başlarını salladılar, her ikisinin de gözleri kendilerini kanıtlama fırsatından duydukları heyecan ve açlıkla parlıyordu. Julian sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzü asıktı. "Lanet olsun. Bunun için başıma bela alacağım, değil mi?"

Gitmek için ayağa kalktıklarında telefonum çaldı. Hate Notes'un CEO'su Patricia Rosh'dan bir mesaj.

Patricia: Yeni kızım senin eşin gibi görünüyor, değil mi? Rüşvetini kabul etmeyecek kadar dürüst mü? Yoksa kazanmaya çalışmaktan vaz mı geçtin?

Sinirle dudağımı büktüm. Lanet kadın, iletişim kurmamızın komik olacağını düşünen Remmy yüzünden numaramı ele geçirmişti. Şimdiye kadar iletişimimiz tamamen tek taraflıydı ama Rosh'un kına yakmak için bana attığı her mesaj beni sinirlendiriyordu.

"Efendim?" Julian kapı aralığında oyalandı. "Sadece... varsayımsal olarak, eğer Bay Davenport'un hayaleti peşimize düşerse, bu mevcut sigorta poliçemizin kapsamına girer mi?"

"Dışarı," dedim ama kendimi bir gülümsemeyle savaşıırken buldum. Garipti. Julian'ın saçmalıklarını hiç eğlenceli bulmazdım.

Yine de son zamanlara kadar hiçbir şeyi eğlenceli bulmazdım.

Bunun için kendi kırmızılı hayaletimi suçladım. Julian, Marcellus Davenport'un hayaleti tarafından rahatsız edilmekten endişe ediyor olabilirdi ama benim rahatsız edilmem çok gerçektir. Kırmızılı, küçük, ateşli bir kadın her gün binamın dışında beni bekliyordu. Her geçen gün damarıma basmakta ve derimin altına girmekte daha da ustalaştı. Her gün çizgiyi biraz daha aştı.

En kötüsü de ne?

Tamamen mantıksız, tamamen aptal bir yanıma kısa etkileşimlerimizi dört gözle bekliyordu. Ember ile etkileşim kurmak farklıydı. Zaman zaman kendimi yırtıcı bir hayvan gibi hissediyordum, o kadar korkuyor ve saygı duyuyordum ki kimse benimle göz göze gelmeye ya da aklımdan geçenleri söylemeye cesaret edemiyordu. Öte yandan Ember'ın böyle bir korkusu yoktu. Bana meydan okuma ve yaramazlıkla bakıyordu ve bu nedenle etkileşimlerimiz başka hiçbir yerde bulamayacağım bir tada sahipti.

Yine de dikkatimi dağıtıyorlardı. O, beynimin derinliklerinde bir yerlerde kök salan ve en önemli şeye odaklanma yeteneğimi bozan bir zihin virüsüydü.

Biraz çaba sarf ederek küçük kadını düşüncelerimden uzaklaştırdım ve dikkatimi tekrar bu yeni ve heyecan verici fırsata verdim.

"Marcellus Davenport," diye yüksek sesle düşündüm. Ancak inişinin böyle bir büyük bir

Fırsat bu fırsat, Ember tekrar tekrar düşüncelerime girmeye başladı.

Onunla ilgili bir şey yapmam gerekiyordu. Keşke ne yapacağımı bilseydim.

EMBER

Foster Emlakçılık binasının dışı soğuktu, Manhattan'ın kemiklere kadar işleyen soğuğu hayattaki tüm seçimlerimi sorgulamama neden oldu -özellikle de burada durmakla ilgili olanı her sabah için düşmanlaştırmak Yeni York'unen korkutucu CEO. En sıcak tutan yeşil eldivenlerimi, iki montumu ve başımı sıcak tutmak için küçük sevimli bir şapkamı giymiştim. Bugünün nefret notlarını okuyup prova ederken, soğuktan korunmak için bir o yana bir yana sallanıp zıpladım. Nefesi soğuk havada küçük bulutlar oluşturunuyordu.

Dün gece Cole'dan gelen mesaj hâlâ aklımdaydı. Günlerdir attığı ilk mesajdı ve tam da beklediğim gibiydi - soğuk ve işlemsel, duygusuz bir şekilde sonuç talep ediyordu. Darbeyi yumuşatmak için hiçbir emoji yoktu, çünkü Tanrı Cole Northman'ın gerçek insanlığın bir ipucunu göstermesini yasakladı.

Pislik herif. En kötüsü de muhtemelen ayrılmadan önce beni aldatmış olması ya da bu saçma görevle beni şirketinden atmaya zorlaması değildi. Asıl canımı yakan, tüm bu yaşananların beni kendi yargılarıma güvenemez hale getirmesiydi. Biriyle nasıl çıkabilirdim ki?

Birinin beni manipüle ettiğini anlayacak kadar bile kendime güvenemiyor muydum?

Güvenme yeteneğimdaki kırılma dün gece tam olarak ortaya çıktı. Kora beni kuzeniyle tanıştırdı; kuzeni nihayet şehirdeydi ve tanışmamız için doğru zamanda bekârdı. Genellikle belanın habercisi olan o sağlıklı haliyle yakışıklıydı, dişlerimi ağrıtabilecek kadar kibardı ve iki eliyle yeşil bayrak sallıyordu. Bir yıl önce olsa, ona bayılırdım. Bunun yerine, kendimi Cole'la özlediğim maskenin izlerini yüzünde ararken buldum.

Ona işime çok odaklandığımı ve biriyle çıkmamın adil olmayacağını söyledim, özür diledim ve daha başlamadan ilişkimizi bitirdim. Elbette, iş meselesi kısmen doğrudu, ama asıl gerçek? Cole'un bir düğmeyi çevirip nasıl değiştiğini hayal edip duruyordum. Bir gün mükemmel bir erkek arkadaşken, ertesi gün Cole'un yüzünü giyen soğuk bir yabancıydı.

Onu tanıdığımı sanıyordum. Gerçek Cole'u tanıdığımı bahse girerdim. Sonra değişti.

Kora'nın kuzeniyle randevumda tek düşünebildiğim buydu. Şimdi Cole'un bana bıraktığı beyin hastalığının ölümcül olmasından endişeleniyordum. Yalnız ölecektim-eğer bir çekmece dolusu zevkle adlandırılmış vibratör ve dildolar hayat arkadaşı olarak sayılmazsa. O randevudan eve erken döndüğümde Catman bile bana yargılayıcı bir bakış atmıştı, tek iyi gözü kedi hayal kırıklığıyla doluydu.

Toplanan kalabalığın içindeki bir kıpırtı beni gerçekliğe geri döndürdü. Orion ve kız kardeşi yaklaşıyordu ve kalbim son zamanlarda yapmaya başladığı o aptalca küçük çarpıntıyı yaptı. Övünmek gibi olmasın ama Nefret Notları'nın kuryeliğini üstlendiğimden beri sabah kalabalığı giderek artıyordu. Bunun benim uzman sunumumdan kaynaklandığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Belki de

Aynı zamanda, birilerinin kendilerinden geçemeyecek kadar korktukları bir adama eziyet etmelerini izlemenin kolektif heyecanı da olabilir.

Orion her zamanki gibi tertemizdi. Koyu gri takım elbisesi üzerine bir eldiven gibi oturmuştu ve keskin çene hattı mermerden oyulmuş bir şaheser gibiydi. Etkilendiğimi falan söylemiyordum ama adamın öyle bir havası vardı ki, ürküp ürkmeyeceğini görmek için ona kalem fırlatmak istiyordunuz. Spoiler: Korkmazdı. Muhtemelen onları bakmadan havada yakalar ve göz temasını sürdürürken önemli bir şeyi imzalamak için kullanırdı.

O, parlak gülümsemesiyle her zaman kendisinden daha cana yakın görünen kız kardeşi Remmy'ye bir şeyler söylerken bekledim. Remmy ona gözlerini devirdi ve bana doğru yöneldi, sanatçı ruhu boya lekeli ceketinden ve sadece kendisinin duyabildiği bir müzikle dans ediyormuş gibi hareket etmesinden belli oluyordu.

Durakladı. "Bugün iyi bir tane var mı?"

"Çok," dedim, her zaman yaptığım gibi onun varlığına ısınarak. "Yarınki sergi için yeterince sanatçı bulabildin mi?" Evet. Evet, bu doğru. Her sabah Orion'un kız kardeşiyle küçük bir konuşma yapardım. Artık neredeyse arkadaş olmuştuk.

Remmy'nin yüzü aydınlandı. "Evet! Son sanatçıyla tam zamanında anlaştık. Harika olacak." Ayrılacakmış gibi bir adım attı, sonra geri döndü. "Sen de gelmek ister misin?"

Orion hâlâ kulağımın dibindeydi ve yüzündeki ifade bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Çenesindeki kaslar, kesinlikle midemin garip taklalar atmasına neden olmayan bir şekilde titriyordu.

"Evet," dedim hemen, çünkü kısmen gerçekten ilgileniyordum, kısmen de o lezzetli parıltı yüzünden

Orion'un gözlerindeki kızgınlık. "Kesinlikle evet. Ne giyeceğim?"

"Biraz süslü bir şey olsun ama çok fazla stres yapmayın. Eğer pasaklı biri gibi görünürseniz, insanlar sizin bir açıklama yapmaya çalışan bir sanatçı olduğunuzu düşünecektir."

"Onu davet edemezsin," dedi Orion, sesi kırılmıştı. Sesinin derin gürültüsü bana kabul etmeyi reddettiğim şeyler yaptı.

"Az önce söyledi, Bay Foster," dedim tatlı bir sesle. "Siz de katılacak mısınız?"

"Evet, ancak-"

"Mükemmel. Orada görüşürüz o zaman."

"Ry," dedi Remmy, bilmiş bir gülümsemeyle göğsüne dokunarak. "Oradayken sana nefret notları okuyacağından şüpheliyim. Aslında, bu küçük düzenleme olmasaydı ikinizin harika anlaşacağını düşünüyorum."

Orion bana en sert ve seksi bakışlarından birini attı. "Hayır. Bundan şüpheliyim."

"Evet," diye kabul ettim. "Boklarla ilişki kurmak konusunda katı bir politikam var." Elimi ağzıma götürdüm ve fısıldadım, "Onlarla ilişki kurmuyorum. Üzgünüm, Orion."

Toplanan kalabalığın içinden bir kahkaha dalgası geçti. Orion'un çenesi titredi, burun delikleri açıldı ve buz mavisi gözlerinde kopan fırtınayı kısa bir anlığına yakaladım. Bakışlar öldürebilseydi, anında buharlaşırdım.

Remmy onun koluna bir şaplak attı. "Onunla iyi şanslar, Ry. Ve galeriyi atlamak için bir bahane uydurursan, saçmaladığını anlayacağım ve seni asla affetmeyeceğim." Gülümsedi

Tatlı tatlı konuştuktan sonra binasına doğru yürüdü ve bizi her zamanki sabah rutinimizle baş başa bıraktı.

Boğazımı temizledim ve ilk notayı yükselttim, aniden ne kadar yakınımda durduğunun farkına vardım. İzleyicilerden oluşan kalabalık telefonlarını kaldırdı, gözleri heyecanla parlıyordu.

"Sevgili Bay Foster..." Kolonyasının kış havasını nasıl kestiğini ve önümdeki kelimelere odaklanmamı nasıl zorlaştırdığını görmezden gelmeye çalıştım. "Çocukken Terminatör filmlerini izlerdim ve yıllarca robotların bizi ele geçirip öldürdüğüne dair kâbuslar görürdüm. Foster Emlak'ta senin için çalışmaya başladığımdan beri bu kâbuslar sona erdi. Belki de size teşekkür etmeliyim. Ama hâlâ robotların yönetimi ele geçirdiğini hayal ediyorum. Ama artık saçları kusursuz bir şekilde taranıyor, kıyafetleri takvime göre değişiyor ve herkesi takip ederek işten başka bir şey düşünmemelerini istiyorlar. Dün gece rüyamda düşümün önünde durduğunu ve sabunla bir yeri ıskaladığım her seferinde bağırdığını gördüm. Sonra perdeyi çekip tamamen çıplak olduğunu ortaya çıkardın..."

Notun geri kalanına göz gezdirirken yanaklarım yanıyordu. Kış havası birden çok daha sıcak geldi. "Bu da ne böyle?" Seyirciler kıkırdarken ve bakışlarını paylaşırken sordum.

"Sınırı çizdiğin yer cinsel yaklaşımlar mı?" Orion sordu, sesi tenimi karıncalandıracak kadar sertti. "Ama bu aptalca notların geri kalanını bana memnuniyetle okuyacaksın, öyle mi?"

Şimdi ters ters bakma sırası bendeydi. Bana meydan okumanın akıllıca bir hareket olmadığını şimdiye kadar anlamış olmalıydı. "Bitirmemiştin," dedim, notayı daha yükseğe kaldırıp sesimi yansıtarak okumaya devam ederken gözlerinin nasıl karardığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Tamamen çıplaktın. Vücudun düşün buharından parlıyordu ve erkeklik organın sarkıyordu.

O ana kadar sadece hayal etmeye cesaret edebildiğim ağır bir çevresi vardı. Elinize aldınız ve beni izlerken kendinizi okşamaya başladınız, sabunu her yere cömertçe ve kuvvetlice uyguladığımdan emin oldunuz. Son. çatlak.

"Sonra beni kollarına aldın ve yatağıma sürükledin. Bana erkek olmanın ne demek olduğunu öğrettin-" Kalabalığın bu kısımda kıs kıs gülmesine izin vermek için durakladım. "Olay örgüsü, değil mi?" Orion'un yüz ifadesi kararırken notaya tekrar daldım.

"Beni o kadar çok pozisyona soktun ki sayısını unuttum. Ama sonunda orgazm olamadan önce dudaklarını kulağıma indirdin ve şu sözleri fısıldadın.

"Perşembe gününe kadar TPS raporuna ihtiyacım var, yoksa kovulursun.

"Ve sonra uyandım. Seksi bir rüyayı bile doğru düzgün göremeyecek kadar pislik olduğun için canın cehenneme."

Toplanan seyirciler gülüşürken, kalbim hızla çarpmasına rağmen sırtarak kartı indirdim. Aramızdaki havada bir şeyler değişmiş, nefes almamı zorlaştırmıştı.

Orion bana öyle bir bakıyordu ki karnımda bir sıcaklık birikti. Gözleri, sırf beni durduğum yerde yakabilmek için aniden lazer görüşü geliştirdiğini umduğunu söyleyen bir yoğunlukla benimkileri tutuyordu.

Ellerimin titrediğini gizlemek için doğruldum ve küçük kâğıt destemi karıştırdım. "Sence bu sabah başka sapkınlıklarımız olacak mı? Çünkü bu eğlenceliydi."

"Yeter," dedi ve dönüp uzun adımlarla binaya doğru yürürken mükemmel bir şekilde dikilmiş pantolonunun kaslı kalçalarının ve poposunun şekli etrafında ilginç şeyler yapmasına neden oldu.

"Seni takip edeceğimi biliyorsun," diye seslendim arkasından, yetişmek için acele ediyordum. "Beni binaya götürdüğünde, asansörde benimle yalnız kalmaktan hoşlandığını düşünüyorum. Güzel kokuyor muyum? Öyle mi?"

Orion beni öldürmesi gereken bir bakış attı ama ben neşeyle gülümsedim. Ateşle oynuyordum ve bunu biliyordum. Sorun şuydu ki, yanmayı her zaman sevmişimdir.

El yazımın olduğu bir tanesine gelene kadar kart destesini çevirdim. Bunu bugün buraya gelirken karalamıştım ve bu benim tüm bu planımı hızlandırmak için umutsuz bir girişimimdi.

"Bay Foster,

"Size Nefret Notları'nı okuyan kız gerçekten çok güzel, çekici, komik ve harika giyiniyor. Ayrıca, muhtemelen çok fakir olmasına ve parayı kesinlikle kullanabilecek olmasına rağmen rüşvetinizi asla kabul etmemesinin çok takdire şayan olduğunu düşünüyorum. Para dışında bir teklif bekliyor olabileceğini hiç düşündünüz mü? Belki de rüşvet ufkunuzu genişletmeli ve yaratıcı olmalısınız. Hmm? Sadece bir fikir.

"Hazır aklımıza gelmişken... Hiç hafiflemeyi düşündünüz mü? Her sabah bu notları dinleyip yine de değişmeyi reddettiğine inanamıyorum. Bu ya etkileyici ya da insanlık tarihindeki en büyük inatçılık eylemi."

Asansör kapıları önümüzde kapanırken karttan başımı kaldırdım.

Orion bana baktı. "Ne istiyorsun Ember?"

Adımı onun ağzından duymak bile bana tamamen nahoş olmayan şeyler yaptı. Hislerimi bastırdım

ve alaycı bir gülümseme verdi. "Bay Foster... Ben düzgün bir kadınıam. Öylece ortaya çıkıp ne istediğimi söylemem."

Çenesini o kadar sert sıktı ki dişlerinin inlediğini duyduğumu sandım. "Seks mi? Peşinde olduğun şey bu mu? Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Kahkahalarla güldüm. "Hayır, hayır. Tanrım, hayır." İlk gerçektir, ama az önce okuduğum tuhaf seks rüyası ve adamın baş döndürücü, düşünceli, kuşkusuz seksi varlığının birleşimi, son kahkahaların sahte bir tonda çıkmasına neden oldu.

Yutkundum, aniden sessizleştirdim. "Hayır. Anlatmak istediğim bu değildi."

"Sonra ne olacak?"

"Bir iş," dedim. "Gerçek bir iş. Bu değil... Nefret notları saçmalığı. Sizin için çalışabilirim. Aslında kalifiyeyim. Özgeçmişimi getirdim-" Orion özgeçmişimi çantamdan çıkarır çıkarmaz elimden kaptı.

Bir, iki kez dikkatlice ortadan ikiye katladıktan sonra takım elbisesinin cebine soktu. Asansörün sesi duyuldu.

"Talebinizi değerlendireceğim," dedi asansörden inerken. "Peki ya Ember?" diye ekledi.

"Evet?"

"Senden yarın sanat galerisine gelmemeni istiyorum."

Kapılar kapanmaya başlayınca bir elimi kulağıma götürdüm ve gülümsedim. "Neydi o? Duyamadım-"

Kendi kendime daha geniş gülümsediğimde kapılar kapandı. Eğer Orion galeriye gelmem konusunda bu kadar endişeliyse, o zaman gitmeliydim. Bu kadarını biliyordum. Kafamın içindeki küçük bir ses

Belki de, sadece belki de, asıl planımla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı gitmek istediğimi fısıldadım.

O sesi susturdum ve yarın gece ne giyeceğime karar vermek üzere eve döndüm. Şansımı bilseydim, Catman kıyafet seçimlerime bir göz atar ve bana o yargılayıcı tek gözlü bakışını atarak kimseyi -en azından kendimi- kandırmadığımı söylerdi.

ORION

Tanat galerisi hafif bir caz ve şampanya kadehlerinin narin çınlamalarıyla canlanıyordu. Bina eskiden bir Katolik kilisesiydi ve vitray pencerelerle birlikte tuğla mimarisi eşsiz bir atmosfer yaratmıştır.

Etrafta konuklar dolaşıyor ve sergilenen sanat eserleriyle ilgili düşüncelerini ya da takdirlerini mırıldanıyorlardı. Kız kardeşim misafirden misafire dolaşıyor, cazibesini her şeyi bir arada tutan görünmez iplikler gibi tüm binaya yayıyordu.

Bu Remmy'ydi. İnsanları rahatlatan, onlara kendilerini rahat ve hoş hissettiren bir tarzı vardı.

Ne yazık ki çalışanlarım için aynı şeyi yapma lüksüne sahip değildim. Rahat olan çalışanlar kaytarıyordu. Patronlarının kendilerine yumuşak davranacağını düşünen çalışanlar kendilerini tam potansiyellerine kadar zorlamadılar. Böyle insanlardan oluşan bir şirket içten içe çürümüştü ve başarısız olmaya mahkûmdu.

Remmy'nin loş alanda dolaşmasını, kollara dokunmasını, sanatçılara iltifat etmesini ve ara sıra durup belirli bir parça hakkındaki düşüncelerini açıklamasını izlerken düşüncelerim üzerine kafa yordum.

Ben ise her zamanki işimi yapıyordum: kenarlarda oyalanmak ve iş fırsatlarını kollamak. Buraya eğlenmeye gelmemiştim. Benim rolüm Remmy'ye destek olmak ve fırsat çıkarsa Foster Real Estate'e yardım etmek için fırsat kollamaktı.

Ne de olsa müşterilerimizden birkaçı oradaydı. Bir fırın inşa etmelerine yardımcı olduğumuz bir çift kız kardeş, tarihi bir büyük masraflarla onarmak için bizi kullanan yaşlı bir adam ve hatta önümüzdeki bir veya iki yıl içinde 73 katlı bir apartman inşa etme projesi için açıkça taliplerini kabul eden Huxley Cane vardı.

Huxley'i memnun etmenin zor olduğu biliniyordu ve ben de doğrudan bir girişimde bulunarak adamı sinirlendirmek yerine Foster Real Estate'in itibarının kendi adına konuşmasına izin vermek için elimden geleni yapıyordum. Northman Group'tan Cole Northman adlı salağın Huxley'i etkilemek için elinden geleni yaptığını Tanrı biliyordu. Duyabildiğim kadarıyla, şu ana kadar kaydettiği tek ilerleme adamı kızdırmaktı.

"Görüyorum ki eğleniyorsun," dedi Remmy, elinde kendine özgü şampanya kadehiyle yanıma sokularak. "Düşünceli halin ortamı gerçekten güzelleştiriyor. Böyle devam edersen biri seni heykel sanabilir."

"Sizin için burada olmaktan mutluyum," dedim.

"Mm-hmm," dedi, bakışları beni geçip girişe doğru kaydı. Gülümsemesi beni sinirlendirecek şekilde genişledi.

"Ne?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Yok bir şey," dedi çok rahat bir şekilde. "Sadece onu bu elbisenin içinde tanıyıp tanımayacağınızı merak ediyorum..."

İçgüdüsel olarak döndüm ve işte . Ember.

Her sabah binamın önünde görmeye alışık olduğum versiyonu değildi bu. Uyumsuz eldivenleri, iğrenç derecede parlak kırmızı üniforması ve aptal şapkası yoktu. Her zaman sakladığı saçları siyah, parlak bir tabaka halinde bir omzunun üzerinden dökülüyordu. Elbisesi zümrüt yeşiliydi, geniş kalçalarını sarıyor ve derin bir davetkâr göğüs dekoltesi çizgisi gösteriyordu. En kötüsü de odaya girerken taşıdığı zahmetsiz özgüvendi.

Ember hafif bir gülümseme takındı ve garsonun tepsisinden bir kadeh alıp yudumlarken ve alanı inceleyen bir dişi aslan gibi odayı tararken dik durdu.

İfademi nötr tutmak için çaba sarf etmek zorunda kaldım. Garip bir şekilde, gülümsemek için yabancı bir arzunun üstesinden geldim.

"Aman Tanrım," dedi Remmy. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Burası lise değil Remmy. Çalışanlarımın raporlama formatlarında uygun protokolü takip etmelerini seviyorum. Kısa, öz ve özlü e-postalar almak hoşuma gidiyor. Kadınlardan hoşlanmıyorum."

Remmy kahkahalara boğuldu. "Onunla yatmak istiyorsun," diye şarkı söyledi. "İğrenç. Ama bence gidip onunla konuşmalısın. Belki sahte bir kız arkadaş yerine gerçek bir kız arkadaş senin için iyi olur. İşler yolunda giderse, anneme o çok istediği torunu bile verebilirsiniz."

"Ember burada olmamalıydı bile," diye dişlerimi sıktım.

Remmy masum bir omuz silkişle, "O davet edildi," dedi. "Benim tarafımdan."

"İşte tam da bu yüzden sahte bir kız arkadaşım olduğuna inanmana izin verdim. Her zaman böyle şeyler yapıyorsun. Burnunu ait olmadığı yerlere sokuyorsun."

Remmy gözlerini devirdi. "Sen benim kardeşimsin, Orion. Seni seviyorum. Ve seni mutlu görmek istiyorum. Ayrıca, annem haklı. Şirketinle bebek yapamazsın. Bence sen harika bir baba olursun."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu da nereden çıktı şimdi? Hangi dünyada bir çocuk isteyeceğime inanıyorsun?"

Omuz silkti. "Yaptığın bu huysuz patron şeyinin gerçek seni tamamen gizlediğini düşündüğünü biliyorum. Ama ben senin kız kardeşimim. Eskiden damperli kamyonları nasıl sevdiğini ve hulahopta ne kadar iyi olduğunu hâlâ hatırlıyorum. O şeyi saatlerce oynatabilirdin, Orion."

"Bundan bir daha asla bahsetmeyeceğin konusunda anlaşmıştık," dedim. Gülümseyerek içkisini yudumladı.

Başka herhangi bir şeye odaklanmaya çalışarak burnumdan keskin bir nefes verdim. Yakındaki bir tabloya, caz grubunun temposunun biraz düşmesine, kadehimde yükselen şampanya köpüklerine, yani Ember'dan başka her şeye. Ama onu fark etmeden duramıyordum.

Odanın içinde oraya aitmiş gibi hareket ediyor, bir gruba ve sonra diğerine katılırken hafifçe gülüyordu. Bu bana kız kardeşimin bir kalabalığın içinde dolaşmasını izlememi hatırlattı ama arada ince farklar vardı.

Remmy sakın bir fon müziği ya da hoş bir ambiyans gibiydi. İnsanları öyle rahatlatırdı ki neredeyse görünmez olurdu. İnsanlar kendilerini daha mutlu ve daha iyi hissederlerdi ama genellikle bunun kız kardeşim sayesinde olduğunu fark etmezlerdi bile.

Öte yandan Ember dikkat çekiyordu. Kendi hikayelerini anlatmak için konuşmaları rayından çıkarıyor, kahkahalar ve gülümsemeler çekiyordu. Yüksek sesle gülüyor ve daha yüksek sesle konuşuyor, ayrı konuşmalardaki meraklı bakışları üzerine çekiyordu.

Görünüşe göre Ember Hartwell'i görmezden gelmekte zorlanan tek kişi ben değilmişim.

Kısa süre sonra, emlak dünyasındaki birkaç büyük oyuncunun toplandığı odanın ortasına doğru ilerlediğini fark ettim.

Remmy, "Biraz daha dik dik bakarsan elbisesinde bir delik açabilirsin," dedi.

"Bakmıyorum," dedim gözlerimi yeşiller içindeki kıvrımlı kadından ayırarak. "Sadece ne yaptığını zannettiğini merak ediyorum."

"Hmm," dedi Remmy. "Görünüşe bakılırsa, normal bir insanın yapacağı gibi gecenin tadını çıkarıyor. İster inanın ister inanmayın, bir köşede durup insanlara ters ters bakmak çoğu insanın eğlenceli bir gece anlayışı değildir."

"Çoğu insan aptaldır," dedim. "O-" diye başladım ama onu bulmak için kalabalığa dönüp baktığımda ve kiminle konuştuğunu gördüğümde sözlerim kesildi.

Huxley Cane.

İkisinin rahatça gülüşmelerini izlerken içimde kızgınlık ve bana tamamen yabancı bir şey kabardı; adamın elini kızın çıplak koluna koyup parmaklarının orada oyalanmasına izin vermesi.

Adam elli yaşına merdiven dayamıştı. Belki bazılarına göre yakışıklı sayılabilirdi ama onun için çok yaşlıydı. Ve neden onunla başkalarıyla olduğundan çok daha kolay gülüyor gibi görünüyordu?

Önemsediğim için içimi bir kızgınlık dalgası daha kapladı. Bir kadına gerçekten ilgi duyduğumu hissettiğimde bile kıskanmazdım. Kıskançlık işe yaramaz bir duyguydu. Koşullarını değiştirmeye gücü yetmeyen insanların hissettiği bir şeydi. Bir tür yenilgiydi, çaresizliğin itirafıydı.

Remmy, ağzında yavaş bir gülümseme oluşurken başını bana doğru eğdi. ", aman, aman. Yanaklarındaki bu kırmızı lekeler de ne Ry? Yanakların sadece gerçekten kızgın olduğunda kızarır. Ve gördüğüm tek şey Ember'ın şuradaki yakışıklı, yaşlı gümüş tilkiyle flört etmesi. Çok mu kıskandın?"

Bunu bir cevapla onurlandırmadım. Bunun yerine, kalabalığın arasından geçerek odanın diğer ucuna doğru ilerledim.

Ember ve Huxley'e ulaştığımda Ember kahkahasının ortasındaydı, bir eli koluna değiyordu.

"Peki, ne iş yapıyorsun?" Cane ona sordu.

"Oh, ben sadece... şu anda fırsatlar arasındayım," dedi Ember rahat bir şekilde.

"Seninle konuşmam gerek. Şimdi," dedim, gözlerim Ember'a sabitlenmişti.

Cane sırtarak bana döndü. "Orion. Ne zaman diğerlerine katılıp ayaklarıma kapanacağını ve bir sözleşme için yalvaracağını merak ediyordum." Sırtışı kendini beğenmiş ve iğrençti. "Peki, duyalım o zaman. Binamı inşa etmesi için neden Foster Gayrimenkul'ü seçmeliyim?"

"Bu yüzden burada değilim," dedim sertçe. "İtibarımız kendi adına konuşuyor. Projenin zamanında ve standartlarınıza uygun olarak tamamlanmasını istiyorsanız bizi seçersiniz. Bu kadar basit. Şimdi, eğer sakıncası yoksa-" Ember'a takip etmesi için başımı salladım.

Huxley bir adım daha yaklaşarak Ember'ın koluna hiç de hoşuma gitmeyen sahiplenici bir şekilde dokundu. "Diyelim ki umursuyorum. Bu genç kadının arkadaşlığından keyif alıyordum. Neden onu almana izin vereyim ki Foster?"

Çenemi sıktım. Bu adamın işini istiyordum ve köprüleri yakmamaya dikkat etmeliydim.

Huxley cebinden bir kartvizit çıkardı, ters çevirdi ve arkasına bir telefon numarası yazdı. "Bu benim kişisel telefonum," diyerek göz kırptı, kartı ona uzattı ve kalabalığın içinde kaybolmadan önce bana buz gibi bir bakış attı.

"Ne halt ediyorsun sen?" O gittikten sonra talep ettim.

"Partinin tadını çıkarıyorum," dedi masumca.

"Bu adam son derece önemli bir potansiyel müşteriydi. Geçmişte onunla çalıştık ve aylardır şehirdeki büyük emlak firmalarının önünde bir proje sallıyor."

"Ve?" Ember sordu.

fkemin taşmak üzere olduğunu hissettim. "Ve senin..." olmadığından emin olmam gerekiyordu. Kelimeleri bulmakta zorlandım, sinirle çenemi sıktım.

"Burada ona senin hakkında kirli sırlar anlattığımı mı düşündün? mi sandın? Yoksa müşterilerinizle ne kadar iyi anlaştığımı gördüğünüz için beni işe almayı mı düşünüyorsunuz?"

Dudaklarımı yaladım. Gerçekte, onunla flört etmesini izlemekten hoşlanmadığım için öfkeyle yanına gittim. Ve bu, yaşadığım sürece asla dile getirmeyeceğim bir gerçekti. Onun yerine "Burada olmamalısın," dedim.

Bunun üzerine yarım bir gülümseme verdi. "Beni kız kardeşin davet etti. Hatırladın mı?"

"Sadece... müşterilerimden ve potansiyel müşterilerimden uzak dur. Tek istediğim bu."

"Oh, hepsi bu mu?" Ember tatlı tatlı sordu. "Bana müşterilerinin bir listesini verecek misin? Çünkü sen, Remmy ve uh-" Huxley'nin kendisine verdiği kartı göğüs dekoltesinden çıkardı, çevirdi ve okurken gözlerini kıstı. "Huxley Cane. Vay be. Kulağa kötü bir adamın adı gibi geliyor, değil mi?"

Kartı parmaklarının ucundan kaptım ve ikiye böldüm, sonra da cebime attım.

Ember şaşkınlıkla baktı, sonra güldü. "Bu da neydi böyle?"

"Onu aramak istemezsin. O adam bir yılan."

Bir elini kalçasına koyup dikkat dağıtıcı kıvrımlarını vurgulayarak yavaşça dudaklarını yaladı, gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı taradı. "Bunun olgunlaşmamış bir kıskançlık mı, ne kadar kontrol manyağı olduğunun bir ifadesi mi, yoksa sadece şirketini düşünen bir iş robotunun soğuk, hesaplı bir eylemi mi olduğuna karar veremiyorum."

Arkasına geçerek odanın karşısındaki bir çift kadını işaret ettim. Ayrıca, de en azından bir parça gerçeğe değinen suçlamalarının her birini dikkatle görmezden geldim. "Kira ve Aubrey Dublin. Müşterilerimiz," dedim. Tekrar uzun boylu, sırık gibi yaşlı bir adamı işaret ettim. "Wilfred Manchester. Müşteri." İki genç ve güzel kadınla konuşmakta olan Huxley Cane'i işaret ettim. "Huxley Cane. Müşteri ve yılan. Buradaki herhangi biriyle konuşmaktan çekinmeyin."

Ember döndü ama geri adım atmadı, bu da bana bakmak için boynunu kırarken göğüslerinin neredeyse karnıma baskı yaptığı anlamına geliyordu. Gülümsemesi saf bir yaramazlıktı. "Peki ya Orion Foster? Onunla konuşmama izin var mı?"

"Bunu yapmamanızı tavsiye ederim," dedim, burun deliklerim onun çiçek kokusuyla doluydu ve vücudum onun yakınlığının acı verici bir şekilde farkındaydı.

"Bu benimle ilgili bir şey..." dedi, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "İnsanlar bana bir şeyi yapmamamı söylediğinde, o şeyi yapmayı gerçekten ama gerçekten istiyorum."

Çenem sıkıştı. Daha da yaklaştım, sesim daha da alçaldı. "Uzaklaşmalı ve benden uzak durmalısın, Ember."

Başını eğdi ve sinir bozucu derecede çekici bir gülümseme dudaklarına dokundu. "Daha iyi bilmesem, benden sana eşlik etmemi istediğini söyledim, Orion Foster."

"Sana mesafeni korumanı söylemiştim."

"Mhm," dedi, daha geniş gülümseyerek ve bir adım daha yaklaşarak.

Büyük bir güçlkle ona sırtımı döndüm ve kalabalığın en seyrek olduğu ve müziğin uzaktan gelen bir uğultudan öteye geçmediği balkona doğru yürüdüm. Beni takip ettiğini doğrulamak için bakmadım ama Ember'ın varlığının arkamda sürüklendiğini hissedebiliyordum.

Büyük bir kızgınlıkla, pek de ince olmayan bu flört beni elektrik gibi bir şeyle doldurdu.

Üzerimde neden böyle bir etkisi olduğunu söyleyemezdim ama orada bir şey olduğunu inkâr etmek saçma gelmeye başlamıştı. Belki de onun meydan okuyan doğasıydı. Belki de ona karşı durmaya istekli olduğu için duyduğum isteksiz saygıydı.

Herkes en ufak bir öfke belirtimde kaçarken ben defalarca kaçtım.

Belki de sadece o lanet elbiseydi.

Ember, iki kat aşağıdaki şehre bakan özenle oyulmuş taş balkonda yanıma kaydı. Şehrin ışığı onun her kıvrımını ve formunun kabarıklığını vurguluyordu. Gözlerim göğüslerinin şekline ve açıkta kalan göğüs dekoltesindeki beyaz yarım aylara takıldı.

Gözleriyle karşılaştığımda, bilmiş bir eğlenceyle parıldıyorlardı.

"İnsanların isteklerimi görmezden gelmesine alışık değilim," dedim.

"Öyle mi?" Ember dedi ki. "Ağzın bir şey söylüyor ama gözlerin tamamen farklı bir şey söylüyor."

"Gözlerim için özür dilerim," dedim.

Ember aniden güldü. Yüz ifadesindeki değişim büyüleyiciydi. Bildiğim ve hissettiğim her şeyin aksine bulaşıcı bir gülümsemesi ve rahatlığı vardı. Günlerim dişlerimi gıcırdatarak, kendimi kontrol etmeye çalışarak ve hedeflerime ulaşana kadar her türlü rahatsızlığı ve bencilce ihtiyacı aşmaya çalışarak geçiyordu.

Ember... özgürdü. Her hareketinde ve ağzından çıkan her kelime bu vardı.

"Gözlerin için özür diliyorsun, ha?" dedi bana yaklaşarak. "Peki ya onları umursamazsam?"

Yutkundum. Allah kahretsin. Ne yapmaya çalışıyordu?

"Ciddiye aldığın bir şey var mı?" Ben sordum.

"Evet," dedi, küçük elleri zaten düz olan kravatımı ve yakalarımı düzeltmek için boş boş kalktı. "Ve ben

duygularımı gerçekten gizliyorum, o yüzden çıkıp bunu söyleyeceğim."

"Yapma," dedim.

"Seni sinir bozucu ama inanılmaz derecede ilginç buluyorum," dedi, durması için yaptığım ricayı duymazdan gelerek. "Dünyaya kızgınmış gibi davranıyorsun ama belli ki önemsiyorsun. Şirketini, kız kardeşini, hatta belki çalışanlarını bile. Çalışanların her sabah seni taciz etmesini engellemek için muhtemelen bir koruma tutabilirsin ama sen her gün bu notlara katlanıyorsun. Peki neden? Bu beni senin hakkında meraklandırıyor. Gerçek seni. Tüm o huysuzluğun altında sakladığın seni."

"Gerçek ben buyum," dedim bir adım geri çekilerek. "Notlarla uğraşıyorum çünkü Patricia Rosh'un kanını kurutmaktan zevk alıyorum. Çalışanlarına rüşvet vererek sürekli işten çıkarıp yenilerini işe almasını sağlamak, onunki gibi küçük ve yeni kurulmuş bir şirket için inanılmaz pahalı. Bu bir iş hamlesi. Başka bir şey değil."

Başını eğdi, beni inceliyordu. "Kızgın olmakta gerçekten çok iyisin, bunu biliyor muydun? Bu biraz etkileyici."

"Kızgın değilim."

"Oh, ama. Bütün gece bana bakıp durdun. İtiraf et.

-Burada olmamdan, müşterilerinizle konuşmamdan, bu elbiseyi giymemden rahatsız oluyorsunuz..." Belli belirsiz kendini işaret etti, dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi.

Kendimi durduramadan gözlerim onun üzerinde gezindi. Sorun elbise değildi. Sorun yaşadığım altındaki kadındı. "Sinirliyim çünkü buraya geldin ve uğruna çok çalıştığım her şeyi tehdit ettin."

"Gerçekten mi?" dedi hafifçe gülerek. "Birbirimizle bağlantılı olduğumuzu bilmeyen bir müşterinizle konuşarak mı? Yoksa sen

seni baştan çıkarmaktan ."

Son iki kelime dolgun dudaklarından öylesine boğucu bir mırıltıyla döküldü ki bacaklarımın arasında derin, hiç de nahoş olmayan bir kıpırtı hissettim. Lanet olsun...

"Korumam gereken bir itibarım var," dedim, bana yaklaşmaya devam ediyor gibi görünürken yerimi koruyarak.

"Ve benim bunun için bir tehdit olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence sen dikkat dağıtıyorsun," dedim, kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan dökölüverdi.

Gözleri hafifçe büyüdü ve bir kez olsun söyleyecek söz bulamamış gibiydi.

Aramızdaki gerilim giderek arttı, kalınlaştı ve ağırlaştı. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum, havada çiçeksi bir şeyin hafif kokusu vardı. Ellerimi vücudunda gezdirmenin, onu kendime doğru çekerken her bir kıvrımını içime çekmenin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordum.

"Orion," dedi usulca, sesi ancak fısıltıyı açıyordu.

Ne yaptığımı anlayamadan uzandım ve yüzündeki bir tutam saı fıraladım. Geri ekilmedi. Aksine daha da yaklaştı.

"Seni kovmalıyım," diye mırıldandım, sesim alçak ve sertti.

"Beni kovmak mı?" diye nefes aldı. "Beni hiç işe almadın. Hatırladın mı?" Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Sözleri bana bir kıvılcım gibi çarptı ve bütün gece bastırmaya çalıştığım bir şeyi ateşledi. Aramızdaki mesafeyi kapattım.

Dudaklarım onunkilere şefkatli ve a bir şekilde bastırdı. İlk öpücük birkaç saniye sürdü, sonra

Dili ağızımın içine kayd1 ve elim boynunun arkasını kavrayarak onu daha yakına çekti.

Bir an için diğler her şey yok oldu.

Dudakları dolgun, yumuşak ve benimkilere karşı mükemmel derecede sıcaktı. Dili ürkekçe tekrar dışarı çıktı, eli takım elbisemin ceketinin içine ve sırtımın etrafına kıvrılırken yumuşak, keşfedici bir hareketle alt dudağıma dokundu.

Göğsünün içime doğru bastırıldığını ve nefes verirken bacaklarımın arasındaki baskının vücuduna karşı sertleştğini hissettim, vücudundaki gerginlik dokunuşum karşısında eridi.

Sonra keskin bir nefesle geri çekildim, gerçeklik bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü.

"Yapamayız," dedim, sesim

kararlıydı. Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü artık senin patronunum," dedim geri adım atarak. "Ve ben çalışanları öpmem."

"İş teklifini kabul ettiğimi kim söyledi?" diye sordu. Sadece birkaç dakikalık öpüşmeden sonra nefessiz kalması, yüzünü kavrayıp onu tekrar öpmek istememe neden oldu. Daha fazlasını istememe neden oldu. Onun her şeyini istiyordum ve en önemli şeye odaklanmak istiyorsam o tavşan deliğine giremeyeceğimi biliyordum.

"Sana harika bir pozisyon teklif ediyorum ve bunu reddetmek aptallık olur. Müşteri ilişkilerinde Moira'nın altında çalışacaksın. Bu gece gösterdiğin becerileri sözleşmeleri güvence altına almamıza yardımcı olmak için kullanabilirsin. Ashnda, senin için mükemmel bir fırsatımız var - Foster Real Estate'e sekiz yıllık tarihimizdeki en büyük sözleşmeyi kazandırabilecek bir fırsat. Bizi tüm Manhattan'daki emlak şirketlerinin başına getirebilecek bir fırsat."

Gözlerinde bir kıvılcım vardı. Arzu mu? Fırsat mı? Korku mu? Ne olduğunu anlayamadım ama sözlerini yuttu, geri adım attı ve elini bana doğru uzattı.

"Kabul ediyorum," dedi.

Kısa bir an için bir pişmanlık hissettim. Daha az kontrol sahibi bir adam bu gece olayların gelişmesine izin verebilir ve sonra ona işi teklif edebilirdi. Sadece varlığının bile uzun zamandır bastırılmış duygularımı uyandırdığını düşünürsek, daha akıllı bir adam ona işi hiç teklif etmezdi.

Elini tuttum, benimki onunkini bir çocuğunki gibi yuttu ve sıktım. "Foster Emlak'a hoş geldin Ember. Ve... bu asla olmadı. Bir daha da asla olmayacak."

"Bir daha asla ne olamaz?" diye sordu. Yanaklarındaki kızarıklık ve dudaklarındaki nem parıltısı olmasaydı, öpücüğün hiç gerçekleşmediğine neredeyse inanabilirdim.

Başımı salladım. "Aferin kızıma." Hınzırca gülümsediğinde kendimi tuttum.

"Ohh... İyi kız, ha?" diye sordu alt dudağının bir köşesini ön dişlerinin altına alarak. "Bana böyle seslenmene alışabilirim."

Boğazımı temizledim ve ceketimi düzelttim. "İçeri geri dönmeliyiz. Ayrı ayrı," diye ekledim.

Ember gözlerini kıpırdattı. "Tamam. Bana doğrudan bir emir verdiğinizde 'evet efendim' dememi mi tercih edersiniz? Ya da... tüm bu 'iyi kız' şeyine uymak için 'evet, baba' demeyi mi tercih edersin?"

Konuşmak için ağzımı açtım, kapattım ve sonra içeriği işaret ettim. "Benimle ne kadar az konuşursan o kadar iyi."

"Evet, baba."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Evet, efendim," diye düzelttim.

Ember omuz silkti. "Tamam. Bu arada, sende biraz..." uzandı ve başparmağını ağzımın köşesinde gezdirdi. "Sanırım öpüşmediğimiz zaman yanlışlıkla yanağını biraz yalamış olabilirim. Özür dilerim."

Bu kadınla başımı nasıl bir belaya sokmuştum?

EMBER

"L Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Kora, pipetini gereksiz bir şiddetle buzlu kahvesine saplarken, ben haftalar sonra ilk kez Northman Group binasına doğru onunla birlikte yürüdüm. "Onu öptün. Her gün nefret notları okuduğun adamı. Çalışanlarını ağlatan adam. O adam mı?"

Yaya geçidi sinyalinin değişmesini beklerken yüzümü buruşturdum ve etrafıma bakındım. Ses tonunu duyan birkaç kişi başını çevirdi ve ben de eğilmeden önce onlara en iyi "burada görülecek bir şey yok" gülümsememi verdim. "Böyle söylemek zorunda mısın?"

"Yanılıyor muyum?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. Başını eğdiğinde koyu renk bukleleri dalgalanıyor, keşke çenemi tutsaydım dedirten bir yoğunlukla beni inceliyordu.

"Hayır," diye mırıldandım. "Ama bunu bu kadar yüksek sesle söylemek zorunda değilsin."

Kora sırtıttı ve kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. "Kızım, bunu bana açıklamak zorundasın. Ne yani, gerginlik seni mi yaptı? sen bir da çok şu lara mı katlandın?"

için için yanan bakışlar ve sonunda beyninizin kısa devre yapması mı? Yoksa o kadar azdınız ki mantığınızı bir kenara bırakıp 'etrafı becer ve öğren' aşamasına mı geçtiniz?"

İnledim, karşıdan karşıya geçen kalabalığa katıldığımızda omuzlarım çöktü. "Öyle bir şey değil. Bir anda oldu. Bir saniye önce onun müşterileri hakkında tartışıyorduk, sonra... Sonra ne oldu bilmiyorum. Beni öptü. Ben onu öptüm. Bana baktı ve ikimizin de tek kelime etmesine gerek kalmadan, sanki ikimiz de bunu istediğimizi biliyorduk. Daha önce hiç kimseyle böyle bir bağ hissetmemiştim. Çok yoğundu."

"Oh, çok yoğundu," diye tekrarladı Kora, sesinde abartılı bir dram vardı. "Sonra ne oldu? Gökler yarıldı mı? Caz müziği durdu mu? Odadaki herkes balkonda öpüşmenizi izlemek için döndü mü?"

Kendime rağmen homurdandım. "Hayır. Öyle değildi. Özeldi, sadece ikimizdik." Ayaklarımı inceledim, utanmış hissediyordum ama yine de gerçeği söylemek istiyordum. "Büyülü bir şeydi." Dudağımı ısırarak Kora'ya baktım. "Ben de dün gece onunla ilgili çok pis bir rüya gördüm."

"Oh," dedi Kora, şimdi iki kaşını da kaldırarak. "Yani bekle... Bütün bunlar nasıl hesaplanıyor? Cole senden bu adamın şirketine sızmanı ve onun hakkında bilgi toplamanı istedi. Yanlış anladın ve senden Orion Foster'ın pantolonuna sızmanı istediğini mi düşündün? Dürüst bir hata. Eminim Cole anlayacaktır."

Güldüm. "Tek yaptığımız öpüşmektir. Kısaca. Ve şimdi iyiyiz. Ne kadar çekici olduğumu gördü ve bana Foster Emlak'ta bir iş teklif etti. Onun 'müşteri ilişkileri' ekibinde olacağım. Ve kulağa çok büyük gelen gizemli bir projeye dahil olacağım."

Kora gözlerini kıstı. "Sana iş mi teklif etti? Ciddi misin? Ne kadar iyi o öpücük müydü?"

"Evet. Ve beni tam da Cole'un pislik istediği türden bir projeye yönlendiriyor. Cole'a ara sıra bir iki kırıntı verirsem, bahse girerim bu işi uzun süre sürüncemede bırakabilirim."

"Tamam, bekle, bekle," dedi Kora, iki elini havaya kaldırarak ve bizi ofisten bir blok ötedeki bir ayakkabı mağazasının önünde durdurarak. "Onunla öpüşmeden önce mi yoksa sonra mı çalışmaya başladın?"

"Sırasında mı?"
Dedim.

Kora gözlerini
kırpıştırdı.

"Bana bir iş teklif ederek öpüşmeyi bitirdi." "Bunun nefret ettiği mi yoksa sevdiği anlamına mı geldiğine karar veremiyorum."

"Patronum olduğu için artık beni öpemeyeceğini söyledi. İşlerin daha ileri gitmemesi için bunu bir bahane olarak kullandığını düşünüyorum."

"Size kalsaydı, işler daha ileri gider miydi?"

"Bilmiyorum," dedim omuz silkerek. "Göze hoş geliyor. İlginç biri. Yetkin. Ve-"

"Şeytanın dölü," diye araya girdi Kora. "Takım elbiseli şeytan. Köpek tekmeleyici. Muhtemelen bir tarikatın üyesi..."

"Bilmiyorum," dedim tekrar. "Onda daha fazlası olduğunu hissediyorum."

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum!" Kora söyledi. "Onun tarikatı. Hissettiğın 'daha fazlası' bu. Seni saf yakuttan bir sunakta kurban edecek ve kanını çıplak vücuduna sürecekt. Aslında... kulağa çok seksi geliyor. Belki de buna bir şans vermeli ve beni haberdar etmelisin. Resimlerle birlikte."

Güldüm. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Kimsenin her zaman bu kadar kaba ve soğuk olabileceğine inanmıyorum. Bu

onun anlaşmasının ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden daha mutlu değil? Ona kim zarar verdi? Anlıyor musun?"

"Ah, kızım," dedi Kora üzüntüyle. "Neden hep böylesin? Seni seviyorum ama sen kayıp köpek yavrularının kraliçesisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Bu, her kayıp yavru köpeğin bir şansı hak ettiğini düşündüğünüz anlamına geliyor. İnsanları ısırarak ve kötü kokan kötülerin bile. Mükemmel birini görüyorsunuz ve kuzenim gibi zamanla ortaya çıkacak gizli bir sorunu olduğunu düşünüyorsunuz. Bunun yerine, açıkça kusurlu olanları seçiyorsunuz çünkü görebildiğiniz şeyleri düzeltebileceğinizi düşünüyorsunuz. Ama kızım, eğer etrafta kusurlarını sergileyerek dolaşıyorlarsa, zaten çoktan gitmişlerdir. Ne zaman öğreneceksin?"

İçimi çektim.

"Gördün mü?" dedi. "Bu bir kabullenme iç çekişiydi çünkü haklı olduğumu biliyorsun ve yine de yapacaksın."

"Hayır! Hayır! Yanlış. Daha başlamadan ilişkiyi bitirdi. Öpüşmenin hiç yaşanmadığını söyledi, ben de kabul ettim. Ben Ember Hartwell, Foster Real Estate'in en yeni çalışanıyım, başka bir şey değilim."

"Yine de Cole'a rapor vermek için benimle Northman Group'a geliyorsun. Garip."

Tekrar yürümemizi sağlamak için başımı sinirli bir şekilde salladım. "Kısaca," dedim. "Cole'un ilerleme kaydettiğini bilmesi gerekiyor ki maaşımı ödemeye devam etsin. Paraya ihtiyacım var ve her iki adamın da bana mümkün olduğunca uzun süre ödeme yapmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım."

"Nefret ettiğin işinden ne haber? Maaş çekini almaya devam etme şansın var mı?"

"Hiç şansı yok. Orion'un rüşvet girişimleri ona hizmet eden tüm çalışanları çok yakından izletiyor. Bu sabah iş gelmediğim anda Patricia Rosh'tan kovulduğumu bildiren bir telefon alacağıma eminim. Ama sorun değil. O pantolon bana kama yaptı."

"Orion'u notları okumaya devam etmesi için ikna etsen nasıl olur? Bunu satış konuşmanızın bir parçası haline getirin. Üç maaş alabilirsin."

Sırıttım. "Her ne kadar cazip gelse de, bunu kabul etmeyeceğini biliyorum. İş arkadaşlarımdan beni her sabah masama gitmeden önce patrona nefret notları okurken görmeleri durumunda ortaya çıkacak soruları bir düşünün."

"Evet," dedi Kora. "İyi bir noktaya değindin."

Kora bana tuhaf bir bakış atmadan önce bir süre sessizce yürüdük. "Tamam, anladığım kadarıyla şimdiden şu Orion Foster denen adama aşık olmak gibi aptalca bir şey planlıyorsun. Seninle ilişkisini kesmeye çalışmış olması, senin bu halin göz önüne alındığında, muhtemelen bunu yüz kat daha olası hale getirdi."

"Hey!" dedim ve çantamla ona bir şaplak attım.

"Ve," diye devam etti. "Sadece merak ediyorum, küçük intikamınız uğruna yeni aşkınızın projesini mahvetme riskini almaya hazır mısınız?"

"Affedersiniz?" Çok kırılmış bir şekilde, "Affedersiniz," dedim. "Bu küçük bir intikam değil. Bu adalet. Bu ilahi bir intikam. Önemsizlikten olabildiğince uzak."

Kora gözlerini devirdi, gözleri parlıyordu. "Biliyorum. Sadece seni heyecanlanırken izlemek istedim. Cole aletini pirana istilasına uğramış sulara daldırmayı hak ediyor. Ama cidden, Cole'u davandan uzak tutmak için bir Foster Emlak projesini riske atmak arasında seçim yapmak zorunda kalırsan ne olur?"

Kaşlarımı çattım. "Orion'a sırlısıklam aşık olduğumu düşünüp duruyorsun. Ama değilim. Sadece merak ediyorum ve anlatılanlara göre berbat bir patron. Projesini sabote etmenin ve Cole'dan mümkün olduğunca uzun süre maaş çekini tahsil etmenin her ikisinin de asil hedefler olduğuna karar verebilirim. Yani... evet."

Kora ikna olmuş görünmüyordu ama başını salladı. "Pekala, Cole'un ofisinin yakınlarında pusuya yatacağım ve sen tüm bunları ona anlatırken kulak misafiri olacağım."

"Bunların hepsi mi?" Sırtarak söyledim. "Kırıntılar alıyor ve bu hoşuna gidecek. Cole'un bilmesi gereken tek şey işe alındığım ve önemli bir pozisyona gelmek için çalışacağım. Ona zaten takımda olduğumu söylemeye gerek yok, değil mi?"

"Ahh," diye başını sallayarak şakağına vurdu Kora. "Akıllıca. Bunu sevdim. O senin terfi etmeye falan çalıştığını düşünürken bu sana biraz zaman kazandırır."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Akıllıca. Umarım bu kelime şu anda boğazıma kadar battığım karmaşayı doğru bir şekilde tanımlıyordur.

O gece eve döndüğümde Catman yatağımın üzerinde beni bekliyordu ve Foster Real Estate'teki ilk günüm için farklı kıyafetler hazırlamamı izliyordu.

"Çok mu sürtükçe?" Bir kalem etek tutarak sordum.

Tek gözü "kimseyi kandıramazsın" der gibiydi.

"Haklısın," diye iç geçirdim ve eteği bir kenara fırlattım. "Muhtemelen daha profesyonel bir şey giymeliyim. 'Dün gece kesinlikle patronla öpüşmedim' diyen bir şey."

Kedi Adam'ın yargılayıcı bakışları daha da yoğunlaştı.

"Bana öyle bakma," dedim ona. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Yüz ifadesinden aynı fikirde olmadığı belliydi ama onu görmezden geldim. Ne de olsa o ne bilirdi ki? O sadece bir kediydi.

Çok yaşlı, muhtemelen yüzyıllar boyunca sayısız insan hatası görmüş ölümsüz bir kedi... ama yine de sadece bir kedi.

Bu durumun kontrolü tamamen bendeydi. Tamamen.

EMBER

| Foster Real Estate binasına bir çalışan olarak ilk kez girdiğimde kendimi kusacakmış gibi hissettim.

Kıyafet seçimimden bunun büyük bir hata olup olmadığına kadar her konuda ne kadar gergin olduğumu ancak içeri girdiğimde fark ettim. Elbette, eski sevgilinizden küçük ama ilahi olarak haklı bir intikam almak teoride iyi ve güzel geliyor, ama şimdi?

Bunu gerçekten yapıyordum. Orion Foster'ın en büyük rakiplerinden biri olan Cole Northman için çalıştığımı gizleyerek sahte bahanelerle onun için bir iş alıyordum ve her şey birdenbire fazlasıyla gerçekçi gelmeye başladı.

Birkaç derin nefes aldım, kusmamaya karar verdim, ne de olsa bütçem kısıtlıydı ve kusmak lezzetli kahvaltımı tamamen boşa harcamak anlamına gelecekti.

Catman ile uzun tartışmalardan sonra, sonunda basit bir kalem etek, dökümlü beyaz bluz, inci kolye ve ayak parmaklarımı sıkıştıran ama baldırlarımı harika gösteren topuklu ayakkabılarda karar kıldım. "Ortalama bir çalışan" olmayı hedefliyordum ama

"İlk gününde çok fazla çabalayan kız "a daha yakın olabilirdim.

Yeni bir işe başlamaktan ve ne giyeceğimi bilememekten nefret ederdim.

Resepsiyondaki kız, ona adımı verip yeni işe alındığımı söylediğinde bana uzun ve şüpheli bir bakış attı. Sonunda, yaka kartımı çıkarmak için klavyesine hafifçe vurdu ve gözlerini kısa bir süreliğine bana dikti. "Sizi bir yerden tanıyor muyum?"

"Ah, hayır," dedim, en masum gülümsememi takınmaya çalışarak. Çok profesyonel bir at kuyruğu şeklinde arkaya topladığım saçlarım ve bu kıyafetimle, hiçbirinin beni haftalardır patronlarını taciz eden "nefret notları kızı" ile ilişkilendirmeyeceğini umuyordum. Ama beni tanıyacak biri varsa, o da muhtemelen haftalardır neredeyse her sabah rezalet çıkardığım birinci katta çalışan bir kadındı. "Sanırım o yüzlerden birine sahibim."

"Hmm," dedi, açıkça ikna olmamıştı.

Yaka kartımı ve 31. katın adresini aldıktan sonra, asansörde bir şekilde zamanda yolculuk yaparak liseye geri dönmüşüm gibi hissettiren konuşma parçacıkları yakaladım.

"Moira'nın kızlarından biri daha..."

"Bunun ne kadar merak ediyorum."

Biraz daha dik durdum ve dedikodu yapan çifte en iyi "sizi duyabiliyorum" bakışımı attım. En azından utanmış görünme nezaketini gösterdiler ve asansördeki köşelerine daha da yaklaştılar.

"Merhaba," dedim elimi uzatarak. "Ben Ember Hartwell. Moira ile birlikte müşteri ilişkilerinde çalışacağım."

Kadınlardan biri elime onu ısıracakmış gibi baktı.

Tamam, belki biraz terlemiş olabilirim. Gergin olduğum için beni dava et.

"İyi şanslar," dedi yüzünü buruşturarak ve buna ihtiyacım olduğunu söyledi.

25. katta indiler ve duyamayacaklarını düşündükleri anda kıkırdamaya başladıklarını duydum.

Harika. Şimdiden ilk izlenimlerimi edindim. Kalite önemli değildi, değil mi?

Asansör 31. kata açıldı ve Bay Foster'ın her sabah girdiğini gördüğüm tanıdık ofis alanı ortaya çıktı. Ana alan açık konseptti ve kenarlarda özel ofisler vardı ve insanlar son derece ciddi arılar gibi etrafta dolaşıyordu, görünüşe göre hepsi de göz teması kuramayacak kadar meşgul ve önemliydi.

Yaklaşan topuklu ayakkabıların tık tık tık sesini duyduğumda hâlâ düşünüyordum.

Dar siyah bir elbise, siyah göz kalemi, siyah far ve neredeyse mor olacak kadar koyu bir ruj sürmüş bir kadın bana doğru geldi.

Vampir.

Bu düşünce çok saçmaydı ama ona bakıp da hemen aynı şeyi düşünmeyen herkese meydan okurdum.

Önümde durdu, rozetimi incelerken topuklu ayakkabılarının içinde benden en az on santim . "Ember Hartwell," dedi derin ve boğuk bir sesle. "Ben Moira. Benimle gel."

Moira dönüp beni ofisin derinliklerine götürmeden önce uzattığım eli ya görmedi ya da umursamadı. İnsanların yanından geçerken daha fazla fısıltı bizi takip etti.

bilgisayarların, yazıcıların yanında ve kollarının altında kağıt yığınlarıyla kahve makinesinin etrafında kümelenmişlerdi.

Her dedikoduya en parlak gülümsememle karşılık verdim, ortaokuldaki davranışlarından dolayı en azından biraz suçlu hissetmelerini sağlamaya kararlıyım. Omurgamı dik ve omuzlarımı geride tuttum, ancak genel yargılama havasının beni yıpratmaya başladığını itiraf etmeliydim.

Moira beni dar bir koridordan geçirdi, bir köşeyi döndü ve sonra eskiden kapıcı dolabı olduğuna emin olduğum bir yere götürdü. Aslında... yırtık tekerlekli sandalyemin altındaki beton zeminde hâlâ bir su birikintisi vardı.

Moira masayı işaret etti. "Bu senin çalışma masan."

"Oh," dedim, neşeli olmaya çalışarak. "Güzel ve özel bir yer. Burada kimse beni rahatsız edemez. Ya da çığlıklarımı duymayacak..."

"Neydi o?" Moira sordu.

"Bir şey yok!" Cıvıldadım, ilk günden sorun çıkarmamaya kararlıyım. Bir hademenin dolabında çalışıyor olmam kimin umurundaydı? Herkesin öğle yemeğinden önce benden nefret etmeye ya da beni ölü olarak yazmaya karar vermiş olması kimin umurundaydı?

"Bay Foster... sizi buraya yerleştirmem için ısrar etti," dedi Moira ses tonundaki ilk insanlık belirtisiyle. "Alışılmışın dışında olduğunu biliyorum ama en iyisi onu sorgulamamak. Ya bunu çabucak öğreneceksin ya da kovulacaksın. Buralarda işler böyle yürür. O yüzden elinden gelenin en iyisini yap."

"Tamam," dedim. "Peki müşteri ilişkileri ekibinizin bir üyesi burada ne iş yapar?"

Moira görevlerimi açıklamaya başladığında aslında biraz yumuşamıştı. Belki de hevesli ona baş belası olmayacağımı görmesine yardımcı oldu ya da belki de

Bu yerdeki genel baskı havası onu daha önce de pençesine almıştı.

Görünüşe bakılırsa, ilk birkaç gün için küçük bir başlangıç yapacaktım - çoğunlukla Moira'nın bana sağlayacağı bir referans kılavuzuna dayanarak müşterilere pratik yanıtlar gönderecektim. Sorularına veya endişelerine bakacak, referans kitapta araştırarak ve yanıtı kişiselleştirmek için elimden geleni yapacaktım. Bu görevde bana güvenilebileceğinden emin olana kadar birileri çalışmamı gönderilmeden önce gözden geçirirdi. Bunu başardıktan sonra sorumluluklarım giderek artacaktı.

Yeterince basit.

Moira nasıl oturma açılacağını ve e-postaya nasıl erişileceğini açıkladıktan sonra, "Ve," dedi. "Öğle yemeğini öğlen saatlerinde yiyoruz. Yine de öğle yemeğinizi masanıza getirmeniz en iyisi. Bay Foster çalışanların öğle yemeği için ayrılmasından ya da yemeğin çok uzun sürmesinden hoşlanmıyor. Eğer bir şey getirmediyseniz sipariş vermeniz gerekebilir."

"İnsanların bütün gün burada kalmasını mı bekliyor? Gerçekten mi?"

Moira biraz rahatsız görünüyordu. "Onun gözüne girmenin kolay yolları var. Hepimiz kolay yoldan kazanmanın en akıllıca yaklaşım olduğunu gördük. Dahası da var ama sizi bunaltmak istemem."

"Tamam," dedim yavaşça, her ne kadar inatçı yanımla serbest kalmak için zıplamaya başlamış olsa da. Sorun çıkarmak istemiyordum ama öğle yemeği molalarımı seviyordum. Yemeği severdim, nokta. Masama zincirleme olayına katlanabileceğimden emin değildim...

"Bu arada," dedi Moira ayrılmadan önce. "Bu işi nasıl aldın?"

Neredeyse boğuluyordum. "Pardon?"

"Bay Foster insanları ekibime öylece almaz. Genellikle uzun bir süre boyunca içeriden terfi ettirilirler. Eğer bir husumet fark ettiyseniz, nedeni bu olabilir. Müşteri ilişkileri, Foster Real Estate'te en çok aranan pozisyonlardan biridir. İnsanlar sizin işe alımınızı bir tür sıraya atlama olarak görüyor."

"Oh," dedim. "Benden bu konuda konuşmamamı istedi."

Moira kollarını kavuşturdu, gözleri kısıldı. "Pekâlâ," dedi birkaç rahatsız edici saniyeden sonra. "Herhangi bir sorunuz varsa, yarına kadar kendinize saklayın."

Gülümsedim. "Oh, sadece bir şey. Kimse benimle maaş hakkında konuşmadı ya da bana resmi bir belge göstermedi."

Ben cümlemi tamamlayamadan Moira uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Tamam. Belki de bana karşı tamamen yumuşamamıştı. Bunu yarın sormam gerekecekti ama bunun için ne kadar para aldığımı çok merak ediyordum. Belki de Orion bana işi teklif ettiğinde ve dudakları hâlâ dilimden ıslakken maaş pazarlığı yapmalıyım.

Bu anıyı hatırlayınca rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. Orion Foster'ın çalışanları tarafından kötü bir patron olarak görüldüğünü biliyordum ve genel olarak yaklaşılmaz biri olduğunu tahmin edebilirdim.

Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

Varlığı tüm binanın üzerinde kara bir bulut gibi asılı duruyordu; sanki fırtına bulutlarıyla örtülü yüksek bir kulede krallığının üzerinde beliren, dokunulmaz ve görünmez bir kara lord gibiydi.

Ve lanet olsun. Her zaman zalim karanlık lord tiplerinin sinir bozucu derecede seksi olduğunu düşünmüşümdür.

Yine de iyiydi. Görünüşe bakılırsa, ortalama iş günümde adamı neredeyse hiç görmeyecektim bile. Bu muhtemelen en iyisiydi. Ondan ihtiyacım olanı almıştım ve şimdi diğer tüm çalışanlar benden nefret ederken ve Orion beni görmezden gelirken bu küçük hademe dolabında çalışabilirdim.

İç çekerek başladım.

Alaycılığımı rağmen, aslında işi tatmin edici buldum. Gelen kutum öylesine çeşitli şikâyet ve sorularla doluydu ki, bunların eğitim amacıyla hazırlanmış sahte e-postalar olduğundan oldukça emindim. Ama umurumda değildi. Yine de İncil büyüklüğündeki referans kitabını çıkardım ve işe koyuldum.

Birisi beklenen tamamlanma tarihini aşan bir proje için indirim yapıp yapılmayacağını sorarsa, bunun için bir referans bölümü vardı. Projeleriyle ilgili güncelleme istediklerinde, her gün yenilenen bilgilerle kontrol edebileceğim çevrimiçi bir referans sayfası vardı. Bay Foster'a kızgınlarsa, maaşımı hak etmemi ve işleri kendi başıma düzeltmenin bir yolunu bulmamı öneren basit, şaşırtıcı derecede esprili bir sayfa vardı.

Eğlenceliydi çünkü bu işte iyi olduğumu hissediyordum. Şirket tarafından sağlanan gerçekleri ve ayrıntıları kullanmanın zorluğunu, ancak diplomatik, dostça bir cevap hazırlama gerekliliğini sevdim.

Karnım guruldayana kadar birkaç saat her şey yolunda gitti.

Yemek getirmemiştim ve sipariş verecek param da yoktu.

Ama Bay Foster'ın bana kızması için öğle yemeğine gittiğimi görmesi gerekirdi, değil mi?

Ayağa kalktım, döndüm ve sonra midem bulandı. Yepyeni görünen bir kamera vardı ve doğrudan

masamın arkasında, küçük hademe dolabının içinde. O ana kadar fark etmemiştim bile ve gözlemlenmediğimi düşündüğümde çok utanç verici bir şey yapmadığımı hemen umdum.

Sandalyemi daha yakına kaydardım, topuklarımın üzerinde dengeli bir şekilde durdum ve yüzümü kameranın birkaç santim yakınına getirdim. "Orion? O şeyle beni mi izliyorsun?"

Bilgisayarımdan gelen zil sesini duyana kadar başka ne yapacağımı bilemeden merceğe baktım.

Neredeyse sandalyeden düşüyordum ama kendimi tuttum, oturdum ve kontrol etmek için masama geri döndüm. Orion'dan bir e-postaydı.

Ember,

Sandalyenizin üzerinde durmayın.

Yaralanabilirsiniz. Bay Foster.

Birkaç saniye ekrana baktım, sonra kameraya doğru döndüm. "Ürkütücü küçük kameranızın üzerine bant koyarsam ne yapacaksınız? Ya kaydedilmek istemiyorsam?"

Birkaç saniye sonra bir zil sesi daha duyuldu.

Ember,

Tüm ofiste kameralar var. Masanızı bunu da ekledim. Sen özel değilsin.

Bay Foster.

Öfkeli bir kızgınlıkla çenemin sarkmasına izin verdim. "Ve yine de ofisinizde oturmuş benim sesimi mi dinliyorsunuz?"

Uzun süre bekledim ama zil sesi gelmedi. Ayağa kalktım, bluzumu düzelttim ve kameraya baktım. "Ben

ögle yemeği yemeye gidiyorum. Binanın dışında." Sırf iğrençlik olsun diye kameraya bir öpücük kondurdum ve hışımla odadan çıktım.

Öfkeli çıkışım umduğumdan daha az dramatik oldu çünkü asansörlere giden yolu bulmaya çalışırken biraz kayboldum.

Sonunda bulduğumda, insanların oturduğu ve sanki zaman tutuyorlarmış gibi ağızlarına yemek attıkları masaların yanından geçtim. Asansöre doğru ilerlerken birkaçı bana bön bön baktı. Daha fazla fısıltı ve dedikodulu konuşma parçası duydum ama bu sefer onları görmezden geldim.

"Ögle yemeği molası için dışarı çıkıyorum. Bana ihtiyacı olan varsa bir saat içinde dönerim" dedim.

şaşkın ifadeler ve gevşemiş çeneler, muhtemelen bu küçük numarayla başıma açacağım cehenneme neredeyse değecekti.

ORION

| Roman'ın Davenport fırsatıyla ilgili sunumuna odaklanmış olmam gerekiyordu. Bunun yerine, gözlerim masaüstümdeki küçük pencereye kaymaya devam etti. Ember'ın çalışma alanından güvenlik beslemesi oynatıldı.

Uzatılmış öğle yemeğinden on yedi dakika önce dönmüştü. Oturur oturmaz doğrudan kameraya baktı, gülümsedi ve benimle göz temasını kesmeden soslu devasa bir burgeri yemeye başladı. Bunu beni sınırlendirmek için yaptığını biliyordum. Beni en çok rahatsız eden şey ise işe yarıyor olmasıydı.

"...ve bu projeksiyonlardan da görebileceğiniz gibi," diyordu Roman, konferans odasındaki ekranda gösterilen rakamları işaret ederek. "Üç Davenport mülkünden sadece birini alsak bile, önümüzdeki beş yıl boyunca üç aylık kârımızı ikiye katlar. Üçünü birden almak ise-"

"Foster son on dakika içinde söylediğin tek bir kelimeyi bile duymadı," diye araya girdi Moira, koyu mor dudakları kıvrılmıştı

bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Güvenlik kamerasından en yeni çalışanımızı gözetlemekle meşgul."

Gözlerimi dizüstü bilgisayarımın ekranından ayırıp Moira'ya dik dik baktım. Bu sırada Roman, fazla mükemmel takım elbisesiyle masanın başında durmuş, sanki annesine kişisel olarak hakaret etmişim gibi bakıyordu. Julian yanlarındaki sandalyeye çökmüş, not defterine hayalete benzeyen bir şeyler karalıyordu.

"Bay Foster?" Roman sordu. Ses tonundan bunun dikkatimi çekmeye çalıştığı ilk sefer olmadığı anlaşılıyordu.

Boğazımı temizledim. "Davenport konusunda daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım yok. Bu mülkler oyunun kurallarını değiştirecek. Bunu ilk kez sunduğunuzda anlamıştım."

"Evet, ama-" Roman başladı.

"Patronumuza getirdiğin o küçük kemiğin ne kadar önemli olduğunu göstermek mi istedin?" Moira önerdi. "Belki de geçen sefer seni yeterince sert sevmemiştir?"

Roman'ın çenesi sıkıştı. "Dikkat etseydin Moira, bu sunumun amacının üç mülkten daha azını edinmenin sonuçları üzerine olduğunu bilirdin."

"Yeter," dedim, gözlerim küçük ekrana geri döndü. Ember şimdi kameraya bakarken her parmağındaki sosu yalama gösterisi yapıyordu. "Moira, yeni... elemanımız bugün nasıl?"

Roman inanmayarak ellerini havaya kaldırdı, sonra da somurtan bir çocuk gibi konferans masasının en ucuna oturmak yürüdü.

Moira'nın kara gözleri kısıldı. "Her zamanki işe alımlarımıza benzemiyor. Aslında, buraya atanmasını çevreleyen koşullar oldukça sıra dışı."

"Evet," dedi Roman ekşiyerek. "Çünkü onu işe alana kadar her sabah Bay Foster'a Nefret Notları okuyan kız o."

Roman'ı genellikle çalışanların kaçmasına neden olan bir bakışla sabitlediğimde başımı kaldırdım. Sanki ona silah doğrultmuşum gibi iki elini birden havaya kaldırdı.

"Bana bir şeyler yakalamam için para ödüyorsunuz, efendim. Ben sadece bir gözlem yapıyorum."

"Seni hiç ilgilendirmeyen bir gözlem," diye homurdandım.

Moira konuya girmek ister gibi göründü ama . "Her halükarda, Davenport mülkleri gibi önemli bir projeye dahil olmasını istemenizin özel bir nedeni var mıydı?"

"Birkaç özel neden var," dedim, gözlerim Ember'ın şu anda dramatik bir şekilde göğsündeki var olmayan kırıntıları fırçaladığı ekrana geri döndü. Elinin her hareketi göğüs dekoltesinin tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oluyor ve göğüslerinden birini yarım düğmeli bluzundan ayırma tehdidi yaratıyordu.

Julian'ın kafası doodle'ından fırladı. "Şimdiden kaosa neden olduğunu duydum. Birisi onu öğle yemeği için ayrılması konusunda uyardıklarını ve bir dakika bile geçmeden binadan çıkıp gittiğini söyledi. Efsane," diye ekledi sırtarak.

"Odaklan," diye tersledim, belki de gereğinden fazla sert bir şekilde. Ekranımda Ember hamburgerini bitirmişti ve şimdi her parmağını yavaşça yalayarak temizlerken kamerayla doğrudan göz teması kuruyordu.

Lanet olsun bu kadına.

Roman öne doğru eğildi, gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. "Tüm saygımla efendim, hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmazsınız. Eğer onu işe aldıysanız ve hemen en büyük projemize dahil ettiyseniz, yeteneklerinde değerli bir şeyler görüyor olmalısınız."

Ekranda, Ember bir yerden bir çikolata çıkarmıştı ve şimdi çalışıyormuş gibi yaparken abartılı ısırıklar alıyordu. Her ısırık beni delirtmek için kasten hesaplanmış gibiydi.

"Bu görev için Ember'ı ciddi olarak düşünmenizi istiyorum," dedim. "Sonunda başka birinin daha iyi bir aday olduğuna karar verirsiniz, öyle olsun. Ama Davenport'la yapacağın görüşmelerin sonucundan, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, seni şahsen sorumlu tutacağım."

Moira'nın yüzü soldu ama başını salladı.

"Bu konuda," diye araya girdi Julian, hâlâ hayalet karalamasına odaklanmıştı. "Dün gece Davenport'un hayaletinin bana musallat olduğu garip bir rüya gördüm. Sence bu, bu işin peşini bırakmamız gerektiğine dair bir işaret mi? Belki de ruhu bizi uyarmaya çalışıyordur?"

Roman burun kemiğini sıktı. "Julian, o henüz ölmedi."

"Oh." Julian parladı. "Bu iyi haber!"

Aniden ayağa kalkarak hepsinin sıçramasına neden oldum. "Yarın yeniden toplanacağız. Bir şeyi halletmem gerekiyor."

Kapıya doğru yürürken Roman'ın mırıldandığını duydum, "On dolarına bahse girerim ki yeni kızla ilgili."

Moira, "Yirmi, hafta sonuna kadar gideceğini söylüyor," diye cevap verdi.

"Siz ikiniz hiç prenses filmi izlemediniz mi?" Julian sordu. "Burada neler olduğu gayet açık. Bay Foster

Güzel ve bu yeni kız da Çirkin. Duh."

Kapıyı arkamdan kapattım, sözleri kafamın içinde rahatsız edici bir şekilde yankılanıyordu. Ember'ın varlığı özenle koruduğum düzenimi bozmaya başlamıştı bile. Yapılacak en akıllıca şey onu derhal kovmak olurdu.

Bunun yerine, kendimi onun çalışma alanına doğru yürürken buldum, özellikle rahatsız edici bir aleve çekilen bir güve gibi oraya çekildim.

Ofiste ayak seslerimle birlikte kafalar kısa süreliğine yukarı kalktı. İnsanlar benim olduğumu görünce gözleri irileşti ve hemen bilgisayar monitörlerinin arkasına saklandılar ya da korkmuş fareler gibi masalara kaçıştılar.

Hepsini görmezden geldim ve doğruca Ember'ın masasına doğru ilerledim.

Kapı aralığında durdum ve onu çikolatasının son lokmasını dudaklarına götürürken buldum. Beni görünce dondu kaldı, gülümsedi ve sonra çikolatayı ağzına atıp parmağını yalayarak temizledi. "Merhaba Bay Foster," dedi sahte bir masumiyetle.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Biliyorum," dedi. "Şeker vücudum için iyi değil ama ruh sağlığım için iyi. Ve bir noktada, dengeyi düşünmek zorundasınız, değil mi?"

"Lanet olası çikolatayı kastetmiyorum. Kameraya bakıp duruyorsun-"

"Oh, o şey mi?" Ember sandalyesinde arkasına yaslanıp kirpiklerini kırıştırarak sordu. "Beni mi izliyordun? Buradaki onca kameranın arasında ve gün içinde yapman gereken onca önemli şey varken?"

"Sadece seni izlemiyordum. Hayır."

"Oh, iyi," dedi Ember. "Çünkü bu bana yanlış bir fikir verebilirdi. Beni sadece bana karşı uygunsuz bir çekim hissettiğin için mi işe aldığını merak ederdim. Sanki beni parmağının altına almak gibi bir güç fantezisi istiyordun. Bilirsin işte, sapık patronun mesai saatleri dışında sekreterini ofisine çağırması ve..." Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

"Sen benim sekreterim değilsin," diye tersledim. Lanet kadın beni sersemletmişti. Buraya şahsen gelmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü hatırlamak bir yana, tam bir düşünce bile oluşturmıyordum. "Ve ben-"

"Oh," dedi, yağlı bir poşeti bana doğru kaldırdı ve biraz salladı. "Patates kızartması ister misin?"

"Hayır, hayır."

"Tamam," diye omuz silkti Ember. "İstediğin başka bir şey var mıydı? Yoksa işime geri mi dönmeliyim? Bu arada, sen sözümü kesmeden önce gerçekten çok sıkı çalışıyordum. Beni kameradan yakından izliyor olsaydın bunu bilirdin."

Yavaşça ve meydan okurcasına yemeğini yemekten başka bir şey yapmamasını izlemiştim ve kadın bunu biliyordu. Benimle alay ediyordu. Onu yeterince yakından izlediğimi itiraf etmemi istiyordu ve eğer çalışma konusunda yalan söylediğini söylersem, kanıtını elde edecekti.

"Vay canına," dedi Ember gülümsemesini bastırarak. "Ne?"

Homurdandım.

"İnsanların kulaklarından çıkan buharın çizgi filmlerde olduğunu sanıyordum. Bugün bunun gerçek olduğunu öğrendim. Ya da aslında bir robotsunuz ve içinizde bir şeyler patlamak üzere..."

"İşinizin başına dönün," dedim.

"Patronum gelip dikkatimi daşıtmaya başlamadan önce bunu planlıyordum. Bu arada bu ofis alanı harika. Mahremiyete bayılıyorum. Kendimi çok özel hissettiriyor."

Sırtımı Ember'a dönerek adımlarımın ortasında durakladım. Sadece uzaklaş, Orion. Söylediğın her kelime bu sinir bozucu kadını daha da çileden çıkarıyor.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu tatlı tatlı.

"Hayır," dedim ve çıkarken kapısını arkamdan çarparak kapattım.

Ben uzaklaşırken kahkahasının kapıdan yankılandığını duydum ve sesin göğsümde bir şeylerin titremesine neden olduğunu giderek artan bir dehşetle fark ettim.

Bu kadın benim ölümüm olacaktı.

EMBER

O Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Foster Real Estate'teki yeni işimle ilgili birkaç önemli şey öğrendim:

Öncelikle, Orion'a mahremiyetten ne kadar hoşlandığımı söyledikten sonra artık hademenin dolabında olmayan yeni masam, Orion'un ofisini mükemmel bir şekilde görüyordu. Bu hem bir nimet hem de bir lanetti, çünkü onu adımlarken, ellerini saçlarında gezdirirken ve genel olarak kara kara düşünürken izlemek tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Çalışmam gerekirken kendimi ona bakarken yakalıyordum, bu da Moira'nın bana neden sürekli bilmiş bilmiş sırtıttığını açıklıyordu.

İkincisi, bu işte gerçekten iyiydim. Gerçekten iyiydim. Moira'nın bana "buraya gelmek için kiminle yattın" bakışını bırakıp "belki de tamamen işe yaramaz değilsindir" bakışını atmasına neden olacak kadar iyiydim. Bebek adımları.

Üçüncüsü, Orion beni işten çıkardıktan sonra Patricia'nın gönderdiği tüm nefret notu çalışanlarına rüşvet verme "oyununu" kesinlikle bırakmıştı. Aslında, o kadar şaşırtıcı miktarlarda para teklif ediyordu ki, görünüşe göre

mesajlarını okuması için birilerini gönderiyordu ve biriken iş yükü ona giderek artan sayıda kötü eleştiri getiriyordu. Orion'un tüm bunlardan hoşlandığından emindim ama hoşlandıysa bile bunu belli etmiyordu.

Son olarak, burada çalışırken Orion Foster'dan kaçma planlarımın sonuçsuz kaldığını öğrenmiştim. Yerçekiminden ya da IRS'den kaçmak için daha iyi bir şansım olabilirdi. Adam her yerdeydi, her zaman mümkün olan en kötü anlarda ortaya çıkıyordu -şimdi olduğu gibi, masamda kaçak bir sandviç yemeye çalışırken.

Gölgesi masamın üzerine düştüğünde yarım hindi sopasını çekmeceme itmeyi başardım. Kafasını kaldırmadan nasıl bir ifade takınacağını çok iyi biliyordum: Çenesinin titremesine ve burun deliklerinin açılmasına neden olan o sinirli ama saklamaya çalışan bakış.

"Bayan Hartwell," dedi, sesi kırılmıştı. "Bir kelime?"

"Jalapeno."

"Ne?"

"Özür dilerim. Bir dahaki sefere daha açık olmalısın. Herhangi bir kelime istediğinizi sanmıştım."

Orion'un damarına bastığım zaman yaptığı bir şey vardı; doğrulur ve ısı yaymaya başlardı. Şimdi de bunu yapıyordu. "Seninle konuşmam gerek," dedi, sesi kısık ve gergindi.

Dudağımdaki şüpheli bir kırıntıyı sildim. "Dur tahmin edeyim-sabahki nefret notu seanslarımızı özledin ve büyüü yeniden yaratmak mı istedin? Eski günlerin hatırına bir tane serbest stil yapabilirim."

Çenesi gerildi. Kahretsin, ama sinirlendiğinde çene çizgisi camı kesebiliyordu. "Moira bana seni serbest bıraktığını söyledi.

Golding hesabında. Bu önemli bir müşteri ve senin bu düzeyde bir sorumluluğa hazır olduğuna inanmıyorum."

"Ah, evet. Eleanor Golding mi? Yaşlı kadın beni seviyor," dedim sandalyemi çevirip yüzümü tamamen ona dönerek. "Seramik ördek koleksiyonu biliyor muydunuz? Bizi düşündüğü için teşekkür olarak ona bir tane gönderdim. O kadar duygulandı ki tüm koleksiyonunu anlatmak için beni aradı. Kırk yedi ördek, inanabiliyor musunuz?"

"Ona bir..." Orion burnunun kenarını sıkarak sözünü kesti. "Bu protokol değil."

"Yeni çalışanları kapıcı dolaplarına koymak da öyle, ama işte buradayız. Ya da... sanırım sen beni bir kamera merceği yerine gerçek hayatta yüksek çözünürlükte izleyebileceğin bir yere götürmeye karar verene kadar oradaydık." Ona neşeyle gülümsedim.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için aramızda o tanıdık elektrik çatırdadı. "İnzivaya çekilmenin avantajını kullanıyordun. Sürekli ve çok yakın denetime ihtiyaç duyan bir çalışan gibi görünüyorsun.

"Mhm. Belki de patronum gözlerini üzerimde tutmayı tercih ediyordur. Her neyse, senin yakın takibin arkadaş edinmeme yardımcı olmuyor. Burada neredeyse hiç kimse benimle konuşmuyor. Vebalıymışım gibi davranıyorlar."

"Belki de beni nasıl kızdırdığını gördükleri içindir."

"Vex you?" Güldüm. "Şimdi de Viktoryen bir beyefendi mi oldunuz? Kamburunuzu çıkarması için bahçıvanı çağırayım mı Bay Darcy?"

"Dikkatli ol," diye uyardı.

"Yoksa masamı tekrar mı taşırsın? Ofisinize daha yakın bir yere belki?"

"Seni başka bir yere taşıdım çünkü iki saatlik öğle yemeği molalarını güvenlik kameralarıma surat asmak için kullanıyordun."

Sırıttım. "Başka bir deyişle... dikkatinizi dağıttığım için mi beni taşıdınız? Sizin üzerinizde böyle derin bir etkim olduğunu bilmek gururumu okşadı Bay Foster."

Öne doğru eğildi ve iki elini masamın üzerine koydu. Bu hareket yüzünü parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yaklaştırdı - pahalı ve ince bir şeydi bu, midemin sinir bozucu küçük bir takla atmasına neden oldu. Odaklan, Ember. Neden burada olduğunu hatırla.

" dağıtmaya başlamadınız bile, Bayan Hartwell."

"Yalancı," diye fısıldadım. "Bence sinirlendin çünkü bu işte iyi olduğumu söyleyebilirsin. O kadar iyiyim ki beni kovmak istemiyorsun, her ne kadar kovacak gibi olsan da."

"Seni kovmak mı?" diye sordu. "Hayır. Sana bu işi vermek, kendini asman için yeterli ipi vermektir. Bu bir cezaydı ve sen bunu göremeyecek kadar safsın."

"O zaman sanırım senin tarafından cezalandırılmak hoşuma gidiyor, çünkü-" Ağzımı kapattım, yutkundum ve kaygısız bir gülümsemeye zorladım. "Bunu söylemediğimi farz et."

Gözleri hafifçe karardı. "Tüm iletişimlerinle ilgili tam bir rapor ve... Eleanor Golding'e gönderilen paketlerin saat beşe kadar masamda olmasını istiyorum." Doğruldu, kravatını gözlerini ellerine çekecek şekilde düzeltti. Güzel ellerdi. Güçlü. Yetenekli. Öyle eller ki... Hayır. Kötü Ember. Düşmanımız Orion. Belki de Cole gerçek düşmandı. Belki ikisi de öyleydi? Tanrım, hayatım çok karmaşıktı.

"Bu sabah dokuzdan beri masanın üzerinde duruyor," dedim tatlı bir sesle. "Belki beni izleyerek daha az zaman geçirseydin fark ederdin."

Burun delikleri alevlendi. Kesinlikle onu etkiliyordu.

"Başka bir şey var mı?" Biraz daha zorlamaya dayanamayarak sordum. "Yoksa sadece tehditkâr bir şekilde üzerimde dolaşmak için mi geldin? Çünkü söylemeliyim ki, tüm bu uzun boylu, karanlık ve düşünceli şey? Bu biraz..." Elimle belli belirsiz bir işaret yaptım.

"Biraz ne?" diye sordu, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Dikkat dağıtıcı," diye bitirdim küçük bir gülümsemeyle.

Bir an için ikimiz de hareket etmedik. Aramızdaki hava olasılıklarla doluydu; öyle bir gerilim ki, onun mükemmel kravatını tutup onu kendi seviyeme çekmek istiyordum.

Sonra biri yakındaki bir kağıt yığını düşürdü ve büyü bozuldu.

Orion doğruldu, profesyonel maskesi tekrar yerine oturdu. "Saat beşte," dedi. "Ofisimde."

"Teklif zaten orada," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum." Dönüp uzaklaşmadan önce son bir kez gözleri benimkilere kilitlendi ve beni tam olarak nasıl bir oyun oynadığımızı ve aslında kimin kazandığını merak etmeye bıraktı.

Sandviçimin geri kalanını çıkarmadan önce onun güvenli bir şekilde ofisine dönmesini bekledim. Ofisinin cam duvarları arasından onu masasında otururken görebiliyordum, kesinlikle bana doğru bakmıyordu.

Büyük, bilinçli bir ısıruk aldım ve elinin kaleminin etrafında neredeyse fark edilmeden sıkışmasını izledim.

Onun düğmelerine basmak neden bu kadar eğlenceliydi?

Sandviçimi çiğnerken kendi kendime bu düzende dikkati fazla dağılan tek kişinin Orion olup olmadığını merak ettim. Bu yeni işi ne kadar sevsem ve uyum sağlamak istesem de, Orion'a sataşmakla olması gerekenden çok daha fazla meşgul olduğumu itiraf etmeliydim.

Kora'nın ısrar ettiği gibi Orion'a aşık olmuş değildim. Sadece onunla etkileşime geçerek eğleniyordum. İşleri "eğlencenin" ötesine taşımak, intikam planımı pazarlık ettiğimden çok daha karmaşık bir şeye dönüştürecekti.

Yani tek yapmam gereken Orion Foster'a aşık olmamaktı.

EMBER

"Y Cole'a henüz pislik vermedin mi?" Kora sordu, gözleri inançsızlıkla irileşmiş bir halde benim köhne Kanepe. "Hiç mi? Foster Emlak'ta çalışmaya başlayalı bir ay olmadı mı?"

Vücut yastığı büyüklüğündeki düşük kalorili patlamış mısır paketine saldırmaya ara verip ona suçlu bir bakış attım. "Beş hafta. Ve ben gerçekten çalışmakla meşguldüm. Yani gerçekten çalışmakla. Sana Eleanor Golding'den bahsetmiş miydim? Kimsenin çözemediği çok zor bir müşteriydi, ama sonra bir video görüşmesi sırasında masasında seramik bir ördek olduğunu fark ettim. Meğer onları topluyormuş. Ben de ona bir tane gönderdim ve şimdi sadece koleksiyonu hakkında sohbet etmek için beni arıyor."

"Bu... harika mı?" Kora yavaşça söyledi. "Ama bunun Cole'dan intikam almakla ne ilgisi var?"

"Yok bir şey. Ben sadece... Bilmiyorum. Bu işi seviyor gibiyim. Sanırım Orion beni müşteri ilişkileri işine soktu çünkü çok başarısız olmamı istiyordu ama bu işte iyi olduğum ortaya çıktı. Gerçekten çok iyi. İlk defa önemli bir şey yapıyorum."

hayatımdaki zaman. Sadece bir hesap tablosuna rakamları yerleştirmiyorum ya da toplantı notlarını düzeltmiyorum. Ve Moira - benim korkunç vampir patronum - dün bana gerçekten gülümsedi. Dudağı seğirdi. Ama onun için bu aslında bir kucaklaşma ve birbirimizin düğününde nedime olmak için bir davet."

Kedi Adam o anı seçti ve zamanını hangi boyutta geçiriyorsa oradan çıkıp sehpanın üzerine zıplayarak bana o kendine özgü tek gözlü yargılayıcı bakışını attı.

"Bana öyle bakma," dedim ona. "Sen hâlâ benim en sevdiğim ölümsüz yaratıksın." Buruşuk yanaklarını kaşıdım. "Ne yaptığımı biliyorum," diye ekledim ama Catman'ı mı, Kora'yı mı yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim.

"Peki ya sen?" Kora patlamış mısır çantasına uzanarak sordu. İsteksizce teslim ettim. "Çünkü Cole bugün bana mesaj atıp iyi olup olmadığını sordu. Görünüşe göre, onun telefonlarından kaçıyormuşsun."

Koltuk minderlerine yaslandım. "Biliyorum. Ama ne zaman telefonumda onun adını görsem, ben sadece..." Öğürür gibi bir ses çıkardım. "Her gün o kadar çok şey oluyor ki. Hatta Orion'un kız kardeşi Remmy ile de yakınlaştım. Beni yarın akşam yemeğe davet etti ve bana resim yapmayı öğretecek!"

"Uh-huh," dedi Kora. "Peki şeytanın kendisiyle çalışmak nasıl? Onu hâlâ delirtiyor mu?"

"Orion? Oh, o... iyi. Yani, hâlâ gülünç derecede tutucu. Geçen hafta sanki yatılı okula geri dönmüşüm gibi eteğimi kıyafet kurallarına göre kontrol etmek için bir cetvel çıkardı."

Kora sırtıttı. "Yatılı okula mı gittin? Bunu nasıl yeni öğreniyorum?"

"Evet, şey... Bazıları benim ele avuca sığmayan biri olduğumu söyleyebilir ve ailem ortaokuldan sonra yeterince şey yaşadı. Yani, evet. Lise yıllarımı New York'un kuzeyindeki Primington Sorunlu Gençler Akademisi'nde geçirdim."

Kora geriye doğru yuvarlandı ve tiz bir kahkaha atarken ellerini çırdı. "Aman Tanrım. Sorunlu gençlik mi? Şimdi sen söyleyince gözümde canlandırabiliyorum. Bu ıslahevinden önce miydi, sonra mı?"

"Kapa çeneni," dedim gülümseyerek. "Aslında sorunlu değildim. Sadece insanlara cevap vermenin komik olduğunu düşünüyordum. Ve küçük şakalar yaparım. Ve ara sıra başımı belaya sokmanın..."

Kora bana bir bakış attı, ben de ona birkaç parça patlamış mısır fırlattım.

"Her neyse!" Konuyu değiştirerek yüksek sesle söyledim. "Dediğim gibi. Orion komik bir şekilde sinirli. Dün ona gönderdiğim bir müşteri raporundaki kenar boşluklarının büyüklüğü hakkında beş dakika boyunca atıp tuttu. Bunu kim fark eder ki? Ve aptal mükemmel takım elbiseleri ve aptal mükemmel saçlarıyla sürekli masamın etrafında dolanıyor, muhtemelen saçma kurallarını çiğnerken beni yakalamak için yeni yollar planlıyor..."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Kora, sırtışını gizlemeyi başaramayarak.

"Öyle! İmkânsız biri. Sinirlendiği zaman yaptığı bir şey var, çenesi titriyor ve burun delikleri-" Kendimi tuttum. "Yani, böyle şeyleri fark ettiğimden değil. Sadece gözlerim var. Kafamın içinde. Bazen bir şeyler gören. Tamamen normal, takıntılı olmayan şeyler."

Kora'nın yüzünden saçmalık detektörünün son ses çalıştığı anlaşılıyordu. Şerefine, sadece sabırla gülümsedi ve başını salladı.

Telefonum çaldı. Cole'un adı ekranda parladı.

"Başka bir şeytandan bahsediyoruz," diye mırıldandım.

"Bu sefer cevap versen iyi olur," dedi Kora. "O şüphelenmeden önce."

Haklı olduğunu biliyordum. Derin bir iç çekerek telefonu açtım. "Hey, Cole."

"Sonunda," diye sesi hoparlörden çatırdadı. "Anlaşmamızı unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

'Ayarlama' kelimesi tüylerimi diken diken etti. "Hayır, sadece meşguldüm. Öylece içeri girip Foster Real Estate'teki şirket sırlarını soracak değilim. Önce gerçekten güven inşa etmem gerekiyor."

"Ve? Benim için neyin var?"

Kora'yla göz göze geldim. Cesaretlendirici bir hareket yaptı. "Henüz bir şey yok," dedim yavaşça.

"Bu yeterince iyi değil, Ember. Bana hemen şimdi bir şey vermelisin yoksa her şey biter."

Bir panik hissettim. Kahretsin.

"Şey..." Cole'a gerçekten yardımcı olmayacak ama onu sırtımdan atabilecek bir şeyler bulmaya çalışarak söyledim. Kulağa önemli gelen ama Orion'a zarar vermeyecek ya da Cole'a yardımcı olmayacak kadar belirsiz bir şeye ihtiyacım vardı. "Yani, Davenport adında bir adam hakkında çok konuştuklarını duydum, sanırım? Ama dediğim gibi, kulak misafiri olmaktan fazlasını yapabilmek için hâlâ daha fazla güven kazanmaya çalışıyorum."

"Davenport mu?" Cole'un sesi ilgiyle keskinleşti. "Bana daha fazlasını anlat."

Ses tonu midemi bulandırdı. Sesindeki aciliyet ve açlık hissi, belli belirsiz bir ipucunun bile Cole'un kemiğe yapışmış bir köpek gibi sarılacağı bir şey olduğunu düşündürdü bana.

"Henüz daha fazlasını bilmiyorum. Bana biraz daha zaman verirsiniz belki öğrenebilirim. Ama dürüst olmak gerekirse, Davenport'un gerçekten araştırmaya değer olduğundan bile emin değilim. Bu sadece bir isim."

"Zamanın Ember," dedi Cole. "Bana Davenport denen adam hakkında daha fazla bilgi ver yoksa işin biter."

Telefonu kapattım ve hemen tüm vücut ağırlığımla patlamış mısır kusacakmışım gibi hissettim.

"İyi misin?" Kora sordu.

"Evet, ben sadece..." Başımı salladım. "Ona orada olması gerekenden fazlasını verdiğimden endişeleniyorum. Panikledim."

"Eğer sadece bir adamın adı Foster Real Estate'i batırmaya yetiyorsa, o zaman zaten sallantılı bir zeminde çalışıyorlar, değil mi?"

"Evet," dedim ama midemdeki hastalık hissi aksini söylüyordu. Az önce çok uzun bir sıradaki ilk domino taşıyı devirmiş olduğum hissinden kurtulamıyordum.

Telefonum yine çaldı. Bu sefer Remmy'den bir mesajdı.

Hey! Orion'un yarın akşam yemeğe gelmeyeceğini söylediğimi hatırlıyor musun? Annem onu zorla getirtiyor ve senin orada olacağını öğrendiğinden beri tam bir bebek gibi davranıyor. Geri çekilmeye çalıştı ama annemiz izin vermedi. Yani sırf onun kıvranışını izleyebilmek için gelmek zorundasın. Lütfen? Annemin lazanyası harika ve eğer gelersen Orion'un bebeklik fotoğraflarını görebilirsin ya da göremeyebilirsin...

"Bu bakış ne için?" Kora sordu.

"Ne bakışı? Bakış falan yok. Ben sadece... lazanya düşünüyorum." Kendimi vazgeçiremeden cevabımı yazmaya başlamıştım bile.

Orion Foster'ın bebeklik fotoğrafları mı? Bu tür bir şantaj malzemesi için para öderdim.

Kora başını sallayarak, "Başın belada," dedi.

"Lütfen," diye alay ettim. "İçinde bulunduğum tek sorun, iş dışında inanılmaz derecede huysuz patronumu görmek zorunda olmam," dedim telefonumu okuyabilmesi için ona doğru eğerek. "Ama hey, bedava lazanya. Ve belki de sonunda kravat takarak doğup doğmadığını anlayabilirim."

Ben konuşurken, midemdeki o tuhaf his geri gelmişti. Ve bu sefer, bunun sadece yarı sindirilmiş patlamış mısırdan kaynaklanmadığından oldukça emindim.

Hayır, bu duygu aşırı dozda patlamış mısırdan çok daha tehlikeliydi. Bu, intikam planında bir atlama taşından başka bir şey olmaması gereken bir adamı gereğinden fazla önemsemeye başlayan birinin hissiydi.

Catman bana yargılayıcı bir bakış daha attı ve bu sefer onunla tartışmadım bile.

ORION

TAnnemin mutfağından gelen kahkaha sesleri çenemi sıkımda neden oldu. Remmy ve Ember anneme yardım ediyorlardı.

Ben yemek masasında oturup iş e-postalarımı kontrol ediyormuş gibi yaparken annem lazanya hazırlıyordu -ya da daha büyük olasılıkla engelliyordu.

"Aman Tanrım," dedi Ember'ın sesi. "Bunu gerçekten yaptı mı?"

"Üç kere!" Annem söyledi. "Ne zaman bir aile fotoğrafı çekmeye çalışsak, küçük Orion klipsli kravatını düzeltir ve saçını mükemmel olmadığı için baştan başlamamızı isterdi."

"Altı yaşındaydım," diye mırıldandım ama kimse beni dinlemiyordu. Mutfağındaki kadınlar çocukken ne kadar "sevimli bir nevrotik" olduğuma dair hikâyeler anlatmakla meşguldü.

Daha fazla kahkaha. Muhtemelen elden ele dolaşan utanç verici fotoğraflar olduğunu söyleyen türden. Müdahale etmeyi düşündüm ama en son mutfağına girdiğimde Remmy bana dans eden sebzelerle kaplı bir önlük giydirmeye çalışmıştı. Ondan önceki sefer de annem

Ember, düğünümüzü çoktan planladığını belli eden bir ses tonuyla bekar olup olmadığını sordu.

İşte burada oturmuş, hayatımdaki kadınların bana karşı kurdukları komploları kesinlikle dinlemiyordum.

"Çok ciddi bir çocuktu," diye devam etti annem. "Babası öldüğünde, Orion evin erkeği olması gerektiğine karar verdi. Daha on iki yaşındaydı ama her gün okula kravat takarak gitmeye başladı. İnsanların onu ciddiye alması için profesyonel görünmesi gerektiğini söyledi."

Kahkahalar azaldı. Mutfak kapısından Ember'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama bakışlarımı telefonumda sabit tuttum, zaten iki kez okuduğum e-postalar arasında geziniyordum.

"Ondan sonra," dedi annemin sesi yumuşayarak, "Remmy ve benimle için her şeyini ortaya koydu. Gazete dağıtıcılığı bile çalıştı ama çok genç olduğunu söylediler."

"O da bunun yerine kendi işini kurdu," diye ekledi Remmy. "Kapı kapı dolaşıp insanların garajlarını düzenlemeyi teklif etti. Buna inanabiliyor musunuz? Hangi on iki yaşındaki çocuk bunu düşünür?"

"Oldukça da iyi para kazanıyordu," dedi annem gururla. "Gerçi üç kapı aşağıdaki Bayan Henderson ondan yatak odasını düzenlemesini istemeye başlayınca onu durdurmak zorunda kaldım."

"Anne," diye uyardım, sıcaklık ensemden yukarı tırmanıyordu.

"Ne? Ember'a senin her zaman ne kadar iyi bir evlat olduğunu anlatıyordum. Ve bize her zaman nasıl iyi baktığını."

"Garaj olayından sonra Orion türlü küçük işe daldı. On altı yaşına geldiğinde yatırım ve günlük ticaretle ilgilenmeye başlamıştı. On yedi yaşında annesinin ipotekini ödedi."

"Ve ben hâlâ neredeyse her gün bunun ne kadar harika bir şey olduğunu düşünüyorum," dedi annem.

"Tamam," dedim. "Ember ikinizin abartıp beni iş dünyasının dahi çocuğu gibi göstermenizi istemiyor."

Sonunda başımı kaldırıp baktığımda Ember'ın beni tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle izlediğini gördüm. Gözlerinde göğsümün sıkışmasına neden olan yumuşak bir şey vardı. İsteyken bazen beni izlemediğimi düşündüğünde takındığı bakışla aynıydı, sanki karmaşık bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Bence bu ilginç," dedi Ember yumuşak bir sesle. "Bazı insanlar, göstermedikleri karanlık yerleri anlayana kadar bir anlam ifade etmezler." Ciddi bir konuyu hafifletmek istercesine omuz silkti. "Belki bu ilginç bilgiyi bir şekilde terfi almak için kullanabilirim."

"Çok da hırslı!" dedi annem kaşlarını oynatarak. "Bu bir kaleci, ha?"

"Biraz daha şarap?" Remmy, Ember'ın kadehini doldurmaya başlamıştı bile.

"Oh, muhtemelen yapmamalıyım..." dedi Ember ama dolu bardağı kabul etmeye başlamıştı bile. "Çok fazla içtiğimde biraz... dürüst olma eğilimindeyim."

"Mükemmel!" Annem dedi ki. "Belki bize oğlumun iş yerinde gerçekten nasıl olduğunu anlatabilirsin. Hâlâ cetvelle mi ölçüyor?"

Ember'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Etek olayını sana kim anlattı?"

Neredeyse suyum boğazıma kaçıyordu. "Bu yasal bir kıyafet kurallı ihlaliydi."

Ember sırtarak, "Elbette öyleydi, Sayın Yatılı Okul Müdürü," dedi.

"Gördün mü?" Remmy sahnede Ember'a fısıldadı. "Yine o kara kara düşünme olayını yapıyor. Muhtemelen iş hakkında düşünüyor. Onu daha fazla rahatlatmalıyız."

"Bazılarımızın sorumlulukları var," dedim kuru bir sesle.

"Bazılarımızın ellerinde sopalar var-" diye başladı Remmy.

"Akşam yemeği hazır!" Annem anons etti.

İKİ SAAT VE BİRKAÇ ŞİŞE ŞARAPTAN SONRA, EMBER
Herkesi eve tek başına gidebileceğine ikna etmeye çalışıyor
ve başaramıyordu.

"Ben onunla yürürüm," dedim, çoktan ayağa kalkmıştım.

"Aww," diye mırıldandı Remmy. "Ağabeyimin ne kadar cesur olduğuna bakın."

Ona intikam vaat eden bir bakış attım ama o sadece sırtıttı.

"Kendim yürüyebilirim," diye ısrar etti Ember, sonra hemen portmantoya çarptı, neredeyse onu deviriyordu, onu yakaladı ve sonra neredeyse düşüyordu. Bu beceriksizce olay, Ember'ın gülmesi ve portmantoyla dans gibi yapmasıyla sona erdi, ardından her ikisi de bir gümbürtüyle duvara devrildi.

"Tüh," dedi Ember usulca, dengesiz bir şekilde ayağa kalkıp portmantoyu düzeltirken.

"Eve kendin yürümeyeceksin. Tartışma bitmiştir," dedim ve elimi beline koyarak onu sabitledim. Bu temas avuç içimde uygunsuz bir kıvılcım yarattı.

"Evet, Da-" Ember şüpheyle öksürdü, boğazını temizledi ve sonra devam etti. "Evet efendim, Bay Orion efendim."

Annem ve Remmy kollarını kavuşturmuş, bilmiş bilmiş sırtarak beni izliyorlardı. Onları görmezden geldim ve Ember'ı daha fazla zarar vermeden annemin dairesinden dışarı çıkardım.

Dairesine kadar olan yürüyüş... ilginçti. Görünüşe göre Ember sarhoşken daha da konuşkan oluyor, gece havasını gözlemler ve çılgın teorilerle dolduruyordu. "Garip olan ne biliyor musun?" diye mırıldandı. "Yıldızlar. Bu gece çok... ısıllı ışıllar. Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır," dedim, bana yaslanmıştı, bir kolunu destek için sırtıma dolamıştı. Yan tarafıma bastırıldığı sıcaklığından zevk almamak için kendimi zor tutuyordum. "Yıldızlar üzerinde hiçbir yetkim yok, Ember."

"Gülümsediğinde gamzelerinin çıktığını biliyor musun?" diye sordu. "Bir keresinde seni ofisinde gülümserken görmüştüm. Eminim biri sana bir çalışanı ağlattığını söylemiştir. Bu yüzden mi bu kadar mutlu görünüyordun?"

Kendime rağmen sırttım. "Hayır."

"Her neyse, çok güzeller. Gamzelerin. Daha çok gülümsemelisin. Eminim gülümsersen insanlar senin bu kadar sert biri olduğunu düşünmezler."

"Göz korkutucu olduğumu düşünmelerini tercih ederim," dedim. "Bu şekilde daha verimli oluyor."

"Hmmm," diye mırıldandı Ember. "Ama beni korkutmuyorsun." Başını bana doğru eğdi ve burnuma vurmak için uzanırken sarhoşça gülümsedi. "Birazcık bile değil, Bay Hükümdar-Adam."

Boğazımı temizledim. Odaklandım. "Daha önce," dedim dikkatlice. "Aileme sarhoşken dürüst olmaya meyilli olduğunuzdan bahsetmişsiniz. Kendini dürüst hissederken paylaşmak istediğin bir sır var mı?"

"Oh, çok fazla," dedi, sonra güldü ve sesini fısıltıya indirdi. "Mesela, Ağustos'un Ekim'den önce mi yoksa Eylül'den sonra mı geldiğini hep unutuyorum..."

"Bu... tam olarak kastettiğim şey değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi birden . "Ama bir kızın bazı gizemleri saklaması gerekir, değil mi?" Sonra tökezledi ve kıkırdadı. "Ah! İşte bir tane daha - bence harika bir popon var. Gerçekten harika. Sen masamın önünden geçerken ne yapıyorsam bırakıp seni izliyorum. Bazen o kadar sıkı görünüyor ki, ayağım takılıp yüzüstü düşsem gözüm morarır diye düşünüyorum. Ama acı çekmeye değerdi," diye ekledi çapkın bir gülümsemeyle.

Lanet olsun. Onun bu durumundan faydalanmamalıydım. "Pekâlâ," dedim. "Seni eve götürmemiz gerek. Hadi hızlanalım."

"Yatağıma mı?" diye sordu kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak. "Soyunmama yardım edecek misiniz Bay Foster? Çünkü içime giydiğim bu küçük pembe şey muhtemelen kalp krizi geçirmenize neden olur."

Biraz gülümsemekten kendimi alamadım. Bunlardan herhangi birini hatırlarsa beni öldürürdü. "Hayır," dedim dikkatlice. "Seni soymak gibi bir planım yok."

"Senin kaybın."

"Burası sizin binanız mı?"

"Evet," diye mırıldandı. "Evet, babacığım," diye ekledi kıkırdayarak. Ember birkaç saniye çantasını karıştırdı, sonra

suratını astı ve yenilgiyi kabul ederek bana uzattı.

Gözlerine baktım, sonra elimi çantasının içine soktum ve bir anahtar kart bulana kadar kazdım. Ön kapıdan geçmemizi sağladı. "Hangi kat?"

"Üç... Sanırım. Tabii yine yerini değiştirmedilerse."

Asansöre bindik ve insanların kapılarının yanına siyah çöp torbaları koyduğu pis bir koridora çıktık. Çok renkli halı birkaç yerde lekelenmişti ve havada belirgin bir küf kokusu vardı.

Göğsüm sıkıştı. Böyle bir yerde mi yaşıyor?

Ona daha iyi bir yerde yaşaması için yeterince para ödedim, değil mi? Tabii benim borçları yoksa. Bu da sırrının parçası mıydı?

Biraz zorlamayla sonunda hangi odanın ona ait olduğunu söylemesini sağladım, her ne kadar İngiliz aksanıyla konuşmaya devam etse ve "gıdıklama işkencesi" gibi bir şeye başvurmazsam söylemeyeceğini iddia etse de.

Kapısına vardığımızda, anahtarı kilide sokmak için üç deneme yapması gerekti.

"İşte," dedim, anahtarları alarak. Kapıyı açtığımda, eski ve muhtemelen ölümsüz bir şey hışırtılı bir miyavlamayla bacaklarımın arasına girdi.

"Kedi Adam!" Ember haykırdı. "Beni özledin mi? Bu Orion. Benim patronum. Ama merak etme, sadece kaba görünür. Aslında bazen çok tatlı olabiliyor."

Kendimi durduramadan kedinin kalan kulağının arkasını kaşımak için diz çökerken buldum. Şaşkınlıkla elimi itti ve mırıldandı.

"Senden hoşlanıyor," dedi Ember hafifçe sallanarak. "O hiç kimseden hoşlanmaz. Akıllı kedi."

"Kediler üzerinde böyle bir etkim var," dedim Goblin'i düşünerek.

"Sadece kediler mi?" diye sordu ve sesinde başımı kaldırmama neden olan bir şey vardı.

Kapının pervazına yaslanmış, kısık gözlerle beni izliyordu. Yanakları şaraptan kızarmıştı ve saçları tokasından hafifçe çözülmüştü. Yumuşak görünüyordu. Dokunulabilir. Tehlikeli.

Çabucak ayağa kalktım. "Biraz uyumalısın."

"Tamam," diye kolayca kabul etti ve hemen ardından kapısının yanındaki duvara çarpmaya çalıştı.

İç çekerek ona içeri kadar eşlik ettim. Dairesi küçük ama düzenliydi, her yerde kitaplar ve bir taş koleksiyonu vardı... taşlar mı? Penceresinin önünde çeşitli renkli değerli taşlar, kristaller ve parlak taşlar sergileniyordu. Onlara biraz uzun süre baktım ve Ember Hartwell'in taş toplamayı sevdiğini öğrenmenin bana neden bu kadar ilginç geldiğini merak ettim.

"Yatak," dedim sertçe, onu yatak odası olduğunu umduğum yere doğru yönlendirerek.

Yatağının kenarına oturmasına yardım ederken, "İstediğin zaman çok tatlı oluyorsun," diye mırıldandı. "Annene ve kız kardeşine karşı olduğu gibi. Ve Catman'e karşı. Ne yazık ki çok... karmaşıksın."

"Ben senin patronunum," diye hatırlattım ama sesim amaçladığımdan daha yumuşak çıktı.

"Biliyorum," diye iç geçirdi, çoktan giyinik bir şekilde uzanmıştı. "İşi karmaşıklaştıran şeylerden biri de bu. Ve kötü patronlar çok ateşli olabiliyor, biliyor musun?"

"Hayır," dedim. "İstemiyorum."

Üzerine bir battaniye çektim, ne kadar huzurlu görüldüğünü ya da parmaklarımın yüzündeki saçları taramak için nasıl kaşındığını fark etmemeye çalıştım. Bir an ortadan kayboldum ve aspirin bulana kadar ecza dolabını karıştırdım. Bir bardak su doldurdum ve ikisini de yatağının yanına koydum.

"Biraz dinlen," dedim, ayaklarını battaniyenin altından çoktan çıkardığını fark ettim. İsteksiz bir iç çekişle topuklarını çözdüm ve yatağının yanına koydum.

"İyi geceler Orion," diye mırıldandı, zaten yarı uykuluydu.

Kapısının önünde durdum ve bir süre daha onu izledim. "İyi geceler, Ember."

Kedi Adam beni ön kapıya kadar takip ve ben kapıyı kilitlerken tek gözüyle beni izledi. Ayrılmadan hemen önce, kadim yaratığın beni onaylayan bir baş selamı verdiği yemin edebilirim.

Fark etmezdi. O hala benim çalışanımdı. Hala sınırların dışında. Hala... karmaşık.

Göğsümdeki sıcaklığın sadece akşam yemeğindeki şaraptan kaynaklandığını söyleyerek eve doğru yola çıktım.

Neredeyse inanacaktım.

EMBER

Ben üç korkunç farkındalıkla uyandım:
İlk olarak, birisi beynimin yerine zonklayan bir
pişmanlık yumağı. Kötü olduğunu biliyordum çünkü kaç
kadeh içtiğimi değil, kaç şişe içtiğimi hatırlamaya
çalışıyordum.

İkincisi, hala dünkü kıyafetlerimi giyiyordum, ayakkabılarım
hariç, aspirin ve suyla birlikte yatağımın yanına düzgünce
yerleştirilmişlerdi. Bunu Orion mu yapmıştı?

Üçüncüsü, en korkuncu da, dün geceye ait parçalar aklıma
gelmeye başlamıştı. Patronuma, muhtemelen gözümü
morartacak kadar harika bir poposu olduğunu söylemem de
buna dahildi. Bana sorarsanız, bu çok eşsiz ve gurur verici bir
iltifattı, ama keşke bunu kendime saklasaydım.

Yüzeye çıkmaya çalışan başka anılar da vardı - ona "Baba"
demek ve gıdıklama işkencesi önermekle ilgili bir şey - ama
onları utanç verici anların ölmeye gittiği derin karanlık yere
ittim.

"Tanrım," diye inledim yastığıma. "Öldür beni artık."

Kedi Adam'ın açıkta kalan ayağıma değen zımpara gibi dili beni inletti. "Ne?" diye sordum. diye sordum. "Ben zayıfken işimi bitirmeye mi geldin? Sonunda bu mu? Ölümsüz bir ölüm getirici olarak gerçek doğanı ortaya çıkarmak için bugünü mü seçtin?"

Tek gözüyle bana baktı, sonra şifonyerimin üzerine zıpladı ve telefonumu devirdi. Takırtı başımı döndürdü ama ekranın bildirimlerle aydınlandığını fark ettim.

Kora: Kızım. Yemekle ilgili detaylar için beni arasan iyi olur.

Kora: Sen ve Bay Ateşli Patron Adam sonunda birbirinizin kıyafetlerini yırttınız mı?

Alo??? Beni bekletme! En azından onu öptün mü?

Kora: Eğer bir çukurda ölürsen çok sinirleneceğim.

Bu Davenport ipucu iyi iş, Ember. Etkilendim. Orion'un neden etrafını kokladığını anlayabiliyorum. Biliyor musun, bazen eskiden ne kadar iyi olduğumuzu düşünüyorum. Kylie önümüzdeki hafta estetik ameliyat için şehir dışında olacak. Belki birlikte biraz zaman geçirebiliriz?

Cole'dan gelen mesaja iki farklı tiksinti duygusuyla baktım. Birincisi? Ona gerçekten yardımcı olabilecek ve Orion'a zarar verebilecek bir şeyi dikkatsizce yedirdiğim için zaten nefret ediyordum. İkincisi? Barf. Mega kusmuk. Süper büyüklükte bir kusmuk ve yanında da ne-gerçekten-sikeyim. Adamın bu kadar lanet bir yılan olduğuna inanamıyordum. Beni Kylie ile aldatmıştı ve şimdi de yeni metresi estetik ameliyat için şehir dışındayken tersine aldatmamızı mı öneriyordu? İğrençlik seviyesi astronomikti.

Orion'dan gelen e-posta bildirimini görmeden önce neredeyse telefonumu odanın diğer ucuna fırlatacaktım. Konu satırında sadece "Acil" yazıyordu. Bu iyi bir şey olamazdı.

Aspirin ve suyu aldım, ve titreyen parmaklarımla Orion'un e-postasını açtım.

Bayan Hartwell,

Ofisimde buluşuyoruz. Sabah tam 8'de. Uygun işyeri davranışları ve profesyonel sınırlar hakkında.

-O. Foster

Saati kontrol ettim. SABAH 7:43.

"Kahretsin!" Yataktan fırladım, bacaklarım battaniyeye dolanınca neredeyse yüzüstü düşüyordum. Bugün Orion'un yüzüne nasıl bakacaktım? Dün geceden sonra? Popo yorumundan sonra? Ona baba dedikten sonra? Tanrım, gerçekten burnunu mu patlatmıştım?

Yeni kıyafetlerimi giydim, saçlarımı taradım ve sabah 8:37'de ofise vardım, kapıyı çalma zahmetine katlanmadan doğruca Orion'un ofisine girdim. Bu noktada, bir mesleki davranış ihlalinin daha ne önemi vardı ki?

Onu masasının başında eğlenmiş bir halde buldum. Bu doğru olamazdı. Akşamdan kalmalığım halüsinasyon görmeme neden oluyor olmalı.

"Zor bir sabah mıydı?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Dinle," diye başladım, "dün gece hakkında-"

"Kıçımın iş yerindeki verimliliğinde önemli bir düşüşe neden olduğunu söylediğinde mi?" diye sordu, sesi tamamen düzdü. "Ya da kalça kaslarımın yüz yaralanmalarına neden olabileceğini söylediğinizde?"

Masasının karşısındaki pelüş sandalyeye çöktüm ve yüzümü kapattım. "Lütfen bana bunu uydurduğunu söyle."

"Gecenin bir yarısı bana daha önce hiç görmediğim bir dizi emojiyle mesaj attın. Bana inanmıyorsan kendini kontrol et."

Tanrım. Eğer yukarıdaysan, beni hemen cezalandır. Daha da iyisi, daha iyi hayat seçimleri yaptığım alternatif bir boyuta bir portal aç.

Parmaklarımın arasından bakınca Orion'un gerçekten gülümsediğini gördüm. O sevimli gamzelerini de çok iyi görebiliyordum. Onun gülümsemesini görmek mideme ilginç şeyler yapıyordu. Ya da belki de akşamdan kalmaydım. Muhtemelen akşamdan kalmaydı. Kesinlikle akşamdan kalmayım.

"Kendimi savunmak için," dedim, "kız kardeşin şarap kadehimi doldurmaya devam etti."

"Ve bu da kıcıma karşı bir saplantı geliştirmene neden oldu?"

"Sana takıntılı değilim-" Durdum, sırtıttığını fark ettim. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

Masasının önünde durmak için hareket etti ve kendini doğrudan benim önüme koydu. Kendini bana gereğinden fazla yaklaştırmıştı ve bu yakınlık şimdiden ateşim çıkıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. "İşyerinde uygun davranışları tartışmalıyız," dedi Orion.

"Doğru," dedim, doğrulurken. "Çok profesyonelce. Artık vücut parçaları hakkında yorum yapmak yok. Anladım."

"Ya da yuhalayan burunlar."

İnledim. "O kısmın bir kabus olmasını umuyordum."

"Yardıma olacaksa, Kedi Adam beni onaylıyor gibiydi."

"O berbat bir karakter yargıcıdır. Bir keresinde bir rakun evlat edinmeye çalışmıştı. Müdahale etmek zorunda kaldık."

Orion'un kahkahası beklenmedikti ve...hoştu. Gerçekten hoş. Akşamdan kalmalığımı bir anlığına unutturacak türden bir hoşluk. Onu tekrar güldürmek istememe neden olan türden.

"Dün gece hakkında," dedi, sesi ciddileşmişti. "Bu konuda açık olduğumuzdan emin olmak istiyorum-"

Kapısının çalınması ikimizi de sıçrattı. Roman kafasını içeri uzattı.

"Efendim? Toplantı başlamak üzereyken size haber vermemi istemiştiniz." Roman telefonuna baktı, sonra hızlıca gülümsedi. "Beş dakika sonra."

Orion ayağa kalktı, profesyonel maskesi tekrar yerine oturdu. "Bu tartışmayı daha sonra bitireceğiz, Bayan Hartwell."

"Dört gözle bekliyorum," dedim ve hemen ardından kendimi tekmelemek istedim. "Yani, dört gözle beklemiyorum. Sadece... bunu kabul ediyorum. Profesyonelce. Bir şeyleri profesyonelce kabul eden bir profesyonel gibi. Profesyonelce."

Dudakları kıpırdadı. "Biraz kahve al, Ember. Berbat görünüyorsun."

"Tanrım, teşekkürler, Da-" Ağzımı kapattım. "Teşekkürler. Sadece... teşekkürler."

"Ya Ember?" diye seslendi ben kapıya ulaştığımda. "Güzel ayakkabılar."

Ayaklarıma baktım ve aceleyle bir siyah bir de lacivert topuk giydiğimi dehşet içinde fark ettim.

Mükemmel. En azından bugün kendimi daha fazla utandıramazdım.

Sonra telefonum Cole'dan gelen başka bir mesajla çaldı.

Cole: Sadece dilinle yaptığın şeyi düşündüm. Hatırladın mı?

Dehşet içinde telefonuma baktım. Görünüşe göre bugün daha da kötüleşebilirdi. Harika. Ve öğle yemeği için iştahım kaçtı, bu özellikle sinir bozucuydu çünkü öğle yemeğini severdim.

En azından dört gözle beklediğim bir kahve vardı. Ve muhtemelen dün gece beni ele geçiren ve Orion Foster'ın burnunu kırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmeme neden olan şeytan için bir şeytan çıkarma ayini.

"Belki de bundan sonra daha az yürüyen bir felaket olmaya çalışmalıyız?" Masama geri dönerken kendi kendime mırıldandım.

Yoldan geçen bir çalışan bana tuhaf bir bakış attı, muhtemelen neden havayla konuştuğumu merak ediyordu.

Evet. Sabah 9 bile olmamışken bu gün çoktan boşa gitmişti.

ORION

"Y Her zamankinden daha fazla kara kara düşünüyorsun," dedi Colton, sahanın kenarından bir üçlük atarken. "Ve bu bir şey söylüyor."

Bana doğru seken topu yakaladım ve dalgınca top sürdüm. Özel spor salonu bizim dışımızda boştu, tam da bu yüzden sabahın beş buçuğunda buraya gelmeyi seviyordum. Bir de Colton o şehirdeyken "takılmayı" kabul edene kadar çenesini kapatmadığı için.

"Kara kara düşünmüyorum," dedim ve bir şut çektim. Çemberden sekti.

"Doğru." Colton her zamanki ciddi yüz ifadesiyle eğlenerek toparlanmaya çalıştı. "Bunun Remmy'nin bana bahsettiği kadınla bir ilgisi yok, değil mi?"

Kız kardeşimle dedikodu hakkında konuşmak için aklıma bir not aldım. "O bir çalışan."

"Görünüşe göre annenin evinde sarhoş olan ve sana kışının fiziksel yaralanmalara neden olabileceğini söyleyen kişi."

Top ellerimden kaydı. "Remmy'yi öldüreceğim."

Colton güldü, sesi salonun duvarlarında yankılandı. Her zamanki sert tavrına rağmen, göğsünün derinliklerinden geliyormuş gibi görünen bulaşıcı kahkahalarından birine sahipti. "Hadi ama dostum. En son ne zaman gerçekten biriyle çıktın? Stephie deme, çünkü ikimiz de biliyoruz ki o sadece aileni sırtından atmaya çalıştı."

Bir atış daha yaptım. Bu girdi. "Çıkmak için zamanım yok."

"Cetvellerle etek boylarını ölçmekle meşgul olduğunuz için mi?"

"Hepinizden nefret ediyorum," dedim ve topu gereğinden fazla bir güçle Colton'a doğru fırlattım.

"Bak," dedi Colton, topu yakalarken sesi ciddileşmişti. "Babanı kaybetmenin seni çok etkilediğini biliyorum. Mükemmel olman gerektiğini düşündürdü. Kontrollü. Ama hayatını gerçekten yaşamaya hakkın var, biliyor musun?"

Salyalarımı akıtmayı bıraktım, en eski ve muhtemelen tek arkadaşımı inceliyordum. Colton muhtemelen Remmy dışında benimle bu şekilde konuşabilen tek kişiydi. Üniversitede tıp mühendisliği diplomasını alırken tanışmıştık ve benim her şeyime rağmen bir şekilde yanımdan ayrılmamıştı.

"Karışık bir durum," dedim

sonunda. "Senin için çalıştığı

için mi?"

"Bu da bir parçası." Tereddüt ettim. "O farklı biri. Tahmin edilemez. Hayatımı üzerine inşa ettiğim her şeyin tam tersi."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Colton sırtarak. "Kesinlikle bunun için gitmelisin."

Başımı salladım. "Ben sadece..."

"Sadece ne? Bir şey hissedemez misin? Risk alamaz mısın?" Topu bana fırlattı. "Belki de ihtiyacın olan şey tam olarak budur."

Ember'in gülüşünü, bana meydan okuyuşunu, onu annemin mutfağında görmenin garip bir şekilde nasıl doğru hissettirdiğini düşündüm.

"En olası sonuçları çoktan gözden geçirdim. Hepsi de işlerin çok kötü gitmesini içeriyor."

"Ya yapmazlarsa?" Colton omuz silkti. "Ayrıca, Remmy'nin bana anlattığına göre, bu kadın seni zaten delirtiyor. Daha ne kadar kötü olabilir ki?"

Ember'ın dün geceki mesajlarını, bana sataşırken hiç korkmamasını, özenle ördüğüm duvarların arkasını görebiliyormuş gibi bana bakmasını düşündüm.

"Çok daha kötüsü," dedim. Ama şimdiden olasılıkları düşünüyordum. Keşfederken kontrolü sürdürmenin yolları... bu her neyse.

"Güzel," dedi Colton omzuma vurarak. "Şimdi bu kadar çok düşünmeyi bırak ve oyna. Bazılarımızın gitmesi gereken gerçek işleri var."

"Yaşamak için makineleri tamir ediyorsun."

"Çok pahalı, çok önemli makineler. Bu arada, önümüzdeki birkaç hafta boyunca Mount Sinai'de bazı yeni görüntüleme ekipmanları kurmak için şehirde olacağım. Bir akşam yemeği yiyelim. Kaos ajanını da getir."

"O benim hiçbir şeyim değil," dedim otomatik olarak.

Colton bilmiş bir gülümsemeyle, "Henüz," dedi. "Şimdi ateş edecek misin yoksa orada öylece kabız gibi dikilecek misin?"

Topu kafasına doğru fırlattım. O da gülerek yakaladı.

En azından birileri bundan zevk alıyordu.

ORION

"...a Gördüğünüz gibi, Bay Davenport, önerdiğimiz iyileştirmeler mülkün değerini artıracaktır. önemli ölçüde."

Roman'ın sunumunu sadece yarı yarıya dinliyordum. Beynimin diğer yarısı Ember'a takılıp kalmıştı - dün sabah nasıl görünüyordu, darmadağınık ve akşamdan kalma, ama yine de rahatsız edici bir şekilde dikkat dağıtıcı olmayı başarıyordu. O dolgun dudakları daha da kabarmış, uykudan hafifçe şişmişti ve ben kendimi Ember'ı öpmenin nasıl bir his olduğunu merak ederken yakalamıştım...

Hayır. Bu düşünce tarzını kabul etmeyi reddettim. Bu son derece uygunsuz ve profesyonelce değildi. Colton'ın sabahki basketbol maçımızdaki sözleri de yardımcı olmuyordu.

Marcellus Davenport konferans masasının karşısında oturmuş, kurnaz gözlerle beni inceliyordu. Doksanına merdiven dayamıştı ama her zamanki gibi zekiydi, yıpranmış ellerini cilalı tahtanın üzerinde düzgünce kavuşturmuştu.

Toplantı pek de iyi gitmiyordu. Marcellus Davenport oldukça duygusal bir adam gibi görünüyordu.

etkileyici rakamlarımız, sözleşme başarı oranlarımız veya benzersiz kaynaklarımız umurunda değildi. Roman'ın haftalarca mükemmelleştirmek için özenle hazırladığı sunumdan etkilenmemiş görünüyordu.

Kısacası, ona ulaşamıyordum ve bunu soğuk ifadesinden anlayabiliyordum. Roman ve Moira'nın yüzlerindeki ifadeden bu işin ne kadar kötü gittiğini onlar da görebiliyordu. Daha da kötüsü, Moira kendi adamlarından bazılarının oturmasına izin vermekte ısrar etmişti, bu da Ember'ı diğer birkaç tanıdık yüzle birlikte konferans masasında bulduğumda tamamen şaşırmadığım anlamına geliyordu.

Destansı boyutlardaki başarısızlığımın oldukça fazla izleyicisi vardı.

"Projeksiyonlar kendi adına konuşuyor," dedim, daha kişisel bir dönüşle işleri kurtarmaya çalışarak. "Ama nihayetinde Bay Davenport, önemli olan sizin mirasınızı korumak. Bu fabrikalar onlarca yıldır sizin himayenizdeydi. Onları geleceğe taşıırken bu tarihi onurlandırmak istiyoruz."

Davenport'un gözleri kısıldı. "Peki sen miras hakkında ne biliyorsun, genç adam?"

Düşündüğünden daha fazla, demek istedim. Bunun yerine kendimi Ember'ın ne yapacağını merak ederken buldum. Muhtemelen ona fabrikalarından birinin pelüş bir kopyasını ya da aynı derecede saçma bir şey gönderirdi. Ve bir şekilde işe yarardı.

Düşüncelerimle birlikte gözlerimin de ona kaydığını hissettim ve Ember bakışlarımı konuşma izni olarak algıladı.

"Meselenin sadece binalarla ilgili olmadığını biliyoruz," dedi Ember aniden ve masadakilerin sert bakışlarına maruz kaldı. Bu toplantı sırasında sessiz kalması için Moira tarafından özel olarak bilgilendirilmişti ve şu anda konuşuyor olması ciddi bir omurga gerektiriyordu. Hakkını vermek gerekirse, yanakları

Kızarmıştı ve alışılmadık derecede gergin görünüyordu. Ama kendinden emin ve net bir sesle devam etti. "Hayatları bu binalarda şekillenen insanlarla, nesiller boyunca bu fabrikalara bel bağlayan ailelerle ilgili."

Davenport'un yüz ifadesindeki bir şey değişti. "Devam et."

"Foster Real Estate'te gayrimenkulün sadece mülk değil, potansiyel olduğuna inanıyoruz," dedi Ember, Bay Davenport'a dönmeden önce gözlerini kısa bir süre bana dikerek. "Bu, bir şeyin ne olduğuna saygı duyarken ne olabileceğini görmekle ilgilidir."

Davenport uzun bir süre onu inceledi. "Kimsin sen, genç kadın?"

"Ember Hartwell, efendim," dedi.

Davenport başını kaldırıp bana baktı. "Bundan sonra onunla muhatap olmayı tercih ederim. Senin... kuru ve iç karartıcı kişiliğine karşı onun şakasını tercih ederim." Sözlerini eliyle bana doğru hafifçe tiksindirici bir hareket yaparak noktaladı.

Harika.

Ember'ın gülümsememeye çalıştığını görebildiğime yemin edebilirim. Gururuma yediremeyerek görmezden geldim. "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız Bay Davenport." Başka ne yapabilir ya da söyleyebilirdim ki? Birkaç saniye içinde Ember kendini benim en vazgeçilmez çalışanım haline getirmişti.

Bu düşünce rahatsız ediciydi. Çok rahatsız edici.

"Güzel," dedi Davenport, ayağa kalkıp eski ama kusursuz takım elbisesini düzelterek. "Bayan Hartwell, benimle çıkar mısınız?"

Kolunu uzattı ve Ember onu kapıdan çıkarmak için ayağa fırladı. Şaşkın, geniş gözlü bir bakış attı

O giderken omzunun üzerinden keyifle şaşkınlık arasında bir şey geçirdi.

Kapı kapandı ve ben camdan onları izledim. Ember, onlar gözden kaybolurken yaşlı adamın gülümsemesine neden olan bir şey söyledi.

"Efendim?" Roman'ın sesi düşüncelerimi böldü. "İyi gitti, değil mi?"

"Öyleydi," diye kabul ettim, yine de tercih ettiğim şekilde iyi gitmemişti. Kontrolün bende olmasını severdim. Davenport'un beni sevmesini ve mesajlarımı anlamasını istiyordum. Ember'ın onu etkilemiş ve kendini daha da vazgeçilmez kılmış olması... endişe vericiydi. Ama bununla başa çıkabilirdim.

Başkalarının başarısız olduğu yerde başarılı olmamın nedeni buydu. Uyum sağlamaya ve doğaçlama yapmaya istekliydim ve bunu yapabiliyordum - beklenmeyeni alıp sanki başından beri planlarımın bir parçasıymış gibi görünmesini sağlıyordum.

"Kutlama yapalım mı?" Roman umutla sordu.

"Anlaşmayı henüz tamamlamadık," diye hatırlattım ona. "Moira, adamlarını yanına alabilirsin. Roman ve benim bilgi almamız gerekiyor. Ondan sonra Ember'ı bulup Davenport'la çıkışta ne konuştuğunu öğreneceğim."

Yarım saat sonra Ember'ı masasında buldum, başını klavyesine eğmiş, bir elinde can simidi gibi tuttuğu bir fincan kahve vardı.

"Ember?"

Sarsılarak doğruldu ve ekranında bir dizi rastgele harf belirdi. "Uyumuyordum!" dedi çabucak. "Ben sadece... gözlerimi dinlendiriyordum. Çok profesyonelce." İç çekti. "Özür dilerim. Bütün gün şarap yüzünden başım çok ağrıyordu.

Dün. Dün gece makul bir saatte uyumaya çalıştım ama saatlerce dönüp durdum. Bugün çok yorgunum."

Duraksadım, bir sempati sözcüğü önermekle onun kötü durumunu görmezden gelmek arasında kaldım. Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Orada iyi iş çıkardın."

Beni duymamış gibi ağzını açtı, durakladı ve sonra gülümsedi. "Ah. Teşekkür ederim."

Bir onu inceledim. "Bu akşam benimle yemeğe çık." Gözleri irileşti. "Ne?"

"Şuna I tartışmak ve Davenport hesap," eklendi Çabuk. "Profesyonelce."

"Doğru," dedi yavaşça. "Profesyonel olarak." "Saat sekizde mi?"

"Mükemmel," dedi. "Bana bir daha şarap içirmeyeceğine söz verdiğin sürece."

Kendime rağmen gülümsedim. "Not edildi."

Ofisime geri dönerken, yemeğin önemli bir müşteriyi görüşmek için gerekli olduğuna ve Ember'a karşı artan hayranlığımınla hiçbir ilgisi olmadığına kendimi ikna ettim.

Belki de en endişe verici gerçek, masasına yaklaştığımda onu yemeğe davet etmeyi hiç düşünmemiş olmamdı. Bu öneri bir anda ortaya çıkmış ve ben kendimi durduramadan ağzıma gelmişti.

Genelde kusursuz olan otokontrolüm, Ember'ın dahil olduğu yerde kısa devre yapıyor gibiydi ve bu eğilim devam ederse bunun nereye varacağından endişeleniyordum.

Ember'la yapmayı düşündüğüm... şeyler düşünüldüğünde, özdenetim eksikliği beni çok ama çok karmaşık ve profesyonel olmayan yerlere götürebilirdi.

EMBER

"T Bu bir randevu değil," dedim kıyafet seğimim üzerine düşünürken onuncu kez yansıma. "Bu sadece bir Tamamen normal, tamamen profesyonel bir akşam yemeğinde, kesinlikle bir şeyler hissetmediğim, haksız yere çekici patronumla. Hem de hiç."

Yatağımda uzanan Catman bana "kendine bunu söylemeye devam et" diyen bir bakış attı. Bazen annemle aynı yargılayıcı bakışa sahip olduğuna yemin ederdim - "sorunlu" yatılı okul yıllarımda mükemmelleştirdiğı bakış. Sesini şimdi bile duyabiliyordum.

"Emily Marie Hartwell, patronunla tam olarak ne yaptığını sanıyorsun? giyinirsen senin ucuz bir fahişe olduğunu düşüneneğinin farkında değil misin? Ve neden kendine daha iyi bakamıyorsun? Egzersiz yapmak ya da tatlıları kesmek seni öldürür mü?"

Özellikle hiçbir şeye bakmadım. "Cesaretlendirdiğın için teşekkür ederim anne," dedim sesim ekşiyerek.

Kabul etmek istemediğim kadar çok kıyafet değiştirdikten sonra, sonunda bir iş yemeği için belki biraz fazla seksi olan, vücudu saran siyah bir elbisede karar kıldım. Ama bacaklarımı harika gösteriyordu ve göğüs dekolterim... şey, diyelim ki kızlar oturup dikkat kesilmişlerdi.

Eğer annemin yargısının hayaleti ülkenin öbür ucundan bana ulaşmak istiyorsa, kendi başının çaresine bakabilirdi. Onun ne düşündüğünü umursamayı yıllar önce bıraktım ve bunun için çok daha iyiyim.

Telefonum Kora'dan gelen bir mesajla çaldı.

KORA: SIYAH ELBİSE GIY! BU GÖĞÜSLERİNİZİ GÖSTERİR
Çatalla yenecek kadar iyi!

Mesaja gözlerimi devirdim ama gülümsedim.

Birincisi... Kimse çatal kullanmaz. İkincisi. Ne? Üçüncüsü. Siyah elbiseyi çoktan giydim ve söyleyeceğini bildiğim şeyi söylemeden önce kapa çeneni.

Kora: Sana o D'yi almanı söyleyeceğimi biliyorsun değil mi?

"D "nin ne anlama geldiği konusunda herhangi bir şüphe varsa, karışıklığı gidermek için metni müstehcen sayıda patlıcan ve diğer ilgili emoji'ler izledi.

Bu bir iş yemeği, Kora. Bu gece kimsenin "D "sini almayacağım.

Kora: O zaman bana hangi iç çamaşırını giydiğini söyle.

: Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.

Kora: Söyle bana.

Güzel. Kırmızı tanga ve ona uygun dantelli sütyen. Ne olmuş yani?

Kora'nın yanıtı ağlayarak gülen emoji'ler, patlıcanlar ve deliklerden sokulan parmaklardan oluşan bir şelaleydi.

Sırıttım ama sinirli bir yanıt verdim.

Telefonumu sessize alıyorum. Kötü oluyorsun. Saat tam sekizde tek bir kapı çaldı.

Kapıyı açtığımda Orion'u siyah kot pantolonu ve yakası açık gömleğiyle yalayabileceğim kadar iyi görünürken buldum. Onu takım elbise dışında bir şeyle görmek beynimde hiç de profesyonelce olmayan şeyler yapıyordu.

Kendini hatırlamadan önce gözleri takdirle üzerimde gezindi. "Güzel... görünüyorsun," dedi, sesi biraz sertti.

"Teşekkürler. Sen de... güzel görünüyorsun." Pürüzsüz, Ember. Gerçekten pürüzsüz.

Asansörden inip şehrin soğuk caddesine çıkarken birbirimize garip bakışlar attık ve birkaç kelimeden fazlasını söylemedik.

"Peki... çalışanlarınıza şirket yemeklerine giderken genellikle kapılarına kadar eşlik eder misiniz?"

"Zaten şehirdeyken mi? Elbette."

"Buralarda mıydın?" Ben sordum.

"Hayır," diye yavaşça itiraf etti Orion. "Binanız annemin evine yakın ama şoförüm beni ofisten buraya getirdi."

Kendi kendime gülümsedim. "Yani benim özel olduğumu söylüyorsun." "Ben öyle bir şey demedim."

"O zaman bunu ima ediyorsun."

"Yaptığınız işe hayranım," diye karşı çıktı. "Seninle o nefret notlarını dağıtırken ilk karşılaştığımda, sende sıra dışı bir şeyler olduğundan şüphelenmiştim. İnsanlara ulaşmanın bir yolunu bulmuşsun."

"Derilerinin altına mı demek istiyorsun?" Kendimi küçümseyen bir sırıtışla sordum.

Orion kaşlarını çattı. "Demek istediğim, bağlantı kurmayı tercih etmeyen insanlarla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmuş gibisin."

Şimdi dengesi bozulan bendim. "Bay Davenport gibi mi demek istiyorsunuz?"

Orion anlamlı bir an için bakışlarımı tuttu, sonra hafifçe başını salladı. "Elbette. Bay Davenport gibi."

Restorana doğru yürümeye devam ederken daha zararsız iş konularından bahsettik. Mekan, ışığın loş, şarabın pahalı olduğu ve çiftlerin rahat kabinlerde kano yaptığı modaya uygun, lüks bir yerdi. Tamamen profesyonel iş yemeğimiz için çok elverişliydi.

Aperatifler boyunca iş konuşuyormuş gibi görünmeyi başardık ama gözlerimiz masada her buluştuğunda kendimi sanat galerisinde öpüştüğümüz zamanı düşünürken buluyordum. Ayrıca onun evindeki garip sarhoş akşam yemeğini ve ofiste neredeyse paylaştığımız cinsel içerikli anların sayısını da düşündüm. Sunucumuz meze tabaklarımızı alıp su bardaklarımızı yeniden doldurduğunda, aklımı sohbede zor tutuyordum.

"Söyle bakalım," dedi Orion öne doğru eğilerek. "Davenport'u dışarı çıkarırken ona tam olarak ne fısıldadın?"

"Ah, şu." Kendimi yelpazelememek için su bardağımdaki buğuyla oynadım. Merakı bile seksiydi.

Bu gece bana ne oldu böyle?

"Bana rahmetli karısından bahsediyordu," dedim. "Anlaşılan her gün ona kauçuk fabrikasından öğle yemeğı getiriyormuş. Bu yüzden dinlenme odasını hiç yenilememiş, karısının hayattayken olduğı gibi kalsın diye. Hala bazen oraya gittiğini ve ona daha yakın hissetmek için oturduğunu söyledi."

Orion'un yüzü gerçekten yumuşadı ve onu daha da yıkıcı bir yakışıklı yaptı. "Ember... Bay Davenport'un işini neden almaya çalıştığımızı sana anlatmalıyım."

"ünkü üç büyük fabrikayı yenilemek büyük bir proje olurdu... değil mi?"

Orion'un yüzünden okunamayan bir şey geçti. Sonunda hafifçe gülümsedi. "Sanırım işin özü gerçekten de bu. Evet."

Başımı öne eğdim. "Neden daha fazlası varmış gibi konuştun?"

Başını iki yana salladı. "Şimdilik endişelenmene gerek yok."

"Tamam," dedim, şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ama bu tuhaflığı omuz silkerek geçiştirdim. "Her neyse, sadece mülk değerini değil, tarihi ve mirası da önemsedığımızı bilmesini istedim."

"Biz mi?" Sesi kelimenin üzerine bir oktav düştü.

"Yani, sen. Şirket. Foster Emlakçılık." Büyük bir yudum su aldım, böylece birkaç damla göğüs dekoltemin üzerine düştü. Orion'un gözlerinin göğüslerimin arasındaki yarıktan süzölen su damlalarına kilitlendiğini fark edince öne doğru eğildim.

Bir peçeteyle kendimi kuruladım.

Orion boğazını temizledi ve gözlerini yüzümün üzerindeki bir şeye kaldırdı. "İlk seferinde haklıydın," dedi. "Biz bir takımız. Ve Davenport'un seninle kişisel olarak çalışmak istemesiyle birlikte, tüm ekibin en kritik üyelerinden biri haline geldin Ember."

Adımın onun dilinden dökülüğü, içimde o dille hiç de profesyonelce olmayan şeyler yapma isteği uyandırdı. Kalçalarımı birbirine kenetledim ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalıştım.

Garson ana yemeklerimizi getirdiğinde, dikkatimin dağılmasına minnettardım. Ta ki dudaklarımı bir lokma bifteğin etrafına sararken Orion'un ağzımı izlediğini fark edene kadar.

"Tanrım," dedim, yarı dolu ağzımı kapatmak için bir elimi kaldırarak. "Bu biftek hayatımda ağzıma aldığım en lezzetli şey."

"Şimdiye kadar," dedi Orion, sesi kısık ve hırıltılıydı.

Vay anasını. Orion gözlerini kendi tabağına indirirken neredeyse bifteğimi yutacaktım, öksürdüm ve yutkundum.

"Bu da ne demek şimdi?" Yanaklarım sıcaktan kızarıırken yarı gülerek sordum.

"Bu... sadece senin hâlâ çok genç olman. Bir noktada daha da lezzetli bir şeyler yiyeceğini hayal ediyorum."

"Doğru," dedim, biraz fazla hevesle başımı sallayarak. Kesinlikle sikinin ağzıma gireceğini ve bunu biftekten daha lezzetli bulacağımı ima etmiyordu. Aklını çukurdan çıkar, Ember.

O andan itibaren sohbetimiz, sanki konuştuğumuz hiçbir şey gerçekten önemli değilmiş gibi, ince bir gerilim notası taşıyordu. Asıl konuşma, gözbebeklerinin büyümüş gibi görünmesi ya da yumruklarını sıkmasıydı.

Hafifçe öne doğru eğildiğim her seferinde gümüş çatal bıçak takımı, dekoltelerimi daha iyi görmesini sağlıyordu. Bedenlerimiz konuşuyordu ve açıkçası ağzımızdan çıkanlar umurlarında bile değildi.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, koltuğumda kıvranıyordum, bir iş yemeği sırasında sıcak ve ağırlı olması gerekmeyen yerlerim sıcak ve ağırlıydı.

"Bu bir hataydı," dedi Orion, binama, asansöre ve dairemin kapısına kadar çoğunlukla sessiz bir yürüyüşten sonra aniden.

İncinmiş bir şaşkınlıkla ona döndüm. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Orion beni inceledi, yüz ifademdeki duyguyu anlayınca kaşları çatıldı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan iri ellerini kaldırıp yüzümü kavradı ve yakıcı bir öpücükle ağzını yüzüme indirdi.

Nefesim kesildi, haftalardır bastırdığım çekim aramızda alevlenirken pazılarını kavradım. Dili ağzıma girdi ve ben de kendi dilim ile karşılık verdim, arzu canlı bir akım gibi içimde titreşiyordu.

Sonunda zor nefes alarak ayrıldığımızda, Orion alnını benimkine yasladı.

"Akşam yemeği bir hataydı," dedi kabaca. "Çünkü akşamı seninle geçirdikten sonra bunu yapmam gerekeceğini bilmeliydim."

"mu?" Sordum, sesim kısık ve nefes nefese.

"Bana bir şey yapıyorsun Ember. İleride ikimizin de kaçınması gereken bir şey. Bu uygunsuz. Ben senin patronunum. Sen de benim çalışanımsın."

"Tamamen uygunsuz," diye kabul ettim, ellerimi göğsünde gezdirirken.

Orion kalçalarımı kendine doğru çekerken inledi. Ereksiyonunun şok edici derecede büyük ve sert şeklini karnımda hissettim.

"Gelmiş geçmiş en kötü fikir," diye soludum ve ayak parmaklarımda üzerinde yükselerek alt dudakımı ısırdım.

Sonra tekrar öpüşmeye başladık, sıcak ve acil, profesyonelliğe lanet olsun. Giysilerimiz çıkmaya başlamadan önce ön kapıdan zar zor geçtik.

Yüksek sesli, yargılayıcı bir miyavlama bizi ayırdı. Kedi Adam kanepeden ters ters baktı, hayat tercihlerimizden etkilenmediği belliydi.

Birbirimize baktık, darmadağın ve tatmin edilmemiş bir şehvetle uğulduyorduk. Orion boğazını temizledi ve geri çekildi, bunu yapmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi görünüyordu.

"Gitmeliyim," dedi, sesi hırıltılıydı. "Gerçekten yapamayız... bu kötü bir fikir."

"En kötüsü," diye kabul ettim, titreyen ellerimle elbisemi düzeltirken. "Hiç profesyonelce değil."

"Evet. Evet. Yarın görüşürüz, Bayan Hartwell."

"Sabırsızlanıyorum Bay Foster," diye zayıf bir sesle konuştum.

Kapı arkasından kapandığı anda, kapıya doğru yığıldım.

Catman yanıma geldi ve ayak bileğime kafa atarak açıkça "Sana söylemiştim" dedi.

İçimi çektim ve ona baktım. "Kına yakma."

Ancak tüm yanlış nedenlerden dolayı çelişkideydim. İşyeri görgü kuralları ve patron-çalışan ilişkisi pek umurumda değildi. Şimdiye kadar çalıştığım her kurumsal ofis, perde arkasında herkesin herkesle yattığı, İK'nın lanetlendiği bir seks partisine dönüşmüştü.

Öyle değildi.

Bu işi gerçekten sevdiğim gerçeğiydi. Bu işte iyi olmak hoşuma gidiyordu. Orion'un gevşemesi gerektiği için sürekli bir korku bulutu altında yaşıyor olsalar bile, Foster Real Estate'te yavaş yavaş tanımaya başladığım bazı insanları seviyordum. Hatta iş yerinde Orion'la yaşadığım gerginlik ve ileri geri konuşmalar bile hoşuma gidiyordu.

Bu iki dünyanın kesinlikle çarpışmaması gerekse bile, hem cinsel hem de profesyonel olarak heyecan vericiydi.

Ve belki de en kötüsü, Orion için çalışmamın tek nedeninin iş dünyasındaki rakibi tarafından onu sabote etmek için gönderilmiş olmamdı. Ailem her zaman düşüncesiz yapımın bir gün başımı gerçekten belaya sokacağını söylerdi. Haklı olmalarından nefret ederdim.

Avuçlarımı yüzümde gezdirdim ve inledim. "Catman, ben çifte ajan gibiyim. Eğer öğrenirse benden nefret edecek."

Kedi Adam sempatik bir şekilde miyavlamak yerine, bana her şeyi bilen bir miyavlama tarzı verdi.

"Ama her zaman itiraf edip özür dileyebilirim. Sonunda ondan hoşlanacağımı bilmediğimi açıklayabilirim. Yani, internet bana onun kötü bir adam olduğunu söylemişti. Bu da bir şey sayılır, değil mi?"

Kedi Adam'ın tepkisi kıcını gösterip geri çekilmek oldu, bu ne anlama geliyorsa artık.

Tekrar iç çektim. Annemin sesini duyar gibiydim: "Dürüstlük her zaman en iyi politikadır, Ember." Ama yine de bana "sadece kereviz diyeti "nin gerçek bir şey olduğunu ve büyüyen bir vücudun ihtiyaç duyabileceği tüm besinleri sağladığını da söylemişti.

Hiç değilse Pazartesi günü ofiste ilginç bir gün olacaktı.

EMBER

"...a İşte o zaman yetmiş bir numaralı ördeği buldum," diyor Eleanor Golding telefonda. "Bir Garaj satışı, hem de her yerde! Buna inanabiliyor musunuz?"

"Yok artık!" Heyecanını paylaşmadan edemedim. Koleksiyonları her zaman sevmişimdir ve ne kadar tuhaf olurlarsa o kadar iyidir. Bu, bir ay içinde edindiği en fazla ördekti. "Bu neye benziyor?"

"Şapkalı ve monokllü şık bir yaban ördeği. Ona Sir Quackington adını verdim."

"Bayıldım." Sör Q'nun bilgilerini çok gizli elektronik tabloma eklerken sııttım: "Eleanor'un Ördek Armadası - Gizli." "Bay Foster "ın iş zamanının verimli bir kullanımı olarak görüp görmeyeceğinden emin değildim, ama boş verebilirdi. Bu müşteriden hoşlanmıştım ve onunla yakınlık kurmaktan keyif alıyordum.

Eğlenceli bir öksürük neredeyse sandalyemden düşmeme neden oluyordu.

Arkamı döndüğümde masama yaslanmış Julian'ı gördüm. Sörfçü çocuk yakışıklılığı, daimi yatak başı ve sürekli buruşuk tasarımcı kıyafetleriyle, muhtemelen üniversitede zirveye ulaşmış ama hâlâ o dalgayı süren türden bir adamdı. Ama gözleri keskin ve bilgiliydi, işle ilgili olmadığı belli olan faaliyetlerime bakıyordu.

"Eleanor, gitmem gerek," dedim Julian'a garip bir şekilde gülümseyerek. Sesimi alçalttım. "Lütfen seçkin beyefendinin fotoğraflarını gönderin!" Telefonu kapattım ve en profesyonel gülümsememle Julian'ın karşısına geçtim. "Bu güzel ve verimli sabahta size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Öncelikle Moira'nın e-postasına EOD'ye kadar yanıt vermeniz gerekiyor." Sırtışı genişledi. "Ama daha da önemlisi, sen bir ofis efsanesisin, Ember."

Gözlerimi kırptım. "Yine mi geldin?"

"Hiç kimse, ama hiç kimse, Orion 'Eğlence benim Kriptonitimdir' Foster'a öğle yemeği kuralını çiğnetemedi. Ama sen ne zaman küçük kafe randevun olsa elini kolunu sallayarak çıkıyorsun." Komplocu bir tavırla sesini alçalttı. "Ve hikayeyi anlatacak kadar yaşadın. Ve bu senin efsanenin sadece ilk bölümü. Devam ediyor, değil mi?"

Buluşma kelimesi dün geceye ait anıları canlandırdı -Orion'un elleri, ağzı, beni kapıya doğru bastırmasının lezzetli ağırlığı. Koltuğumda kıpırdandım, kalçalarımı birbirine bastırdım.

"Belki de hepinizin düşündüğü gibi bir tiran değildir," diyerek konuyu saptırdım.

Julian yüksek sesle güldü. "Doğru. Sonra bana çorap çekmecesinin alfabetik olmadığını ya da tuvalet molalarının saniyesine kadar zamanlanmadığını söyleyeceksin." Sahte bir şekilde ürperdi. "Bir keresinde bütün gece çalışmıştık. Adam bir makine. Her

Tek iş molası tam kırk beş saniyeydi. Ve sonra ellerini yıkamak için bundan daha uzun bir süre harcadı."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Buradaki her bir alışan Orion'dan Olimpos Dağı'nın tepesinde oturan bir Olimpos tanrısı gibi bahsediyordu. Sanki dokunulmaz, ulaşılmaz ve onlar için insan bile sayılmazdı. Yine de zihnimde Bay Precision'ın ateşli öpüşme seansımızdan sonra ne kadar lezzetli bir şekilde darmadağınık göründüğüne dair kristal berraklığında bir görüntü vardı.

Gördüğüm gizli yanından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Uyardığın için teşekkürler," dedim sertçe. "Ve hey, belki ördek tablosu sadece aramızda kalabilir?"

Abartılı bir göz kırpmayla, "Kümes sırrın benimle güvende," dedi. İnledim ve onu kovdum ama glmsemenden de edemedim. Julian iyiydi.

Bir ping ördek hayallerimi böldü. Orion'dan bir e-posta.

Gördüğümde midem bulandı.

Bayan Hartwell,

Uygun işyeri davranışlarını görüşmek için lütfen en kısa zamanda ofisime gelin.

Saygılarımla, O. Foster

Not: "En erken uygunluk" tam olarak 9:15 demektir. 9:16 değil.

Saatimi kontrol ettim. 9:13. Tabii ya. Profesyonellikten ödün vermemek için bir not defteri kapıp aceleyle ofisine gittim; en son baş başa kaldığımızda neler olduğunu kesinlikle hatırlamıyordum. Hayır, hatırlamıyorum. Hiç de bile.

Kapı açıktı ama yine de çaldım, ofiste beni izleyen meraklı gözlerin farkındaydım. , iş arkadaşlarım tarafından hala dışlanmış gibi muamele görüyordum.

İşçiler. Yavaş yavaş bariyeri aşıyordum ama bu yavaş bir işti.

En iyi tahminim, insanların benimle çok fazla ilişki kurarlarsa Orion'un bana olan ekstra odağının kendilerine kayacağından endişe etmeleriydi. Buradaki hiç kimse Orion'un onları fark etmesini istemiyordu ve eğer özel durumlarımız olmasaydı, onları suçlayamazdım.

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadan "Girin," diye seslendi. Kapıyı kapattım ve yüzümü ona döndüm, nabzım haince atıyordu.

"Beni mi görmek istediniz, Bay Foster?"

Bunun üzerine başını kaldırdı, ateşli bakışları beni olduğum yerde yaktı. "Dün gece hakkında-"

"Kesinlikle uygunsuz hiçbir şeyin yaşanmadığı iş yemeğimizi mi kastediyorsun?" Sesim biraz fazla yüksek çıkmıştı.

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Bu o olabilir, evet."

"Ne olmuş ona?" Esintili olmayı hedefliyordum ve nefes nefese bir yere iniyordum. Onu görmenin bile karnımın alt kısmının hoş ama garip bir sıcaklıkla parlamasına neden olacağını tahmin etmemiştim.

"Bence bazı parametreler oluşturmamız gerekiyor," dedi.

"Artık yeni işe aldığınız kişiyi karanlık kapılarda hırpalamak yok' gibi mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Oldukça sezgisel görünüyor."

"Ember-"

"Hayır, haklısın," diye araya girdim, masasının karşısındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attım. "Hiç profesyonelce değil. Bir daha olmayacak."

Gözleri, yüzüme geri dönmeden önce etek boyumun kalçamdaki ilerleyişini takip etti. Gözlerinde şehvet ve açlığın titrediğini gördüm. Bunu görmek pervasız, seksi küçük şeytanın kulağıma yaramaz fikirler fısıldamaya başlamasına neden oldu.

Beni becermek istiyor.

Bu düşünce zihnimde o kadar yüksek ve net görünüyordu ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Orion boğazını temizledi. "Güzel. Bu... iyi. Davenport hesabına odaklanmalıyız."

"Kesinlikle." Öne doğru eğilirken bacaklarımın hafifçe aralanmasına izin verdim. Bu hareketin eteğimi nasıl yukarı kaldırdığını ya da gözlerinin neredeyse kesinlikle külotumun net bir görüntüsü olan şeye nasıl düştüğünü görmezden geldim.

Dudağımı ısırdım ve onun ilgisinden duyduğum sıcak uyarılma hissini görmezden geldim. "Aslında Eleanor'un seramik ördek filosuyla ilgili sürükleyici bir haberim var, eğer ilgilenirsen..."

"Bayan Hartwell." Bu sefer ismim alçak sesle bir uyarıydı. Neredeyse bir inilti gibiydi ve Tanrım, bu çapkınlığa daha ne kadar katlanabileceğimden emin değildim.

"Evet, Bay Foster?" Kalçalarımı onun için biraz daha genişletirken kirpiklerimi masumca kırıştırdım. Artık külotumu kesinlikle görebiliyordu. Bu kadar tahrik olmuşken, hayran kalacağı karanlık bir uyarılma noktası olup olmayacağını bile merak .

Öylece baktı, yavaş ve hınzır bir gülümsemeyle birlikte her yerimi sıkmama neden olan bir farkındalık belirdi. "Bunu bilerek yapıyorsun."

Gözlerimi açtım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sandalyeden kalkarak eteğimi aşağıya doğru çektim.

Kalçalarımı şakacı bir şekilde salladım, sonra kapıya yöneldim. "Eğer hepsi buysa, gerçekten işe dönmeliyim. Patronum biraz sert bir adam." Bu kelime oyunu karşısında gülümsemekten kendimi alıkoydum, noktaları birleştirip birleştirmeyeceğini merak ediyordum.

"Burada işimiz bitmedi."

Orion bir anlık hareket ve pahalı giysilerin hışırtısıyla aramızdaki mesafeyi kapattı ve tek avucunu kapısına koyarak kapıyı açmamı engelledi. Bu aynı zamanda, kaşlarım çatık bir şekilde ona döndüğümde beni kafese kapattığı anlamına geliyordu.

"Oh?" diye sordum. "Bana daha iyi bakmaya ihtiyacın olduğu için mi kalmamı istiyorsun?"

Orion'un gözleri vücudumda santim santim kayarak beni onun karşısında tamamen çıplak hissettirdi. "Bunu yapmazsam ikimiz için de akıllıca olur..."

"Hayır mı?" Tatlı tatlı sordum. "Ne ki? Neyin risk altında olduğunu bilseydim belki daha dikkatli olurum..."

Orion yutkundu, bana bakarken gözleri ateşle parlıyordu. "Kadınlar dikkatimi dağıtmaz, Ember. Ben-" Ağzını kapattı, derin bir nefes aldı. "Baştan çıkarılmamayı tercih ederim."

"... ne?" Ben . "Ember," diye

uyardı.

Şimdi mideme bir yığın sinir yerleşirken yutkunma sırası bendeydi. "Duymak istiyorum," diye fısıldadım. "Bana ne yapmak istediğini bilmek istiyorum. Belki bunu gerçekten... yapamayız. Ama duymak istiyorum."

Orion kravatına dokundu ve benim alanım onun tarafından tamamen tüketilene kadar daha yakına sürükleniyor gibiydi. Bulunduğumuz konum itibariyle, kapı herhangi birinin onu görmesini engelleyecekti.

Ofisinde neler olup bittiğini. Belki görüş alanının dışında kalan birkaç dar alandan birinde durmamız şüphe uyandırabilirdi ama en azından saklanmıştık. Aksi takdirde...

Orion bir parmak eklemine kaldırdı ve çok yavaşça, çok alaycı bir şekilde göğsümün ortasından vücuduma doğru indirdi, gözler göğüslerime dokunurken izini takip etti ve anında meme uçlarımın elmas gibi sertleşmesine neden oldu. Parmak eklemine göbeğimden aşağı doğru sürüklemeye devam etti ve sadece eteğimin bel bandında durakladı.

Sonunda gözlerini benimkilere dikti. "Eğer... Eğer dürtülerimizle hareket edebilseydik, o zaman sana yapacağım bazı şeyler var." Orion'un gözleri sanki devam etmesini söylememi bekliyormuş gibi benimkilere dikildi.

"Ne gibi?" Fısıldadım, duyularım lazer gibi onun parmak eklemine ve bana yaptıklarına odaklanmıştı.

"Boşalmanı izlemekten ve daha fazlası için yalvarmanı sağlamaktan zevk alırdım," dedi, her kelime içime sıcak bir fışkırmaya gibi işliyordu. "Parmaklarımla, ağızla, dilimle seni sınıra getirirdim. Sen sikim için yalvarana kadar durmazdım ve sonra... sonra belki sana verirdim, yeterince nazikçe istediğini varsayarsak."

Titredim, dizlerim aniden çökecekmiş gibi oldu. "Oh," diye fısıldadım. "Bu... canlı bir resim."

Orion'un gözleri benimkileri hiç bırakmadı. "Bu gece... Sana bir e-posta göndereceğim."

Kaşlarımı çattım. Tamam. Sanırım iş hakkında konuşmaya geri döndük?

"Pekâlâ," dedim, sesim şaşkınlıkla karıştı.

"E-postayı aldığınızda, içeriği zararsız görünecek. Ancak e-postayı aldığınız anda kendinize dokunmanızı istiyorum. Bunu düşünmeni istiyorum"

ve az önce sana söylediklerim. Bu gece benim için gelmeni istiyorum ve işin biter bitmez bana e-posta atacaksın. Yeterince açık olabildim mi Bayan Hartwell?"

Alt dudağımı ısırđım, normal bir nefes almak için çabalarken başımı salladım. "Tamam. Anlıyorum."

"Aferin kızıma," dedi ve başparmağını kaldırarak çeneme kısaca dokundu. Gözlerinin dudaklarımda nasıl oyalandığını gördüm. "Şimdi işinin başına dön. Profesyonel sınırlarımızı korumamız gerekiyor."

"Doğru," dedim titreyerek. Günün geri kalanında bu şekilde nasıl çalışabilirdim ki? O kadar tahrik olmuşum ki en yakın tuvalete gidip boşalmak istiyordum, onun küçük "e-postası" bu gece gelene kadar beklemek değil. O e-postayı gönderdikten sonra da kendini tatmin etmeyi mi planlıyordu?

Tanrım. Her şey çok kirliydi ama çok sıcaktı.

Masama dönerken, yanaklarımı geren sersemce sırtışıma engel olamıyordum. Elbette tüm bu olanlar, gerçekleşmeyi bekleyen devasa bir İK karmaşasıydı.

Ama vay be, güzel, düğmeli patronumla alevleri körüklemek eğlenceliydi. Kolalı yakasının altına girmek ve onun biraz çözülmesini izlemek. Belki sonunda yanacaktım, ama oh, ne güzel bir yoldu.

Cole'un daha önceki mesajı aklımdan geçerken karnım sıkıştı. Davenport'u araştırıyordu ve bu benim hatamdı. Zararsız olduğunu düşünerek aptal gibi ona o ipucunu vermiştim. Suçluluk duygusu içimi kemirdi. Umutsuzca Cole'a Orion'a ya da burada çalışan insanlara zarar vermek için kullanabileceği bir şey vermediğimi umdum.

Gün geçtikçe, Orion için işleri berbat etme fikri, kaçınmam gereken bir felaket gibi görünüyordu ve ben

Keşke Cole'a boş verip Foster Real Estate'teki iş fırsatını değerlendirseydim.

Yakında Orion'a itiraf etmenin bir yolunu bulmalıydım. Ama belki de şimdilik Davenport hesabında o kadar iyi bir iş çıkarabilirdim ki Cole bile Orion ve şirketi için işleri berbat edemezdi.

Telefonum Eleanor'dan gelen bir mesajla çaldı. En son bulduğu tüylü, Hawaii tişörtlü gülünç bir yaban ördeğinin yanında gülümserken çekilmiş bir selfie'ydi.

Eleanor: Duck Norris ile tanışın!

Çalkalanan vicdanıma rağmen kıkırdayarak Duck Norris'in bilgilerini hesap çizelgeme ekledim. En azından birinin bütün ördekleri sıraya dizilmişti. Benimkiler ise kendi yarattığım bir mayın tarlasına dağılmıştı.

EMBER

ipek pijama şortu ve atletikle koltuğuma yayılmış, bir yandan çalışırken bir yandan da The Great British Bake Off'u izliyordum. üzerinde ve Davenport Teklif. Bu muhtemelen Akşam 9'da fazladan iş yaptığım için benim hakkımda bir şeyler söyledi ama aslında bundan keyif aldım. Ayrıca, amatör fırıncıların vıcık vıcık altları üzerinde stres yapmalarını izlemek garip bir şekilde rahatlatıcı bir arka plan gürültüsüydü. Kendimi ekranda düzeltmeler mırıldanırken buldum: "Hayır, fırını şimdi açmayın ve bu çok fazla "Kakule, ne düşünüyorsun?"

"Ne düşünüyorsun Kedi Adam?" Dikkatimi dizüstü bilgisayar ekranına verirken ona bakarak sordum. "Cole'un Davenport'u Foster Real Estate'in burnunun dibinden çıkaramayacağı kadar iyi bir iş çıkarabilir miyim? Yoksa kendimi çoktan mahkûm mu ettim?"

Kedi Adam patisini yaladı, gözlerini kırıştırdı ve ardından su bardağını sehpadan düşürmeye çalışmaya başladı. Tüm bunları göz temasını koruyarak ve insanlara mahsus o özel kedi yargısını yayarak yaptı

Onları anlaşılmaz bir şekilde besleyen ve kakalarını temizleyen bu insanlar, dünya çapındaki kedilerin kafasını karıştırıyor.

Bardağı onun yıkıcı küçük pençelerinden çekip aldım ve yan sehpanın üzerine koydum. "Katkıların için teşekkürler Kedi Adam," diye mırıldandım. "Görüşleriniz not edildi. Belki bir dahaki sefere yapışkanlı not kullanmayı denersin?"

Bilgisayarım Orion Foster'dan gelen yeni bir e-posta ile cınladı.

Bayan Hartwell,

Bugünkü gayretli çalışmanız için teşekkür ederim. Bu e-postaya hak ettiği ilgiyi göstereceğinize inanıyorum.

Saygılar,

O. Foster

Hepsi buydu. Sadece iki satırlık tamamen masum bir metin, o kadar profesyonelce hazırlanmıştı ki herhangi bir BT filtresinden geçebilirdi. Adam "Saygılar" kelimesini ön sevişme gibi kullanabiliyordu. Ama tüm vücudum şimdiden beklentiyle uğuldamaya başlamıştı, talimatlarını hatırlıyordum. Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve titreyen ellerimle bir kenara koydum.

Kedi Adam bana şöyle bir baktı ve sanki neyin geleceğini -ya da bu durumda kimin geleceğini- biliyormuş gibi hemen odadan çıktı.

Kanepenin minderlerine yaslandım, zihnimin Orion'un ofisindeki bu sabaha kaymasına izin verdim - beni nasıl izlemek, bana dokunmak, beni tatmak istediğini söylerken gözlerindeki yoğunluğa... Ellerim onun parmak ekleminin izlediği yolu takip etti, boynumdan aşağı, göğüslerimin arasından, daha aşağı...

Onu mükemmel bir şekilde düzenlenmiş dairesinde, kravatını gevşetirken ve beni düşünürken hayal ettim. Pantolonunun düğmesini açtığını ve dar boxer'ının içine uzanıp

kendini tutardı. Çoktan sertleşmiş olmalıydı, bana o e-postayı göndermeyi düşünürken bile sertleşmiş olmalıydı.

Kendi elim iç çamaşırımın içine kaydı ve kendi etrafımda dönmeye başladım, kanepeye doğru eğildim ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Orion'u pahalı bir çatı katı dairesinde dururken hayal ettim, belki de bir eli büyük bir pencerenin üzerindeydi, güçlü bir eliyle kendini kavradı ve düşünceleri tamamen bana sabitlenmiş bir şekilde sikini tekrar tekrar pompaladı.

Tanrım.

Kendi dokunuşuma karşı kıvrandım, zaten patlayıcı bir doruğa sadece birkaç dakika kaldığımı görünce şok oldum.

Vücuduma hoş, karıncalı bir sıcaklık yayılırken parmağım daha hızlı hareket etti.

"Oh, Orion," diye nefes nefese kaldım. "Oh, Tanrım, Orion," diye daha sert nefes aldım, sert ve hızlı bir şekilde boşalırken vücudum sıkıca çekildi.

Dudaklarımı yaladım ve dizüstü bilgisayara baktım, vücudum hâlâ titriyordu ve alnım hafif bir ter tabakasıyla kızarmıştı. E-postadaki zaman damgası, bana kendimi parmaklamamı emretmesinin üzerinden sadece iki dakika geçtiğini gösteriyordu.

Dudağımı ısırdım. Bu kadar çabuk bitirmiş olmam biraz utanç vericiydi ama... Orgazm olduğumun doğrulanmasının onu anında uçurumun kenarına itip itmeyeceğini merak ediyordum. E-postamın Orion'u orgazma ulaştıran zil sesini hayal ettim ve kendime engel olamadım.

Ona bir e-posta gönderdim.

Bay Foster,

E-postanıza tüm dikkatimi verdim. Bunu düşünmeyi bitirmem iki dakikadan biraz fazla sürdü. Seni hayal ettim

e-posta hakkında da çok düşündüm. Haklı mıydım?

-E

Gönder tuşuna bastığımda dudağımı ısırđım ve yeni bir sıcak uyarılma dalgası hissettim. Bu çok sapıkça ve biraz da tuhaftı ama yine de eğlenceli ve garip bir şekilde ateşliydi.

Cevabı neredeyse anında geldi:

Ember,

Bu kadar hızlı çalışmanıza hayranım. Görevinizi bu kadar çabuk tamamlamanızın tek nedeninin bu konuya birlikte odaklanmamız olduğunu varsayabilirim. Mesajınızı aldıktan kısa bir süre sonra kendi incelememi tamamladım. Bu konuda sizinle birlikte çalışmaktan keyif aldım ve gelecek projelerde de bir araya geleceğimize inanıyorum.

Saygılar,

O. Foster

E-postayı yüzümde giderek büyüyen bir gülümsemeye okudum. İK'daki zavallı bir kişinin uygunsuz ilişkimize dair kanıt aramak için bu e-postaları okumak zorunda kalması fikri çok komikti. Hiçbirinin açık ve net olmadığından oldukça emindim, ancak yazışmalar o kadar tuhaftı ki komikti.

Gelecekteki projelerde bir araya gelebileceğimizi umuyordu. Acaba , patronumdan daha fazla talepkar e-postalar bekleyebileceğim anlamına mı geliyordu?

Çok ama çok edepsizdi ve profesyonel açıdan kesinlikle yanlıştı. Ama aynı zamanda daha önce bir erkekle hiç böyle bir şey yapmamıştım. Hatta bir erkeğe çıplak ya da baharatlı fotoğraflarımı bile göndermemiştim çünkü bu konuda kendimi çok garip hissediyordum.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken dudağımı ısırdım, kalbim hala hızlı atıyordu. Bu yoğun ve muhtemelen tavsiye edilmeyen bir şeydi ama heyecan verici bir yanı vardı. Düzen alışılmadık olsa bile, Orion bana daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde görüldüğümü ve arzulandığımı hissettirdi.

Daha önce onun ofisinde ne kadar cesur davrandığımı düşündüm. Lanet olası bacaklarımı açmış ve ona tüm etek altlarını göstermişim. İç çamaşırımın kumaşından görebileceği kadar ıslak olduğumu bile ummuştum. Elbette biraz şımarıktım ve kendimi nasıl savunacağımı biliyordum ama cinsel olarak? Bu hiç bana göre değildi.

Bu anlamda nispeten çekingendim. Belki de bu bir özgüven sorunu ya da annem sayesinde hâlâ içimde taşıdığım beden imajı sorunuydu. Ama normalde beni geri tutan her neyse, Orion söz konusu olduğunda hiçbir yerde bulunmuyordu. Bana sahip olduğumu bilmediğim bir tür özgüven verdi.

İç çekerek zihinsel vites değiştirmeye ve tekrar işe odaklanmaya çalıştım. Teklifin bitirilmesi gerekiyordu ve yakında Davenport'la buluşmam gerekecekti. Görüştüğümde, hem onu hem de Orion'u etkilemek için iyice hazırlanmış olmak istiyordum.

Ama aklım sürekli olarak inanılmaz derecede çekici patronuma gidiyor, onun da beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Bu fikir içimi hoş bir sıcaklıkla doldurdu ve bu sıcaklık gecenin geri kalanında da devam etti.

Cole ve Davenport'la ilgili suçluluk duygusu içimi kemirse de Orion'la aramızda gerçek bir şeylerin gelişmekte olduğunu inkâr edemezdim. Tek umudum çok geç olmadan nasıl temize çıkacağımı bulabilmekti. Çünkü bu işi neden istediğime dair küçük yalanım olmasaydı, her şeyin harika gittiğini söyleyebilirdim. Tek ihtiyacımız olan biraz zamandı.

Bir süre daha çalıştıktan sonra yatmadan önce yeni keşfettiğim suçlu zevklerimden birini yapmaya karar verdim. Telefonumu çıkardım ve her gün Orion'un nefret notu seanslarını çeken influencer'lardan birini buldum.

Bu sabah henüz izlemediğim bir video vardı.

Herkesi şaşırtan bir şekilde, Patricia Rosh'un kendisi de iki gün önce Orion'un nefret notlarını dağıtmaya başlamıştı. Görünüşe göre, insanlar Orion'un çalışanlarına rüşvet olarak ne kadar ödediğini öğrendikten sonra başvuru akınına uğramıştı. Gerçek ya da uzun süreli çalışan olmak gibi bir niyeti olmayan insanlar, Orion'a bir görev vermek ve kovulmadan önce Orion'un kendilerine vereceği nakit parayı kazanmak umuduyla başvuruyorlardı.

Altmış yaşlarındaki incecik kadının Orion'a birkaç not okumasını izledim. Şaşırtıcı bir şekilde, dik durdu ve sanki kadının kendini alçalttığını görmekten zevk alıyormuş gibi, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle kadının notları okumasına izin verdi.

Ancak nefret notu rutinini ilk izlediğim zamankinden farklı olarak, kart yığınının boyutu dramatik bir şekilde azalmıştı. Artık günde sadece iki ya da üç tane alıyordu.

Gülümsedim, çünkü Orion'un takım elbisesini tamamen inceliyordum ve bu videonun beni ofisine çağırıp küçük e-posta anlaşmamızı başlatmasından sadece yarım saat önce çekildiğini düşünüyordum. O zaman bile beni düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Dudağımı çiğnedim ve videoyla birlikte kıvrıldım. Bittiğinde, bir kez daha izlemek için baştan başladım.

ORION

"Yine bakıyorsun," dedi Remmy, elinde iki kadeh şampanyayla dirseğimin dibinde belirerek. Bana uzattı sırtarak. "Bu on dakika içinde üçüncü kez oluyor. Ben saydım."

Çoğu yıl Remmy'ye bu etkinliklere katılması için yalvarmak zorunda kalırdım. Çoğu yıl ona yalvardım çünkü onun varlığı sosyal kaosun içinde kendimi daha rahat hissetmeme yardımcı oluyordu. Remmy her zaman gelmeyi sevdiğini ama yalvarmamı duymayı daha çok sevdiğini söyleyerek dalga geçerdi.

Bu yıl, sorulmasını bile beklememişti ve nedenini bildiğimden oldukça emindim. Küçük kız kardeşimin keskin bir gözü vardı ve Ember'a deli gibi aşık olduğumu biliyor gibiydi.

"Çalışanımın ağ kurma becerilerini gözlemliyorum," dedim sertçe.

"Uh-huh. Eminim bu yüzden ona çöldeki su gibi bakıp duruyorsundur." Şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Annem çok heyecanlandı bu arada. Ember'ın senin için mükemmel olduğunu düşünüyor."

"Aramızda hiçbir şey yok," dedim otomatik olarak, ama geceki alışverişlerimizi düşününce boynuma bir sıcaklık yayıldı.

"Doğru. Tıpkı sanat galerisinde aranızda hiçbir şey olmadığı gibi mi? Ya da yemekte?" Bir kaşını kaldırdı. "O gece birbirinize nasıl baktığınızı gördüm."

"Remmy-

"Hayır, dinle." Sesi yumuşadı. "Biliyorsun, bazen kendin için bir şeyler istemende sorun yok, Ry. Babam tüm hayatını başkalarına hizmet ederek geçirmeni istemezdi."

Bardağımı daha sıkı tuttum. "Şirket-"

"Eğer mutlu olmayı göze alırsan hala orada olacak." Koluma dokundu. "Babam öldükten sonra nasıl olduğunu hatırlıyorum. Çok büyük olmalarına rağmen onun eski kravatlarını nasıl takmaya başladığını. Annem karşılmasına rağmen faturaları ödemekte nasıl ısrar ettiğini. On iki yaşındaydın, Orion. Ve şimdi bana ve anneme o kadar çok güven veriyorsun ki bu aptalca. Ama bu ne zaman yeterli olacak? Ne zaman rahatlayıp kendini düşünebileceksin?"

"Birinin öne çıkması gerekiyordu," dedim ve onun söylediklerinin çoğunu görmezden geldim.

Remmy bana kaçamak cevaplar verdiğimi anladığını belirten bir bakış ama üstelemedi. ". Her zaman yaparsın," diye ekledi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama şimdi iyiyiz. Annem ve ben iyiyiz. Belki senin de kendini iyi hissetmenin zamanı gelmiştir."

Ben cevap veremedim, tanıdık ve hoş olmayan bir ses kalabalığı yarıp geçti.

"Orion Foster," dedi Cole Northman her zamanki kendini beğenmiş gülümsemesiyle. "Oldukça güzel bir parti. Gerçi ben

Manhattan'ın en katı CEO'sundan daha azı olamazdı."

Tasarımcı elbisesi giymiş genç bir kadın onun yanında süslendi. Gözlerime baktı ve sanki bakmam için bana meydan okurcasına göğsünü dışarı çıkarır gibiydi.

Bakışlarımı Cole'dan ayırmadım.

"Northman," dedim soğuk bir şekilde. "Davetli olduğunuzu bilmiyordum."

"Bu amaç için cömertçe bağışta bulundum. Kanseri araştırması, değil mi? Çok asilce." Gözleri Ember'ın durduğu yere kaydı ve yüz ifadesindeki bir şey çenemi sıkmama neden oldu. "Görüyorum ki yeni bir yetenek kiralamışsın."

"Bayan Hartwell ekibimize mükemmel bir katkı sağladı," dedim dikkatle.

"Eminim öyledir." Ses tonunda hoşlanmadığım bir şey vardı. "İnsanlarla yakınlaşmak gibi bir huyu var. Sence de öyle değil mi?"

Vücudumdaki her kas gerildi. "Söylemek istediğin özel bir şey var mı?"

"Hiç de değil." Sahte bir kadeh kaldırdı. "Yeni başlangıçlara. Ve eski sonlara."

Genç kadınla birlikte uzaklaşırken Remmy kısık bir ıslık çaldı. "Çok ürkütücü biri. Ember'a nasıl baktığını gördün mü?"

Yapmıştım. Ve bundan hiç hoşlanmadım.

"Affedersiniz," dedim, odanın diğer ucuna doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Ember'ı tam da yatırımcılarla işini bitirmek üzereyken buldum. Harrison kardeşleri gerçekten güldürmeyi başarmıştı - onları tanıdığım on yıl boyunca görmediğim bir şeydi bu.

Göğsümü sızlatan bir gülümsemeyle bana döndü. "Bay Foster," dedi, sesi profesyoneldi ama gözleri dans ediyordu. "Partinin tadını çıkarıyor musunuz?"

"Benimle yürür müsün?" Sessizce sordum.

Beni terasa kadar takip etti, şehrin ışıkları altımızda kayan yıldızlar gibi parlıyordu. Gece serindi ve korkuluklara yaslandığımızda Ember hafifçe titredi.

Hiç düşünmeden ceketimi çıkardım ve omuzlarına attım. Bana şaşkınlık ve tam olarak okuyamadığım başka bir şeyle karışık bir ifadeyle baktı. Ceketim ona çok büyük gelmişti, onu küçük ve bir şekilde savunmasız gösteriyordu. Bu görüntü kalbime garip bir şey yaptı.

"Cole'u seninle konuşurken gördüm," dedi aniden. "O... bir şey söyledi mi?"

"Sadece her zamanki duruş." Loş ışıktaki yüzünü inceledim. Omuzlarında daha önce olmayan bir gerginlik vardı. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Dudağını ısırdı ve bir an için bana önemli bir şey söyleyebileceğini düşündüm. Ama sonra gülümsemeye zorladı. "Hayır, bir şey yok. Ben sadece... Burada çalışmayı seviyorum. Foster Emlak'ta. Beklediğimden daha fazla."

Sözlerindeki bir şey beni "iş yemeğimize" geri götürdü. Davenport hayattayken ne söz vermiş ya da ne yapmayı kabul etmiş olursak olalım, amacımızın Davenport öldüğünde fabrikalarını miras almak ve muhtemelen yeni bir şey inşa etmek için onları yıkmak olduğunu neredeyse ona itiraf ettiğim anı hatırladım.

Ember'ın gerçeği öğrenirse benden nefret edeceğini biliyordum ve itiraf edemeyecek kadar korkak biriydim.

"Ama?" Ben sordum.

"Ama hiçbir şey." Ceketimi omuzlarına daha sıkı doladı. "İyi şeylerin kalıcı olmasına alışık değilim sanırım."

Sesindeki kırılmanlık onu kendime çekmek istememe neden oldu, sonuçları ne olursa olsun. Bunun yerine, teras korkuluklarını kavradım ve bunu daha fazla karmaşık hale getiremeyeceğimin -getirmemem gerektiğinin- tüm nedenlerini hatırladım. O benim çalışanımdı. Şirket önce gelmeliydi. Her zaman öyleydi.

"Ember-"

"Yapma," dedi usulca. "Lütfen söylemek üzere olduğun şeyi söyleme. Sadece... bir dakika burada kalabilir miyiz? Sadece bu şekilde?"

Başımı salladım ve sessizce durup aşağıdaki şehri seyrettik. Parfümünün kokusunu alabileceğim, yanımdaki sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı. İçimdeki her şey onu döndürmek, korkuluklara yaslamak ve ikimiz de neden yapmamamız gerektiğini unutana kadar onu öpmek istiyordu.

Ama o haklıydı. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyiydi. Bazı çizgilerin aşılmaması daha iyiydi.

Onları geçmek kaçınılmaz gibi gelse bile. Eninde sonunda neden Davenport sözleşmesinin peşinde olduğumuzu öğrenecekti. Ne kadar beklersem, o anın o kadar kötü olacağını biliyordum. Ve yine de... dediği gibiydi. Bir dakika burada kalabilir miyiz? Sadece böyle.

Terastan bahsettiğini biliyordum ama ben de kendimi bu anın içinde kalmak isterken buldum. Bu tehlikeli noktada ikimiz de duygusal olarak kendimizi açmamıştık ama yine de heyecan verici ve yabancı bir şeye doğru ilk keşif adımlarımızı atıyorduk.

"Biliyor musun," dedi sonunda, "annen bana daha önce ilginç bir şey anlattı. Çocukken insanların garajlarını nasıl düzenlediğin hakkında."

Başımı salladım. "Çok fazla konuşuyor."

Gülümsemesi yumuşadı. "Onlarla ilgilenmeye çalışıyordun, değil mi? O zaman bile."

Göğsümde bir şey daraldı. "O kadar da asilce değil. Ben sadece... her şeyin birbirine nasıl uyması gerektiğini görme konusunda her zaman bir yeteneğe sahip oldum. Düzen. Bunu rahatlatıcı ve güvenli buluyorum, bu yüzden sanırım kaostun ortasında bile bunu yaratmakta çok iyiyim. Garajları düzenlemek, verimsiz iş uygulamalarını temizlemek, bir görev için doğru çalışan ekibini bir araya getirmek... Bunların hepsi kaostan düzen yaratmak."

"Bundan daha fazlası var. İnsanlarla ilgili. Onlara karşı alerjiniz varmış gibi davranıyorsunuz ama onları itiraf ettiğinizden daha iyi anlıyorsunuz."

"Olabilir. Ama insanların yakınlaşmasına izin vermenin başlı başına bir kaos olduğunu da biliyorum. Benden korkan çalışanlar yapbozun tahmin edilebilir parçalarıdır. Belirli bir durumda nasıl davranacaklarını biliyorum."

Ember kaşlarını çattı. "Peki ya şirketinizin en mükemmel versiyonu mükemmel bir düzene sahip değilse? Ya en iyi Foster Real Estate biraz çılgın ve öngörülemezse? Ya önemli bir toplantıda kabuğundan çıkan bir çalışan, bir müşterinin bizi daha insani görmesini sağlarsa?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsunuz, Bayan Hartwell."

Büyük boy ceketimin içinde dururken ne kadar yumuşak ve esnek olduklarını bana hatırlatarak dudaklarını yaladı. Şehrin ışıkları karanlığa karşı parıldarken bana bakarken gözleri inanılmaz derecede büyük görünüyordu. "Ama sen

sürprizlerden hoşlanmam," diye nefes aldı. "Sürprizler öngörülemezdir. Bir çeşit kaostur, değil mi?"

"Belki de bana küçük bir kaosun faydalarını öğretiyorsun. Arada bir sürpriz yapmanın," diye ekledim daha alçak ve yumuşak bir sesle.

Hangimizin daha yakına geldiğinden emin değildim ama birden ne kadar üşüdüğünü hissedebileceğim kadar yakınım gelmişti. İçgüdüsel olarak ceketimin içine uzanıp kollarımı ona doladım ve sıkı sıkı sarıldım. İçeriden birinin bizi görme ihtimali olduğunu biliyordum ama umursadığımdan emin değildim.

"Seni gerçekten içeri götürmeliyiz," dedim, biraz daha sıcaklık sağlamak için elimi sırtının alt kısmında bir daire çizerek ovuşturdum.

"Tam burayı seviyorum," dedi, yüzünü göğsüme bastırarak.

Ben de öyle yaptım. Onu saatlerce bu şekilde tutabilirdim ama daha fazla üşümesine izin veremezdim. "Ember..." Ne söyleyeceğimden emin olmadan başladım.

"Bu gece bana o e-postalardan birini gönderecek misin?" diye sordu sessizce. "Çünkü göndermeni gerçekten çok isterim."

Sözleri üzerine tüm vücudum tahrikten bembeyaz kesildi. "Yapacağım. Evet." Sormak istediğim binlerce soruyu kendime sakladım. Ona e-posta gönderdiğimde kendine nerede dokundu? Ne giyiyordu? Oyuncak kullanıyor muydu? Hiç adımını inledi mi?

"Orion..." dedi usulca. "Annenin çocukluğundan beri herkesle ilgilenmeye çalıştığını söylediğini düşünüp duruyorum. Ve dönüp dolaşıp bunun ne kadar trajik bir şey olduğuna geliyorum." Kollarını bana doladı ve yüzünü göğsüme bastırarak beni daha sıkı sıkı tuttu. "Herkes bazen kendisiyle ilgilenilmesini hak eder. Ama sürekli başkalarıyla ilgileniyorsan, birinin seninle ilgilenmesine izin verdiğin oluyor mu?"

Soru olması gerekenden daha sertti. Ben cevap veremedi teras kapıları açıldı ve Roman kafasını dışarı uzattı. Ember ve ben refleks olarak birbirimizden kocaman bir adım geri çekildik.

"Efendim?" Roman gözlerini aramızda bilmiş bir parıltıyla gezdirerek, "Efendim," dedi. Anlamalı bir an durakladı, sonra devam etti. "Bağışçılar konuşmanız için hazır."

Kravatımı düzelterek başımı salladım. İçeride kalabalığın toplandığını görebiliyor, beklentilerinin ağırlığını hissedebiliyordum. Olmam gereken kişi buydu; sakın, kontrollü bir CEO. Sıcak gözler ve nazik sorularla dikkati dağılan biri değil.

"Bayan Hartwell," dedim ciddiyetle.

"Bay Foster," dedi, benim ses tonumu taklit ederek ama çapkın bir gülümsemeyle. Ceketimi çıkarıp geri verdi ve parmakları benimkilere değdi. Bu temas tüm vücudumda elektriklenmeye yol açtı.

Kürsüye doğru yürürken ona bakmaktan kendimi alamadım. Kalabalığın kenarında durmuş, dışarıdan gelen soğuğa karşı hâlâ hafifçe kendini kucaklıyordu. Gözlerimiz buluştu ve yüzünde pişmanlık gibi bir şeyin parladığını gördüm.

Yakalarımındaki parfümünün hafif kokusunu hâlâ alabiliyor ve zihnimde yankılanan o soruyu duyabiliyordum.

Birinin sizinle ilgilenmesine izin vermek için hiç durdunuz mu?

Cevap, elbette, hiç kimseydi. Böyle olması gerekiyordu.

değil miydi?

EMBER

Mevimin anahtarını karıştırırken telefonum üçüncü kez çaldı. Kim olduğunu zaten biliyordum. galadan ayrıldığımdan beri bana ulaşmaya çalışıyor.

"Bu gece olmaz," diye mırıldandım, sonunda kapımı açabildim. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve hâlâ zümrüt rengi elbisem üzerimdeyken koltuğuma yığıldım.

Kedi Adam gözden kayboldu, esnedi ve sonra oturup beni inceledi. Buruşuk küçük bedeninden yayılan yargıyı hissedebiliyordum.

"Biliyorum," dedim ona. "Başım belada."

Patronunuzun ceketini giyerken ay ışığının aydınlattığı bir terasta size sarılmasına izin vermenizden kaynaklanan türden bir sorun. Değer verdiğiniz her şeyi yok edebilecek sırları saklamaktan kaynaklanan türden.

Kesinlikle aşık olmamanız gereken birine aşık olmanın getirdiği türden.

"Ona aşık olsam gerçekten çok mu kötü olurdu Kedi Adam?"

Kedi Adam tek gözlü bilgeliğiyle bana baktı. Cızırtılı, yumuşak bir miyavlama yaptı.

"O kadar da kötü değil o zaman?"

diye sordum. Bir pençesini kaldırdı ve yalamaya başladı.

Kediden insana iletişimin en güzel yanı da buydu. Kedi Adam'ın tuhaflığını bana uyan herhangi bir şekilde yorumlamakta özgürdüm. Belki de bu yüzden aklı başında ve mantıklı insanların kedileriyle anlamlı konuşmalar yapmaması gerekiyordu.

Neyse ki, aklı başında ve mantıklı olmak çok abartılan bir varoluş durumuydu.

Dizüstü bilgisayarım bir e-posta bildirimiyle çınladı. Kalp atış hızım hemen iki katına çıktı ama kontrol ettiğimde Orion'dan gelmediğini gördüm. Davenport'tan geliyordu:

Sevgili Bayan Hartwell,

Yarın buluşmak için uygun musun? Patronunu masasından kaldırabilirsen onu da getir.

En iyisi,

M. Davenport

Not: Eleanor Golding bana ördek tablonuzdan bahsetti. Görmeyi çok isterim.

Daha dik oturdum, heyecan korkuyla savaşıyordu. Bir yandan Davenport'un buluşmak istemesi büyük bir gelişmeydi. Diğer yandan... Orion'u geçen hafta Foster Emlak'ta Davenport'la etkileşim halinde gördüğümde tam bir felaketti. Sadece bir görüşmeden sonra, Orion ve Davenport'un projeye nasıl yaklaşacakları konusunda çok az ortak noktaları olduğu ya da hiç olmadığı acı bir şekilde açıktı.

AMA ORION'UN NASIL OLDUGUNU ACIKLAMAMI DUYMAK ISTEDIĞINDEN ŞÜPHELIYDIM. İlk görüşmeyi ne kadar kötü idare etmişti ya da ikinci görüşmede ne söylemesi gerektiği konusunda benim tavsiyemi almıştı.

Telefonum tekrar çaldığında bu garip durumdan nasıl kurtulacağımı düşünürken tırnağımı çiğniyordum.

Bu sefer Cole'du. Yine Cole'du. Henüz hiçbir mesajı okumaya cesaret edememiştim. İç çekerek, onları kaldırdım ve okumaya başladım.

Cole: Foster'ın senin için yumuşak bir noktası var gibi görünüyor. İşe bu şekilde mi girdin?

Cole: Merak ediyorum... Sana işi verirse bacaklarını onun için açacağına söz verdin mi? O seni hak etmiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?

Bir sonraki mesajı gördüğümde ürperdim ve ağzıma biraz kustum. Cole'un ofisinde çekilmiş bir fotoğrafıydı ve yüzünde iğrenç bir sırıtışla karın kaslarını göstermek için tişörtünü kaldırıyordu.

Cole: Bunları hatırlıyor musun? Kylie bu hafta sonu bir iş etkinliği için Miami'de olacak. O yokken birlikte biraz eğlenebiliriz.

Beni görmezden gelme, Em. Gerçekte kimin için çalıştığını unutma.

Eğer bir "ick" vakası ölümcül olabilseydi, tüm metinlerini okumayı bitiremeden düşüp ölebilirdim. Cole'da bir şey gördüğüme inanmakta güçlük çekiyordum ve beni kandırdığını bilmek beni hala sarsıyordu.

Bir keresinde ikinci buluşmamızdan sonra Kora'ya onun benim için ne kadar mükemmel olduğunu anlatmışım.

ortak bir noktamız vardı. GemiŖe baktığımda, muhtemelen bir seri takipçi hareketi yapmış ve buluşmamızdan önce tüm bilgilerini sosyal medyamdan toplamıştı.

Aptal resmi de dahil olmak üzere mesajları sildim, sonra telefonumu birkaç metre uzağı fırlattım ve kanepeden sekip yere düştü.

Kanepede dizlerimi göğsüme çektim ve kendi yarattığım karmaŖa içinde düşüncelerimi toparlamaya çalışırken onlara sıkıca sarıldım.

Bir Ŗey açıktı: Cole'a hiçbir Ŗekilde, hiçbir biçimde yardım etmeyecektim. Foster Emlak'taki işi Cole'un emriyle kabul etmiş olabilirdim ama Orion Foster'ı isimsiz bir kötü adam olarak bile Cole için gerçek bir pislik bulmaya istekli olduğumdan emin değildim. Asıl amacım sadece küçük bir intikamdı. Elimden geldiğince uzun bir süre, pisliğin ortaya çıkacağı vaadiyle onu oyalamak istemiştim. Gelmeyeceğini anladığında, umarım aylardır bana maaş çekleri gönderiyor olacaktı.

Daha da iyisi, anlaŖmayı olabildiğince uzatmayı başarırısam daha da aşağılanacak ve sinirlenecekti.

Ama Orion'a gerçeğı söylemenin bir yolunu bulmalıyđım. Daha da kötüsü, muhtemelen Cole'a Davenport hakkında yanlışlıkla bilgi verdiğim konusunda onu uyarmam gerekiyordu. Ona ilk saldırıyı bizim yaptığımızı düşünürsek belki de önemsizdi ama yine de Orion'a gerçeğı söylemem gerektiğini biliyordum.

Midem alkalandı. Orion'un kollarının beni sardığını, o anda kendimi ne kadar güvende hissettiğimi düşündüm. Ona her Ŗeyi anlatmayı ne kadar çok istediğimi.

Ama yapamadım. Çünkü bunu yaptığım an, her Ŗeyi kaybedecektim; severek yaptığım işimi, kazandığım saygıyı ve en önemlisi

Daha da önemlisi, onu. Öte yandan, Orion Foster'ın ne kadarının müsait olduğundan bile emin değildim. Kiralık mı, kiraya verilebilir mi, yoksa tamamen duygusal olarak satın alınabilir mi onu bile bilmiyordum.

Başka bir e-posta bildirimi beni zıplattı. Bu sefer Orion'dan geliyordu:

Bayan Hartwell,

Umarım eve sağ salim varmışsınızdır. Bazı dosyaları gözden geçirirken kendimi terasta yaptığımız konuşmayı düşünürken buldum.

Saygılar,

O. Foster

Dudağımı ısırdım, kalbim hızla çarpıyordu. En masum e-postaları bile artık ağırlık taşıyordu. Ama cevap veremediğim telefonum çalmaya başladı.

Cole.

Galada bana nasıl baktığını hatırlayarak ekranımdaki ismine baktım. Gözlerinde yırtıcı bir şey vardı, nasıl bir oyun oynadığımı tam olarak bildiğini söyleyen bir şey.

"Yeter," diye fısıldadım, sonra da numarasını engelledim.

Bu hiçbir şeyi çözmez. Benimle iletişime geçmek için başka yollar bulacaktı. Ama bu gece için sadece Orion'un e-postasını yanıtlamak ve kısa bir süreliğine her şey basitmiş gibi davranmak istedim.

Bana bakışını hak ettiğimi.

insanlara zarar vermeyeceğimi düşündüm. Dizüstü

bilgisayarımı açtım ve yazmaya başladım:

Bay Foster,

Ben de konuşmamız hakkında düşünüyordum. Sana söylemem gereken bir şey var. Belki yarın?

-E

Not: Davenport yarın buluşmak istiyor. Sanırım bir şeyler oluyor.

Fazla düşünmeden gönder tuşuna bastım ve üzerimi değiştirmek için kalktım. Elbisemin fermuarını açarken aynadaki yansımamı yakaladım.

-Yanaklar kızarmış, gözler parlak, dudaklar çok ısırmaktan hafifçe şişmiş.

Aşık bir kadın gibi görünüyordum.

"Kahretsin," dedim yansıma. "Bunun olmaması gerekiyordu."

Bilgisayarım tekrar çaldı. Orion'dan bir e-posta daha. Bu seferki tamamen farklı bir tattaydı.

Bayan Hartwell,

Cevabınızı takdir etmekle birlikte, önceki e-postamda sunulan ödevi anladığınızdan emin değilim. Lütfen görevi tamamla tamamla cevap .

Saygılar,

O. Foster

Kendi kendime gülümsedim. Belki de işler olması gerekenden çok daha karmaşıktı. Belki de çözmem gereken bir karmaşa vardı. Ama bu e-postanın ne anlama geldiğini ve benden ne istediğini tam olarak biliyordum.

Kedi Adam'ın beni izlediğini fark ettim ve bir kıst hareketi yaptım. "Başka tarafa bak, Kedi Adam."

Gürültülü bir şekilde yemek yemek için mama kabına doğru yürümeden önce bana gözlerini devirdiğine yemin edebilirim.

Orion'un e-postasına bir kez daha baktıktan sonra kanepemdeki battaniyenin altına girdim. Patronumu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, bu yüzden elbisem hala yerde dururken ve iç çamaşırimdan başka bir şey giymeden bacaklarımın arasına uzandım ve Orion için çalışmaya başladım.

Bu işi gerçekten birden fazla yönden sevdim.

ORION

"S ir? İstedığınız üç aylık tahminler."

Kafamı kaldırdığımda asistanımın gergin bir şekilde elinde bir dosyayla kapımın önünde duruyordu. Arkasında, Ember'ı masasında telefonundaki bir şeye gülerken görebiliyordum. Başını arkaya doğru eğmiş, boğazının zarif çizgisini ortaya çıkarmıştı. Mantıksız, aptalca bir yanımla onu oradan öpmek istiyordu - yumuşakça inleyip bu jestle doğru eğilip eğilmeyeceğini ya da parmaklarını saçlarımın arasından geçirip beni içine çekip çekmeyeceğini bilmek için.

Dikkatimi tekrar önümdeki gergin adama yönelttim.

"Teşekkür ederim, Daniel."

"Adımı hatırladınız efendim," dedi gülümseyerek. "Tabii ki hatırladım... Haftalardır benim asistanımsınız."

"Doğru," o dedi, hala bakıyor son derece memnun Ofisimden çıkarken kendiyle dalga geçiyordu.

Neredeyse fotografik bir hafızam vardı ve hiçbir ismi ya da yüzü unutmazdım.

Çalışanlar kim olduklarını bilmediğime inanıyorlardı. Bu, benim onayımı kazanmak istemelerini sağlamak ve aynı zamanda başlangıçta ince buz üzerinde olduklarını bilmelerini sağlamak için bir taktikti.

Bu uygulama bana hiç ahlaksız ya da zalimce gelmemişti ama şimdi...

Masamın ekmecesini gereğinden biraz daha sert kapattım ve kravatımı düzelttim.

şimdi kendimi Daniel'ın masasında nasıl  kedi fotoğrafı olduğunu ya da sonunda adını öğrendiğimi düşünmesinin onu ne kadar mutlu ettiğini düşünürken buldum. Tüm bunların Ember'ın bana bulaştırıyor gibi göründüğü duygu virüsünün bir parçası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. İlişkimizin bazı yönlerinden hoşlanmış olabileceğimi kendime itiraf ettiğim anda -eğer bu doğru kelimeyse- sanki sel kapıları aılmıştı.

Gözümü bile kırpmayacağım şeyler bana kaba ya da adaletsiz geliyordu. Belki de en rahatsız edici olanı, çalışanlarımın bana daha çok insan gibi görünmeye başlamış olmasıydı. Araçları manipüle etmek, kullanmak, istismar etmek ya da gerektiğinde tamamen unutmak kolaydı. Peki ya insanlar?

O da değil.

Bunların hepsi Ember'ın işiydi ve ben bile kendimi değişikliklerin olumsuz olduğuna tam olarak ikna edemedim. Evet, bu tür bir düşünceyle sonuçta neyin en iyisi olduğu konusunda objektif olmak daha zordu ama tamamen faydasız da değildi. Daha geçen gün Lilian adında bir kadına bir yorum yapmıştım. Ofisime giderken onun sinirli göründüğünü fark ettim.

Olumsuz zihinsel durumunu ve ardından gelen üretkenlik eksikliğini zihinsel olarak not etmek yerine, masasına uğradım ve özel programımızdaki basit bir özellikle mücadele ettiğini gördüm

elektronik tablo yazılımı. Ona sorununu bir dakikadan kısa bir sürede nasıl çözebileceğini gösterebildim ve itiraf etmeliyim ki iyi hissettirmişti. Dahası, son derece verimli bir gün geçirmeye devam etti. Hatta gün boyunca diğer insanların ruh halini düzelttiğini bile fark ettim.

Başka bir deyişle, Ember'ın zihnindeki merhamet virüsü ya da bu her neyse, garip ve yeni gelebilir ama belki de tamamen kötü bir şey değildi. Şirket için tabii ki.

Daniel'ın kapımdan içeri girdiğini fark ettim. Gergin görünüyordu. "Bay Foster?"

"Evet mi?" Ben sordum.

"Yersiz konuşmak ya da haddimi aşmak istemem ama bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Benden daha önce, eğer konuyla ilgiliyse ofis konuşmalarından sizi haberdar etmemi istemiştiniz ve ben de-"

"Tükür onu, Daniel." Pekâlâ. Hâlâ merhamet ve kibarlık üzerinde çalışıyordum. Bu sabrımın sınırsız olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bazı insanlar sen ve Ember Hartwell hakkında konuşuyor." Sesi neredeyse bir fısıltıya kadar düştü. "Bazı söylentiler yayılıyor. Görünüşe göre bazı insanlar sizi ve Ember'ı hayır galasında gördükten sonra bazı sonuçlara varmışlar."

"Sonuçlar mı?" Soğuk bir şekilde söyledim.

"İlişkinizin doğası hakkında, efendim."

"Bu kadar yeter, Daniel. İşinin başına dön." Durakladım, bir kez daha Ember'ın etkisi altında olduğumu hissettim. "Bekle."

Daniel kaçma girişiminin ortasında dondu kaldı. "Efendim?"

"İyi iş çıkardınız. Başka söylentiler duyarsanız bana haber verin."

Genç adam gülümsedi ve hevesle başını salladı. "Evet, efendim. Elbette. Teşekkür ederim."

"Şimdi git," dedim, orada durup övgülerin tadını çıkarmayı planladığı belli olduğunda onu el sallayarak gönderdim.

Neredeyse koşarak ofisimden çıktı. Cam duvarların arkasından, etkileşimimizi izledikleri belli olan diğer iki çalışanla anlamlı bakışlar alışverişinde bulunduğunu gördüm.

Yani çalışanlarım ben ve Ember hakkında dedikodu yapıyordu. Açık ve net bir notla dedikoduları durdurabilirdim. "Söylentileriniz asılsızdır ve varsayımlarınız disiplin cezası için gerekçedir. Her türlü spekülasyonu derhal durdurun" gibi bir şey muhtemelen işe yarayacaktır. Hala neler olup bittiğini anladıklarını düşünmek isteseler bile, en azından bunu yüksek sesle dile getiremeyecek kadar korkmuş olacaktıdır.

Ancak ofis içi ilişkileri ortadan kaldırmak için çok fazla çaba sarf ettiğim de söylenemez. Bazılarının bunu büyük bir sorun olarak gördüğünü biliyordum, ancak önemsemeye gerek görmemiştim. İnsanlar açıkça çıkmalarına izin verilmediğini bilselerdi gizlice çıkarlardı. Bu sadece ofiste zaman kaybına, dikkat dağınıklığına ve dedikoduya yol açıyordu, tıpkı Daniel'in bana anlattığı gibi.

Kendi kendime sııttım ve bir elimi yüzümde gezdirdim. Kendi gizli sözde ilişkimle tam olarak neye sebep olduğumdan kaçınmak isterlerse çalışanlarımın açıkça çıkmasına izin verdim.

Harika.

Ancak Ember'la aramdaki güç dengesizliği göz önünde bulundurulması gereken bir konuydu. Eğer benim... ona olan ilgim açığa , insanlar muhtemelen onun şirket içindeki değerini sorgulayacaktı. Terfiler ya da fırsatlar iltimas olarak görülebilirdi.

Ani bir baş ağrısı baş gösterme tehdidiyle burun kemiğimi sıktım.

Tüm bunlar, her zaman kaçınmaya çalıştığım saçmalıkların tam olarak tadıydı. Bir şirketi başarılı bir şekilde yönetmek, dış etkenler olmasa bile iyi bir günde fazlasıyla yeterli bir işti. Şimdi kendimi her saat başı sağlıksız hayranlığımın dakikalarımı boşa harcarken buluyordum. Karasevdam. Saplantım.

Ember tam olarak bu hale gelmişti, değil mi? Günün her saatinde onu düşünüyordum. Onunla ilgili anıların ve fantezilerin çalışma saatlerimi bölmesine ve rutinlerimi bozmasına izin verdim. Yatmadan önce ekranlardan uzak durmak yerine, benim emrimle kendine dokunarak yanıt vereceğini bilerek sapkın e-postalar gönderiyordum.

Ve buna bayıldım.

Baş ağrım daha da şiddetlenmiş gibiydi. Bir şişe ağrı kesici almak için çekmecemi karıştırırken dahili telefonum çaldı.

"Bay Foster?" Daniel hoparlörden seslendi. "Bay Davenport erken geldi."

Lanet olsun. Hazır değildim. Önce Ember'la strateji konuşmayı umuyordum. Bunu itiraf etmek beni rahatsız ediyordu ama Ember yaşlı adamın nabzını tutuyordu. Konuştuğumda sadece onu yabancılaştırmış gibi görünüyordum.

"Onu yukarı gönderin," dedim, kravatımı düzelttim ve ofisimin dışında onun gelişini beklemeye başladım.

Asansör birkaç dakika sonra çaldı ve onu görmeden önce Ember'ın kahkahasını duydum. Davenport'la birlikte yürüyor ve ona telefonundan bir şey gösteriyordu.

İkili yaklaşırken ofisteki tüm gözler yukarı kalktı. Bazıları Davenport'a açık bir merakla baktı - muhtemelen hepimizin bu sözleşmeyi kazanmak için ne kadar sıkı çalıştığımızı duymuş ve özel olanın ne olduğunu merak ediyordu. Diğerleri Ember'a kıskançlık, eğlence ve hatta mutluluk gibi görünen çok çeşitli duygularla baktı.

"Ve bu," diyordu Ember, "küçük bir yağmur şapkası takıyor!"

"Çok hoş!" Davenport kıkırdadı. "Eleanor tam bir koleksiyoncu. Gerçi ben lastik ördeklerimi tercih ederim. Geçmişim göz önüne alındığında daha uygun, öyle değil mi?"

Ses tonundaki bir şey dikkatimi çekti. Ember'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu kaçırmamıştı. Davenport Eleanor'un adını daha önce ondan duymadığım bir sıcaklıkla söylemişti. Koleksiyonundan bahsedişinde de tuhaf bir aşinalık vardı.

"Eleanor'u tanıyor musun?" diye sordum. "O da bizim müşterimiz," diye ekledim, ortak bağlantının onu bizimle çalışmaya iten bir başka faktör olmasını umuyordum.

"Ah evet," dedi, yıpranmış yüzü nostaljiden olsa gerek yumuşamıştı. "Çok eskiye dayanır... epey eskiye. Aslında ona ilk ördeğini ben vermiştim. Babamın fabrikasından aldığım kauçuk bir ördek." Boğazını temizledi, kendini toparlamış gibiydi. "Ama bu bir ömür önceydi. Şimdi, bu teklifler hakkında..."

Konuyu ne kadar çabuk değiştirdiğini fark ederek bu tuhaf anı bir kenara not ettim. Belli ki ortada bir hikâye vardı ama her neyse, Davenport bunu anlatmaya hazır değildi.

Ofisimin hemen dışında durduklarında garip bir duraklama oldu, Davenport'un sulu mavi gözleri beklentiyle beni izliyordu.

Sonunda gülümsedi ve küçük bir göz kırptı. "Erken gelerek tüylerini diken diken ettiğimi görebiliyorum. İyi olmuş. Tüyleri dökülmüş insanlar çok daha ilginçtir. Bayan Hartwell de bana seramik su kuşu tablosunu gösterecek kadar nazikti. Oldukça detaylı, gerçekten olağanüstü bir çalışma."

Her müşterinin ördeklere olan bu ani hayranlığı da neyin nesiydi?

Ember'ın hafifçe kızardığını fark ettim. Gözlerime bakmadı.

"Gidelim mi?" Ofisimi işaret ettim.

Davenport masamın karşısındaki sandalyeye oturdu ve Ember bir bacağını çaprazlayarak onun yanına yerleşti. Her zamanki gibi, durumun ne kadar ciddi olduğunun bir önemi yoktu. Hafızamda hala onun benim için bacaklarını açıp külotunu göstermesi ve orada gördüğüm hafif karanlık uyarılma lekesi canlanıyordu.

Bu tek görüntü haftalardır peşimi bırakmıyordu ve bu düşünceyle kaç kez elimi becerdiğimin sayısını çoktan unutmuştum. Kadın tek başına beni çözüyordu ve bunun farkında olup olmadığını bile merak ediyordum.

Davenport boğazını temizleyerek beni sapkın düşüncelerimden günümüze çekti. "Bayan Hartwell'in miras hakkında söylediklerini düşünüyordum."

Ember'a baktım ama o birden defteriyle başladı.

"Mesele şu ki," diye devam etti Davenport, "bu fabrikalar benim için sadece bina değil. Onlar yaşayan tarih. Yüzlerce aile hayatlarını onların etrafında kurdu. Nesiller boyu işçiler o kapılardan geçti. Uzun süre burada kalamayabilirim."

Ama bu fabrikalar ben öldükten sonra da ayakta kalabilir. Bu benim için önemli."

"Elbette," dedim yumuşak bir sesle. "İşte bu yüzden yenileme planlarımız-"

"Bırak da bitireyim, genç adam." Davenport'un gözleri hafifçe sertleşti. "Gençliğin sorunu, geleceğe o kadar odaklanırsınız ki geçmiş unutulur - hem kendinizin hem de sizden önce gelenlerin geçmişini. O kadar hızlı ilerliyorsunuz ki, neyin önemli olduğunu gözden geçiriyorsunuz."

Çenemin gerildiğini hissettim. "Tüm saygımla-"

"Bay Foster," diye araya girdi Ember usulca. Ona baktığımda başını hafifçe salladı.

Yüz ifadesindeki bir şey beni duraksattı.

O haklıydı. Yaşlı adamlar görüşmeyi daha sabote etmeden önce çenemi kapamalı ve Davenport'un konuşmasına izin vermeliydim.

Özür dilemek için başımı hafifçe eğerek, "Lütfen devam edin," dedim.

Davenport önce şaşırdı, sonra memnun oldu. "Pekâlâ. Belki de her şeye rağmen öğrenebilirsin." Öne doğru eğildi. "Dün gece Cole Northman ile ilginç bir konuşma yaptım."

Ember'ın hareketsiz kaldığını gördüm.

O adamdan bahsedildiğinde neden hep böyle garip tepkiler veriyordu?

"Davenport sözlerine şöyle devam etti: "Mülklerle ilgili bazı yaratıcı fikirleri vardı. "Fabrikalarımın tarihine olan bağlılığından da oldukça etkilendim. Bana, bu fabrikalarda çalışmış olan ailelere kadar her şeyi detaylandırarak bir araya getirdiği bir dizi belge gösterdi.

oradaki ürünlerden etkilenen hayatlar hakkındaki gerçeklere yönelik binalar."

Şimdi Ember'ın yüzü bir hayalet gibi bembeyaz kesilmişti. Gözlerimi ona kaydırdım, geçici olarak Davenport'un söylediklerinden çok onun için endişelendim - aslında bu konuda Foster Real Estate yerine Cole Northman ile çalışmayı düşünüyordu.

"Bunu sana o mu gösterdi?" Ember sordu. Sesi alışılmadık derecede yumuşaktı.

"Evet, tatlım," dedi Bay Davenport. "Projeye getirdiğin kişilik dokunuşlarını takdir ettim, ancak itiraf etmeliyim ki araştırmasına girmiş olması gereken muazzam çalışma miktarından oldukça etkilendim ve duygulandım."

Ember başını sallayıp gülümsemeye zorlarken devasa, kuru bir pamuk yumağını yutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ne haltlar dönüyor orada?

"Ama," dedi Bay Davenport, eğilip parmak eklemleriyle Ember'ın dizine dostça bir dokunuş yaptı. "Buradayım çünkü vizyonunuz hakkında söyledikleriniz de hoşuma gitti. Bana fabrikalarımıyla ilgili ne yapılması gerektiğini düşündüğünüzü biraz daha anlatır mısınız?"

Tüm içgüdülerim o anda araya girip konuşmanın kontrolünü ele almak için haykırıyordu. Bunun yerine yavaş ve sabit bir nefes aldım ve Ember'ın konuşmasını bekledim. Kendimi tutmamın Ember'a olan inancımdan mı, onun bende yarattığı değişikliklerden mi, yoksa her ikisinden de biraz mı kaynaklandığını .

Kendini toparlaması birkaç saniye sürdü ama sonunda gözlerini kaldırdı ve boğazını temizledi. "Bence... Bence bir hikaye anlatmalılar. Evet, güncellenmeleri gerekiyor. Evet, kârlı olmaları gerekiyor. Ama orada çalışan aileleri onurlandırmalılar. Belki de bu binanın bir kısmını

kauçuk fabrikasını, endüstrinin şehir üzerindeki etkisini anlatan bir müzeye dönüştürürüz. Belki de eski işçilerin torunları için bir burs fonu oluşturabiliriz..."

İkimizin de ona baktığını fark edince sözlerini yarıda kesti.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Aslında bu fikirleri Bay Foster'a sunmak ve yasal hale getirmek için hala resmi teklif üzerinde çalışıyorum. Tüm bunları önce size danışmadan dile getirmemeliydim," dedi bana doğru bakarak.

"Sorun yok," dedim, hâlâ Davenport'u izliyordum.

"Bay Foster," dedi, kalın gri kaşlarının altından bana bakarak. "Çalışanlarınız bu binaların kalbini görüyor. Asıl soru şu: Siz görüyor musunuz?"

Ember'a baktım, gerçekten ona baktım. Dudağını ısıırıyordu, yanaklarına renk gelmişti, parlak fikirler adeta içinden dökülüyordu. Ve birden Davenport'un ne demek istediğini anladım.

Benim kâr gördüğüm yerde o insan gördü. Benim donanım gördüğüm yerde o kalp gördü. Bu, son birkaç gün ve hafta içinde kendimde gördüğüm değişimin bir parçasıydı. O beni etkiliyordu ve daha kat etmem gereken çok yol olmasına rağmen nihayet onun bakış açısını anlayabiliyordum.

Düşüncelerimi toparlamak için bir an durdum, sonra öne doğru eğildim, ellerimi kavuşturdum. "İyi bir lider olmanın bir parçası doğru insanları bulmaktır, Bay Davenport. Diğer bir kısmı da bir iş için doğru kişiyi bulduğunuzda bunu fark edebilmektir. Dolayısıyla, Ember'ın binalarınız için sahip olduğu kalbe veya vizyona sahip olduğuma dair size söz veremem. Size söz verebileceğim şey, Ember Hartwell'in benim tam güvenime ve itimadıma sahip olduğudur. Bu projede Foster Real Estate ile çalışmaya karar verirseniz, Ember'in liderlik etmesine izin vermekten mutluluk duyarım."

Ember tam olarak çözemediğim bir ifadeyle beni izliyordu. Yine de onu cesaretlendirmek için küçük bir baş selamı verdim.

Davenport gülümsedi. "İyi cevap." Ayağa kalktı. "Sanırım bugünlük yeterince dinledim. Bayan Hartwell, yaşlı bir adamı dışarı çıkarabilir misiniz? Şu elektronik tablonuz hakkında birkaç sorum daha var."

Onlar gider gitmez sandalyeme çöktüm ve kravatımı gevşettim. Camın arkasından Ember'ın Davenport'u asansöre götürüşünü izledim, telefonunda başka bir şey gösterirken hareketliydi.

Olağanüstü biriydi. Ve korkutucuydu. Ve kesinlikle benim özenle düzenlenmiş dünyamın ölümü olacaktı.

EMBER

"C içkilerinizi getireyim mi?" diye sordu garson.

Lokantanın pencerelerinden
Aralık ayının son karı kaldırımlarda eriyor.

Orion beni "en iyi arkadaşı" Colton'la bir tür çifte randevuya davet etmişti. İşle ilgili bir şeyler mırıldandı ama bu buluşmayı tamamen profesyonel bir mesele olarak göstermek için o kadar da çaba sarf etmediğini hissettim ve bunun bizim için ne anlama geldiğini merak ettim.

"Martini, ekstra kirli," dedi Colton'ın randevulaştığı Jessica, telefonundan başını zorlukla kaldırarak. Mükemmel saçları ve muhtemelen benim kiramdan daha pahalı olan kusursuz bir ceketi olan bir kalp cerrahıydı. Ondan hoşlandım mı yoksa bir fikir oluşturamayacak kadar gözümü mü korkuttu karar veremiyordum.

"Sadece su," dedi Orion. Tabii ki. Tanrı korusun, kontrolünü bir nebze bile kaybetmemeliydi.

Colton bir bira sipariş etti, sonra da beklentiyle bana baktı. Çok yakışıklıydı, ama her zaman birkaç düzine mahkûmu idam etmeye hazırlanıyormuş gibi görünen Orion'dan çok daha rahat ve sakin bir havası vardı.

"şarap," dedim. "Kırmızı. Satıcının seçimi."

"Hafif sıklet," diye alay etti Colton, ama gözleri eğlenceyle parıldıyordu. Orion'un en iyi arkadaşı olmasını beklediğim gibi biri değildi. Orion'un katı kontrolüne karşılık Colton'ın etrafındaki herkesi rahatlatan kolay bir özgüveni vardı. "Yemekte bir kadeh şarap içerse bizim oğlana yine 'baba' demeye başlar."

Neredeyse boğuluyordum. "Sana bundan bahsetti mi?" "Hayır," diye sırttı Colton. "Ama sen az önce söyledin."

Menüsünü incelerken Orion'un dudakları seğirdi. "Onu sevmemin bir sebebi var."

"Nedenini anlamaya başlıyorum," diye mırıldandım, bir yandan kendi menümün arkasına saklanırken bir yandan da annesinin evindeki o geceyi düşünmemeye çalışıyordum. Ya da ona baba dediğimde gözlerinin nasıl karardığını. Ya da o bakışı tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimi.

"Ee," dedi Jessica sonunda telefonunu bir kenara bırakarak. "Siz ikiniz tam olarak nasıl tanıştınız? Colton'ın bana anlattığına göre Orion'ın ofis aşklarına genelde alerjisi varmış."

"Oh, biz..." Ben başladım.

"Karmaşık bir durum," diye bitirdi Orion.

Colton ve Jessica birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

Colton yardımsever bir şekilde, "Ember eskiden ona nefret mektupları gönderirdi," dedi. "şimdi onu başka şekillerde çıldırtıyor. Görünüşe bakılırsa, Orion artık nefret notları bile almıyor. Aldığı zaman da şirketin CEO'su

bizzat teslim ediyordu çünkü Orion onun gönderdiği herkese rüşvet veriyordu."

"O notlar oldukça yaratıcıydı," dedim, işleri hafif tutmaya çalışarak. "Benim favorim kravat koleksiyonunun renk tonlarına göre alfabetik sıraya dizilmesiyle ilgili olandı. Ya da belki terminatör seks rüyası."

"Alfabetik sıraya göre değil," dedi Orion sert bir sesle. "Renk değerine ve duruma göre düzenlenmiş."

Üçümüz de ona bakakalmıştık.

"Bu bir şakaydı," diye ekledi. "

miydi?" Colton sordu.

"Dolabını gördüm," dedim. "Kesinlikle şaka değildi."

Jessica'nın mükemmel biçimli kaşları kalktı. "Onun yatak odasına mı girdin?"

"Hayır!" Çabucak söyledim. "Şu anki dolabını kastetmiyorum. Çocukluk dolabını gördüm, hala küçük takım elbiseler, kravatlar ve pantolonlarla çocukken olduğu gibi düzenlenmişti. Annesi bana bebeklik fotoğraflarını gösteriyordu ve eski odası-"

"Ona hula hoop fotoğraflarını mı gösterdin?" Colton sevinçle araya girdi. "Remmy bunlardan söz ederse onu evlatlıktan reddetmekle tehdit ettiğini söyledi."

"Ben böyle bir şey yapmadım. Sadece bazı çocukluk aktivitelerinin geçmişte kalmasının daha iyi olacağını söyledim. Ve ona hiçbir şey göstermedim. O benim işgüzar annem ve küçük kız kardeşimdi."

"Görünüşe göre hulahop konusunda oldukça yetenekliymiş," diye fısıldadım Jessica'ya. "Saatlerce devam edebilirdi."

A Şaşırdım chuckle kaçtı Orion. Bu ses göğsümde sıcak ve çırpınan bir şey yaptı.

Jessica göz kırparak, "Böyle bir dayanıklılığa sahip olduğunu bilmek güzel," dedi.

Servis görevlisi içkilerimizi getirdiğinde yanaklarımın ısındığını hissettim. Orion'un kalçası masanın altından benimkine doğru bastırdı ve bunun kazara mı yoksa kasıtlı mı olduğundan emin değildim. Her iki durumda da dikkat dağıtıcıydı.

"Dayanıklılıktan bahsetmişken," dedi Colton, "üniversitedeki o zamanı hatırla-"

"Üniversite hikâyeleri yok," diye

girdi Orion. "Ama onlar en iyi

hikayeler!"

"Üniversite hikâyelerini dinlemek istiyorum," dedim hevesle öne doğru eğilerek.

"Sen gerçekten Yapma." Orion dedi, ama onun ses tutulan alışılmadık bir sıcaklık notası.

Colton'ın doğal cazibesi ve Jessica'nın şaşırtıcı derecede keskin zekâsının yardımıyla sohbet bundan sonra kolayca aktı. Orion ve Colton'ın oda arkadaşı olduklarını, Orion'ın kısa bir süre mimar olmayı düşündüğünü ama bir işletme profesörünün planlarını tamamen değiştirdiğini öğrendim. Ayrıca bir keresinde o kadar sarhoş olmuştu ki gecenin üçünde bir yabancının garajını düzenlemeye çalışmıştı.

Colton gözlerinden akan kahkaha yaşlarını silerken, "Kendini tutamadı," dedi. "Zavallı kadın onu tatil süslerini mevsimlerine ve boyutlarına göre kategorize ederken bulmuş."

"Verimsiz bir şekilde depolanmış," diye mırıldandı Orion ama onu gülümsemeye çalışırken yakaladım.

Onun bu halini seviyordum; biraz daha yumuşak, kendine gülebilen hali vardı. İstememem gereken şeyleri istememe neden oldu. Bunu her zaman yaşayabileceğimiz bir gelecek hayal etmemi sağladı.

Ama bu gelecek dürüstlük gerektiriyordu. Dürüst olma ve itiraf etme zamanı haftalar önce gelip geçmişti. Gerçeği söylemeden geçen her gün, affedilebilir bir suç olabilecek şeyi daha büyük bir suç haline getiriyordu. Orion orada olduğunu bilmeseydi de aramızdaki çürüme yayılıyor gibiydi. İtiraf ettiğimde, tüm bu anlara geri dönüp baktığımda, söylemediklerim yüzünden kenarlarının siyaha boyandığını görecekti.

Colton parmaklarını şıklatarak, "Dünya'dan Ember'a," dedi. "Bir dakikalığına başka bir yere gittin."

"Özür dilerim," dedim çabucak. "Sadece... işle ilgili şeyler düşünüyordum."

"Her zaman çalışıyorum," diye iç geçirdi Jessica. "Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz."

Orion'un gözlerini üzerimde hissettim ama kendimi onlarla buluşmaya ikna edemedim. Bunun yerine, nefes almak için biraz zamana ihtiyaç duyarak banyoya gittim.

Jessica belirdiğinde rujumu düzeltiyordum.

"Senden hoşlanıyor," dedi, zaten mükemmel olan makyajını düzeltirken. "Orion'u yıllardır tanıyorum. Colton'la ara sıra çıktık ve Orion'u tam bir iş robotu olma yolculuğunun çeşitli noktalarında gördüm. Sana baktığı gibi birine baktığını hiç görmemiştim."

"O kadar basit değil," dedim.

"Asla öyle değildir." Rujunu kapattı ve bana döndü. "Ama bazen karmaşık şeyler çözülmeye değerdir."

Masaya doğru yürürken bunu düşündüm. Orion yaklaştığımızda otomatik olarak ayağa kalktı - tabii ki kalktı -Ve sandalyemi çekti. Oturduğumda, parmakları omzuma dokundu ve omurgamdan aşağı elektrik gönderdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım, sesime güvenmiyordum. Çünkü gerçek şu ki, her şey yolunda değildi. Ona aşık oluyordum, çoktan aşık olmuşum ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ya da istesem bile.

ORION

"W" dedi Ember, asansör kontrol paneline bir anahtar sokmamı izlerken. Anahtar asansörü kaldırmamı sağladı.

Üstünde "P" yazan bir düğmeyi kapatan küçük bir metal mandal. "Bu çok süslü."

"Öyle mi?" Sırıtarak sordum. Bu konu hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim.

Asansör sorunsuz bir şekilde yükselmeye başladı.

"Sanırım bu, asansörün doğrudan sizin dairenize açıldığı anlamına geliyor? Evet. Bu çok havalı. Eve gitmek istediğinizde burada biri varsa ne yapacaksınız? Ya kendi katlarında inmeyi reddedip doğrudan senin evine gelirlerse?"

"Onlara ters ters bakarak boyun eğdirirdim."

Ember bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Bu bir şaka mıydı, Bay Foster?"

"Zayıf bir girişim, evet."

"Hoşuma gitti," dedi gülümseyerek ve kollarını pazuma dolayarak eğildi, başını omzuma koydu. "Her zaman bu kadar ciddi olmaman hoşuma gidiyor."

Asansör daireme doğru ilerlerken konuyu değiştirmek için bir yol ararken boğazımı temizledim. "Seni kedim hakkında uyarmalıyım," dedim yavaşça. "O... eşsizdir. Sana sadece gölgelerden bakarsa sakın alınma. İnsanların gözünü korkutmak için bunu yapmayı seviyor."

"Kediniz mi var? Nedense bunu hayal edemiyorum."

"Evet," dedim, asansör kapıları daireme doğru açıldığında bir adım öne çıkarak. "Remmy'nin hatasıydı. Onu bana hediye etti, bana başka seçenek bırakmadı."

"Ah," dedi, çatı katındaki daireme göz gezdirirken. Kendimi onun gözlerinden görürken buldum; sade, modern, her şey yerli yerinde. Neredeyse steril, gerçekten. Gerçek yaşamın tek işaretleri Goblin'pencerenin yanındaki kedi kulesi ve mutfağın yanındaki su çeşmesi idi.

"Çok teşekkür ederim," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Yine de duvarlarda daha fazla hesap tablosu olmasını beklerdim."

"Oturma odasında olmaz," dedim. "Onları evdeki ofisime asıyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri beni ararken dudakları başka bir gülümsemeye dönüştü. "Başka bir şaka mı?"

"Evet..." Yavaşça söyledim. Bu aslında bir şaka değildi. Kolay erişim ve hedefleri hatırlatmak için bazı belgeleri ev ofisimin duvarına asmayı gerçekten seviyordum.

Onu davet etmemeliydim. Akıllıca olan, yemekten sonra iyi geceler demektir. Ama restoranın yumuşak ışığında nasıl görüldüğü hakkında bir şeyler vardı.

Şarap ve kahkahadan kızarmış yanaklarım geceyi daha da uzatmak istememe neden oldu.

Şimdi oturma odamda dolaşıyor, parmaklarını kitap raflarımda gezdiriyordu ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Akşam yemeğinde giydiği safir mavisi elbise her kıvrımı sarıyor, koyu renk saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Ama bundan daha fazlası vardı. Bu gece onda neredeyse ısıltılı bir şey vardı, sanki gerçek beni tanımak onu bir şekilde daha parlak hale getirmişti.

Yoksa bu yeni ben onu olduğu gibi görebiliyor ve takdir edebiliyor muydu?

"Ah!" diye haykırdı aniden ve ben de döndüğümde Goblin'in koltuğumun arkasında cisimlendiğini ve her zamanki küçümsemesiyle onu incelediğini gördüm. "Kedi Adam'ın kötü ikizine benziyor."

"Goblin pek çok şeydir, ama kötü ikiz bir yerlerde iyi bir ikiz olduğu anlamına gelir."

Güldü ve Goblin'in koklaması için elini uzattı. Şok oldum, hemen avucuna kafa attı ve mırıldandı.

"Hain," diye mırıldandım inanamayarak.

"Kedi dili bildiğimi biliyor," dedi çenesinin altını kaşıyarak. "Değil mi yakışıklı çocuk?"

"Pek yakışıklı sayılmaz."

"Hey şimdi," diye itiraz etti. "Bazılarımız eşsiz güzelliği takdir ediyor. Şu fazladan ayak parmaklarına bakın! Ve şu kırışıklıklara! O mükemmel."

Sözde korkunç kedimi okşamasını izledim, göğsümde sıcak ve tehlikeli bir şey genişledi. "Benden başka hoşlandığı ilk kişi sensin."

"Gerçekten mi?" Memnun görünüyordu. "Belki benim de kadim, muhtemelen ölümsüz bir kedi olduğumu hissediyordur. Belki Kedi Adam da bu yüzden sana iyi davranmıştır. Evde kendi küçük canavarın olduğumu hissetmiştir."

"Bu konuda... Catman tam olarak kaç yaşında?"

"Kimse bilmiyor," dedi ciddiyetle. "Uygarlığın doğuşuna tanıklık etmiş olabilir. Zamanın kendisinden bile daha yaşlı olabilir. Ya da gizemli davranmayı seven, gerçekten yaşlı, sıradan bir kedi de olabilir."

Kendimi gülümserken buldum. "Saçmalıyorsun."

"Bunu sarhoşken yabancıların garajlarını düzenleyen adam söylüyor."

"O bir kereydi."

"Bildiğimiz kadarıyla," dedi sırtarak. Pencereme doğru yürüdü ve şehrin ışıklarına baktı. "Böyle bir manzara varken evden ayrılır mıydım bilmiyorum."

Yanında durmak için hareket ettim, parfümünü koklayabilecek kadar yakındım. Artık tanıdık gelen bu koku yüzümü boynuna gömmek, onu öpmek ve ona özgü bu kokunun tadını çıkarmak istememe neden oldu.

"Evet," dedi. "Böyle bir yerin senin tuhaf kişilik özelliklerini nasıl telafi edeceğini anlayabiliyorum."

"Neredeyse mi?" Ben sordum.

Yüzünü bana döndü ve birdenbire aramızda birkaç santim mesafe oluştu. "Şey," dedi yumuşak bir sesle, "kravatlarını alfabetik sıraya koymayı telafi etmek için oldukça muhteşem bir şey yapman gerekir."

"Renk değerine ve duruma göre düzenlenmişler," diye düzelttim otomatik olarak ve onu içten içe aydınlatan o kahkahalardan birini daha kazandım.

"Tabii ki öyleler." Dudağını ısırđı, beni inceliyordu. "Biliyor musun, bu gece farklısın. Daha... gerçek."

"Bu iyi mi kötü mü?"

"İyi," dedi çabucak. "Kesinlikle iyi. Senin bu yönünü görmek hoşuma gidiyor."

"Hoşuma gitse de gitmese de içimden bir şeyler çıkarıyor gibisin," diye itiraf ettim. "Bu endişe verici."

"Çalışanınız olduğum için mi endişeleniyorsunuz?" diye sordu, tekrar pencereye dönerek.

"Bu da işin bir parçası." Camdaki yansımasını, şehir ışıklarının yüzünde nasıl oynadığını izledim. "Yine de aramızdaki şeyin en az karmaşık yönünün bu olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Hafifçe gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bazı şeyler var..." Davenport'un mülklerini, öldüğünde mülkiyeti bize verecek yasal boşluğu düşünerek sözümü yarıda kestim. Yaşlı adamın vizyonuna ne kadar bağlı olduğunu. "Bunu tavsiye edilemez kılan şeyler."

"Ah." Kollarını kendi etrafında sardı. "Anlıyorum."

Ses tonundaki bir şey ona sertçe bakmamı sağladı. "Ember-"

"Gitsem iyi olacak," dedi hemen. "Geç oldu ve yarın ikimizin de işi var."

Yanlış bir şey söylemiştim ama ne olduğunu tahmin edemiyordum. Aniden geri çekilmesi, sanki yanlışlıkla onun içindeki hassas bir düğmeye basmışım gibi hissetmeme neden oldu, kolay kolay geri alınamayacak bir şey. Ama nasıl olur da

Bu kadar az sayıda, masum görünen sözcük bu kadar çok zarar vermiş miydi?

Bu sinir bozucuydu ve kendimi kendi profesyonelliğime çekilirken buldum. İş ve iş dünyası kurabileceğim kalkanlardı. Kendimi tüm bu dağınık duygulardan ve geldiğini asla göremediğim mayınlardan ayırmamı sağlayan araçlardı.

"Haklısın," dedim. "Çok geç oldu. Sana bir araba çağırayım."

"Gerek yok. Yürüyeblirim. Güzel bir gece."

"Neredeyse gece yarısı oldu. Sana bir araba çağırıyorum."

Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Evet, efendim, Bay Foster."

Gecenin samimiyetinden sonra bu resmiyet canımı yaktı. Onu sevmeyi bıraktığında protesto için miyavlayan Goblin'le vedalaşmasını izledim.

"Benden hoşlandığını söylemiştim," dedi ama her zamanki şakacılığı zoraki gibiydi.

"Ember," dedim o kapıya ulaştığında. "Bu gece..." "Karmaşık mıydı?" diye sordu.

"Güzel diyecektim."

"O da var." Tereddüt etti, sonra usulca ekledi, "Arkadaşınla tanışmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Ve Goblin'le. Ve... senin bu versiyonunla."

"Bu versiyonu olmak istememi sağladığınız için teşekkür ederim."

Gözlerinde bir şey titreşti - belki pişmanlık, belki de özlem. Sonra gitti, sadece parfümünün hayaletini ve benim alanımda ne kadar doğru görüldüğünün anısını bıraktı.

Goblin mutfak tezgahının üzerine atladı ve bakakaldı.

İçimi çektim. "Bunu bu kadar berbat nasıl başardım?"

Kravatımı gevşettim ve kendime bir içki doldurdum - bu geç saatte nadiren yaptığım bir şey. Ama bu gece içimde bir şeylerin gevşemesine neden olmuştu. Ember'ı Colton ve Jessica'yla görmek, en iyi arkadaşımı ve onun flörtünü etkilemesini izlemek, hiç düşünmediğim olasılıkları hayal etmeme neden olmuştu.

Onu burada, kanepemde Goblin'le kıvrılmış olarak hayal edebiliyordum. Sade daireme sıcaklık kattığını, nefret notlarıyla hayatıma girdiği günden beri yaptığı gibi beni özenle inşa ettiğim kabuğumdan çıkardığını görebiliyordum.

Ama Davenport onun mirasını korumaktan bahsederken yüzündeki ifadeyi de hatırladım. O binaların tarihini onurlandırmak konusunda ne kadar tutkuluydu.

Gerçeği öğrendiğinde beni asla affetmeyecekti.

Mesafemi korumak daha iyiydi. Profesyonel sınırlarımı korumak ve inşa ettiğim tüm duvarları yıkma isteği uyandırmasını görmezden gelmek daha iyiydi.

Telefonum Colton'dan gelen bir mesajla çaldı.

Colton: O senin için iyi, dostum. Bunu . Çok geç,

diye düşündüm, içkimi geri atarken.

Sahip olamayacağım şeyleri isteyerek zaten her şeyi mahvediyordum. Bana hissetmemem gereken şeyleri hissettirmesine izin vererek.

Yarın, normale dönmeye karar verdim. Patron ve çalışana geri döneceğiz. Güvenli mesafeye ve profesyonel sınırlara geri döneceğiz.

Böylesi daha iyiydi.

EMBER

Orion'un kaşları bu sabah cehennemi dondurabilirdi. Ön büroda rozetlerimi güncellemek için ekstra erken ofiste oldum, bu da ön sırayı yakaladığım anlamına geliyordu koltuğın Patricia Rosh okuma Orion üç nefret notu. Orion'un çenesi her kelimeyle birlikte kasılıyor gibiydi, bu garipti çünkü genellikle çoğunlukla notların içeriğinden etkilenmemişti.

Orion'un soğuk aurası onu asansörden yukarı ve ofis katına kadar takip etmişti. Bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum, çünkü ofiste sessiz, baskı altında bir atmosfer vardı.

Dün gece zaten bir rüya gibiydi. Gülümsemesi, kahkaha atması, duvarlarının arkasını görmeme izin vermesi... Bu sabahki kutup cephesine katlanmayı daha da zorlaştırdı.

Julian masamın önünden geçerken, "Tanrım, keyfi yerinde," diye mırıldandı. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak. Çok çabuk.

Julian kaşlarını kaldırdı ama akıllıca davranarak yorum yapmamayı tercih etti.

İşime geri döndüm, Orion'un dün gece dairesinde nasıl görüldüğünü hatırlamak yerine müşteri e-postalarına odaklanmaya çalıştım - kravatı gevşemişti, bana penceresinden manzarayı gösterirken mükemmel yüz hatlarında gölgeler oynuyordu. Yanında durup yansımalarımızı yan yana gördüğümde aradaki farklar çok açıktı. O temiz çizgiler ve mükemmellikten ibaretti, bense...

Evet. Ben mükemmel saçları ve yontulmuş vücuduyla Jessica değildim. Colton ve Orion gibi erkekler muhtemelen Jessica gibi mükemmel vücutlu kadınları kendileriyle birlikte olmak için sıraya dizmişlerdir. Yıldızlar bir şekilde aynı hizaya gelse ve Orion benimle birlikte olmak istese bile, başka bir "Jessica"nın ortaya çıkıp beni göstermesi ne kadar sürerdi? Kylie ve Cole'un başına gelenler gibiydi.

"Bayan Hartwell."

Orion'un sesiyle sıçradım. Masamın yanında durmuş, her santimiyle dokunulmaz bir CEO gibi görünüyordu. Dün gece dairesinde bana gülümseyen adamdan eser kalmamıştı.

"Evet, Bay Foster?"

"Davenport'la ilgili son çalışmanıza ihtiyacım var. Elinizdeki her şeyi ofisime getirin. Hemen."

Cevap beklemeden arkasını döndü ve uzaklaştı. Doğru ya. Her zamanki gibi işimize geri döndük.

Dosyaları topladım ve hareketimizi izleyen meraklı gözlerin acı verici bir şekilde farkında olarak onu takip ettim. Ofis dedikodu değirmeni yardım galasından beri fazla mesai yapıyordu. Sanırım dün geceki pek de örtülü olmayan randevumuzdan sonra bile bazı dedikodular yayılmıştı, ancak bunu kimin nasıl duyduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

İçeri girdiğimde "Kapıyı kapat," dedi.

Yaptım, sonra dosyaları tutarak beceriksizce durdum. Dün geceden beri ilk kez yalnız kalmıştık ve hava söylemediğimiz her şeyle doluydu.

"Ee?" diye sordu.

Tamam. Dosyalar. İş. Profesyonel mesafe.

Onları masasına bıraktım ve raporuma başladım, Davenport'un son isteklerini detaylandırırken sesimi dikkatle nötr tuttum. Orion o aşılmaz maskesiyle beni dinliyor, arada sırada kesik kesik sorular soruyordu.

Bu ilk tanıştığımız zamandan daha kötüydü. En azından o zaman, çoğunlukla kızgınlık olsa bile, duygularını göstermişti. Bu tamamen kapanma kişisel hissettirdi.

"Hepsi bu kadar mı?" Bitirdiğimde sordum.

"Şimdilik." Çoktan bilgisayar ekranına bakmaya başlamıştı, beni görmezden geliyordu.

İçimde bir şeyler koptu.

"Aslında," dedim, "sana söylemem gereken bir şey var."

Parmakları klavyenin üzerinde hareketsiz kaldı. "İşleri profesyonel tutma konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Biz yaptık. Bu işle ilgili. Bir bakıma."

"Bir bakıma," diye tekrarladı.

"Cole hakkında-"

"Dur." Sesi keskindi. "Cole'la her ne oyun oynuyorsanız, bilmek istemiyorum."

Bu bir şoktu. Zaten bir şeylerden mi şüpheleniyordu? Eğer öyleyse, neden ona her ayrıntıyı anlatmamı istemedi? "Ben

Oyun falan oynamıyorum," diye itiraz ettim. "Ben sadece-"

"Benimle yatmak planının bir parçası mı?" Kelimeler buz parçaları gibi döküldü. "Bana yakınlaşmak, sırlarımı öğrenmek, ona rapor vermek? Hepsi bu mu?" Gülüşü soğuk ve sertti. "Bunu daha önce tahmin etmeliydim. Bana o kadar sert ve hızlı yaklaştın ki. Bunun sadece bir planın parçası olduğunu bilmeliydim. Bir manipölasyon."

Bana tokat atmış gibi geri çekildim. Evet, suçlamalarının bir kısmı doğruydı ama onu manipüle etmek için bedenimi bu şekilde kullanacağım fikri? Benim hakkımda böyle bir şeye inanmasından nefret ediyordum, bunu hak etmiş olabileceğimi bilsem bile. Endişelendiğim çürüme buydu - başlangıçta ne kadar önemsiz olurlarsa olsunlar, yalanlar üzerine bir şey inşa etmenin etkisiydi bu. Ağlamanın eşigindeymişim gibi hissetmeme rağmen "Hayır," demeyi başardım. Bundan nefret ediyordum. Bunun dönüşmesine izin verdiğim şeyden nefret ediyordum.

Ellerini masasının üzerine koyarak ayağa kalktı. "Cole galamda ortaya çıkıyor, senin hakkında şifreli yorumlar yapıyor. Ne zaman onun adı geçse suçlu gibi görünüyorsun. Ve şimdi birdenbire açıklamak mı istiyorsun?" Gülüşü acıydı. "Ben aptal değilim, Ember. Geçmişine bakıp onun için çalıştığını göremeyeceğimi mi sanıyorsun? Seni işe aldığımda bunu biliyordum ama onunla kişisel bir bağlantın olma ihtimalinin düşük olduğunu düşünmüştüm, her ne kadar şirket asalağından nefret notları çalışanına giden yol oldukça şüpheli olsa da."

"Sana daha önce söylemek istedim," dedim. "Ve sonra... ben... ben-"

"Ee?" diye araya girdi.

Başımı sallayarak gözlerimi . "Bırak da konuşayım."

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," dedi. "Konuşman bize yeterince sorun yarattı . Senin ağzın yüzünden

seni öylece kovamam. Bu yüzden Davenport anlaşmasını bitirmek için seninle çalışmaya devam etmek zorundayım."

"Dur," diye yalvardım. "Lütfen sakinleşip yetişkinler gibi konuşabilir miyiz? Özür dilemek istiyorum. İstiyorum."

"Ben senin patronunum. Özür dilemene ihtiyacım yok. Sadece bu karmaşayı geride bırakıp Foster Real Estate için en iyi olanı yapmaya devam edeceğine dair güvence vermeni istiyorum. Davenport sözleşmesini imzalamaya hâlâ kararlı olduğuna dair güvence vermeni istiyorum."

"Doğru. Patronum. Beni sanat galerilerinde öpen, evine davet eden ve ertesi gün bana hiçmişim gibi davranan kişi."

"Dün gece çekip giden sendin," diye tersledi.

"Çünkü bunun 'tavsiye edilemez' olduğunu açıkça belirtmiştin! Ben orada durmuş senin mükemmel yansımanın yanında bir trol gibi hissederken, mükemmel manzaralı mükemmel dairene bakarken!"

Anlayış yüzünde titreşti ve hemen ardından yerini o çıldırtıcı maskeye bıraktı. "İşte tam da bu yüzden profesyonel sınırlarımızı korumamız gerekiyor."

"Profesyonel sınırlar," diye tekrarladım. "Bana kendime dokunmamı söyleyen e-postalar göndermeye böyle mi ?"

Yanaklarına renk geldi. "Bu bir hataydı."

Bu kelime karnıma bir yumruk gibi indi. "Doğru. Bir hata. Arkadaşlarınla tanışmama izin vermek gibi mi? Bana kendini göstermek gibi mi? Belki de gerçekten-" diye kestirip attım, daha fazla gözyaşı tehdidi hissetmek beni dehşete düşürdü.

"Belki de aslında ne?" diye sordu sessizce.

"Yok bir şey. Haklısın. İşleri profesyonelce halledelim. Davenport anlaşmasına odaklanalım ve tüm bu olanları unutalım. Duygularını lanet bir robot gibi kapatabilen tek kişi sen değilsin. Benim de bunu ne kadar iyi yapabildiğimi izle."

"Ember-"

"Hayır," dedim, sesimin bu kadar düzgün çıkmasından gurur duyarak. "Beni... neyle suçladıktan sonra o yumuşak ses tonunla beni kutsayamazsın. Şirket casusluğu için seni baştan çıkarmakla mı?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, hayal kırıklığı vücudunun her çizgisinde belirgindi. "Haklısın. Bu haksızlıktı. Ama belli ki Cole hakkında bana söylemediğin bir şey var."

"Ve belli ki Davenport hakkında bana söylemediğin bir şey var," diye karşılık verdim. Bu sözleri ilk kez kendime tam olarak itiraf ediyordum ama bunu zaten birkaç kez hissetmiştim. Orion, Roman, Moira ve hatta Julian bile Davenport anlaşması hakkında bir şeyler biliyor gibiydiler ve bunu belli etmiyorlardı. Orion'ı tanıyorsam, bu duymak istemeyeceğim bir şeydi. "Belki de ikimiz de sır saklıyoruzdur. Belki de bu yüzden bu kötü bir fikirdir."

Çenesi sıkıştı. "Belki de öyledir."

"Peki."

"Tamam."

Masasının üzerinden birbirimize baktık, hava acı, istek ve söyleyemediğimiz şeylerle çatırdıyordu.

"Hepsi bu kadar mı, Bay Foster?"

Sonunda sordum. "Evet, Bayan Hartwell."

Hepsi bu kadar."

Başım dik bir şekilde ofisinden çıktım ve titrek bir nefes vermek için banyoya ulaşana kadar bekledim.

Bu daha iyiydi, dedim kendime. İşleri profesyonelce yürütmek daha iyiydi. Sahip olamayacağım şeyleri istememek daha iyiydi. Gerçeği öğrendiğinde benden nefret edecek bir adama daha fazla aşık olmamak daha iyiydi.

Ama eğer bu doğruysa, neden kalbim kırılıyormuş gibi hissediyordum?

Banyo aynasında yansımamı yakaladım. Kızarmış yanaklar, parlak gözler, Jessica'nın cilalı mükemmelliğine ya da Orion'un açıkça tercih ettiği soğuk profesyonelliğe hiç benzemiyordu.

"Kendine gel," diye fısıldadım yansımama. "Zaten hiçbir zaman işe yaramayacaktı."

EMBER

"H Herkesi çıldırtıyor," dedi Kora, kahvesini gereksiz bir gayretle karıştırarak. "Cole'un bütün Davenport olayı için fazla mesai yapıyor. Tek konuştuğu bu."

Kora'nın genellikle derli toplu olan dış görünüşü, içinde bulunduğu gerginliğin bazı işaretlerini gösteriyordu. Gözlerine far bile sürmemiş ya da saçlarını kıvırmamıştı ki bu benim evden pijamalarım ve makyajsız çıkmama eşdeğerti.

Her zamanki kahve mekânımızdaydık, her iki ofisten de tanıdık biriyle karşılaşmayacağımız kadar uzaktaydık. Hissettiğim kadar suçlu görünmemeye çalışarak çöreğimi elime aldım. Dün gece Colton'la yediğimiz yemek ve ardından gelen bu sabahki felaketten sonra başım dönüyordu.

"Northman Group'ta işler o kadar kötü mü?" Her şeyden çok sohbeti devam ettirmek için sordum.

"Daha da kötüsü. Dün, fabrikanın yeniden 'miras odaklı' olmadığını öne süren birine zımba fırlattı.

Yeterince." Öne doğru eğildi. "Em, ona tam olarak ne söyledin? Sanki bu sözleşme tüm şirketi batıracakmış gibi davranıyor. Fabrikaları araştırdım. Büyükler ama her zamanki müşterilerimizden pek de farklı değiller. Peki ne olacak?"

Geçen gün Davenport anlaşmasında bir tuhaflık olduğunu söylediğimde Orion'un nasıl gerildiğini düşündüm. Bu konudaki tartışmaları ne kadar çabuk kapattığını düşündüm. "Dürüstçe mi? Bu anlaşmada herkesin bana söylediğinden daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ne zaman bu konuda çok fazla soru sorsam Orion tuhaflaşıyor. Ve Cole kazanmak için bu kadar çaresizse..."

"Cole'dan bahsetmişken," dedi Kora dikkatle. "Seni sorup duruyor. Hem de çok. Garipleşmeye başladı."

Midem bulandı. "Nasıl garip?"

"Tüyler ürpertici derecede garip. Senin ve Foster'ın şey olduğunuza dair bir teorisi var..." Kaşlarını imalı bir şekilde salladı. "Yani, bana o e-postalar hakkında söylediklerinden sonra her şeyi kabul etmiştim, ama sen işler aceleyle kötüye gitmiş gibi konuştun. Ne oldu?"

"Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Geçen gece tam bir felaketti. Önce yemek harikaydı -Colton gerçekten Orion'u güldürdü ve üniversiteden anlattığı hikâyelerle Orion'u yaşayan, nefes alan bir insan gibi gösterdi, inanabiliyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Kora sırtarak.

"Yemekten sonra onun evine gittik ve her şey..." Sertçe yutkundum. "Colton'ın kız arkadaşı Kora'yı görmeliydin. Mükemmeldi. Genetik piyango gibi mükemmeldi. Orion gibi erkeklerin istedikleri zaman onun gibi kızlara nasıl sahip olabileceklerini düşünmeye başladım. Ve bu da

Orion'un tırnağı bile olamayacak Cole'un beni nasıl bu kadar kolay küçük Kylie ile değıştirdiğini düşünüyordum. Onun yanındaki yansımama bakıp her şeyi düşünürken birden kafama dank etti: Neden beni istesin ki? Bir şeyleri denemeye karar verse bile neden benimle kalsın ki? Sonra birlikte olmamızın tavsiye edilemez olduğuna dair bir şeyler geveledi ve sanki içimdeki her şey buruşup ölmüş gibi hissettim."

"Em..." Kora yumuşak bir sesle konuştu. "Her şeyden önce, sen müthiş bir avsın. Eğer bir balıkçı olsaydım, Kylie'yi suya geri atardım. Ama seni? Seni eve getirir ve süslü bir akvaryumda saklardım."

Sırıttım. "Bunun bir iltifat olduğunu varsayıyorum, bu yüzden sadece teşekkür edeceğim ve buradaki küçük imajınızla ilgili bariz sorunları görmezden geleceğim."

"Güzel. Çünkü bu bir iltifat. Ve belli ki Orion da bunu görüyor. Adam senin için deli oluyor."

"Öyleydi," diye düzelttim. "İş yerindeki patlamamızdan beri bana neredeyse hiç bakmıyor. Artık geceleri 'e-posta' bile göndermiyor."

"İş yerinde bir patlama mı oldu?" Kora sordu.

"Şey... Sanırım çifte randevudan ve onun evinde yaptığımız konuşmadan sonra ikimiz de garip hissediyorduk. Bazı şeyler söyledi ve beni temelde yalan söylemekle, Cole için çalışmakla - ki görünüşe göre iş geçmişime baktığı için başından beri yaptığımı biliyordu - ve Northman Group için bilgi toplamak amacıyla onunla yatmaya çalışmakla suçladı."

Kora yüzünü buruşturdu. "Ah..."

"Biliyorum. doğru olsa da bu beni çok incitti. Ben sadece... Paylaştığımız anların sahte olabileceğini düşünmesinden nefret ediyorum. Mesela... evet, biliyorum

Cole hakkındaki gerçeği ona kendim ve çok daha önce söylemeyerek büyük bir hata yaptım. Ama ne sebeple olursa olsun asla birinin duygularıyla oynamam ve ondan hoşlanıyormuş gibi davranmam."

"Ve sanırım bunu ona sen söyledin?" Kora sordu.

Kahve fincanımla kıpırdandım. "Duygularım çok yüksekti, Kora. Sanırım duygularım incindiği için bir bebek gibi ağlamamaya çalışıyordum."

İçini çekti. "Bunun berbat olacağını biliyorum ama onunla bir konuşma daha yapmalısın. Her şeyi ortaya dökmelisin. Her şeyin düzelmesinin tek yolu bu."

"Artık gerçeği istemiyor. Sadece çenemi kapamamı, başımı öne eğmemi ve Davenport anlaşmasını yapmamı istiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aynen öyle. Kısaca bana sırlarımı duymak bile istemediğini söyledi. Sanırım kendisini dinlemeye açmaktansa en kötüsünü düşünmeyi tercih ediyor."

"Ve?" Kora söyledi. "Ember Hartwell ne zamandan beri birileri duymak istese de istemese de fikrini söyleyemeyecek kadar çekingen oldu?"

Biraz sııttım. "Bir erkekten gerçekten hoşlandığından ve işleri berbat etmekten korktuğundan beri mi?"

"Şu anda olduklarından daha fazla berbat olabilirler mi?"

"Muhtemelen," diye tahmin ettim.

"Tamam, doğru," diye itiraf etti Kora. "Ama şekilde sessiz kalmaya devam ederseniz fikrini değiştirme ihtimali nedir? Konuşmanız gerek. Küçük sırrınız ve onun saklıyor olabileceği şeyler hakkında konuşmasanız bile

Davenport anlaşmasında, en azından sana hissettirdikleri hakkında konuşabilirsin. Bu konuda dürüst olun ve ne olacağını görün."

"Bilmiyorum," dedim, sesim kederliydi. "Artık beni dinlemek isteyeceğinden bile emin değilim."

"Ne kadar beklersen o kadar kötü olur," diye uyardı Kora. "Özellikle de Cole ona önce söylemeye karar verirse."

"Anlamıyorsun. Benden nefret edecek. İnşa ettiğimiz her şey, her güven anı, hepsi lekelenecek. Hiçbirinin gerçek olmadığını düşünecek."

"Başta amaç bu değil miydi?" diye sordu nazikçe. "Onu incitecek kadar yaklaşmak mı?"

"Hayır," dedim savunmaya geçerek. "Pek sayılmaz, en azından. Yani, belki onu tanımadan önce teoride sorun yoktu. Onu arkadaşlarıyla, kedisiyle, ailesiyle görmeden önce. Onun sadece kalpsiz bir şirket robotu olmadığını fark etmeden önce. O..." Doğru sözcükleri bulamadığım için sözümü yarıda kestim.

"Aşık olduğun adam mı?"

"Senden nefret ediyorum."

"Beni seviyorsun." Masanın öbür ucuna uzandı ve elimi sıktı. "Ama cidden, Em. Yüzünde patlamadan önce bunu çözmelisin. Çünkü inan bana, Cole böyle davranıyor. Patlayacak."

Sefilce başımı salladım. "Biliyorum. Ben sadece... Doğru anı bulmam gerekiyor."

"Peki, neredeyse erkek arkadaşınıza bu işi aslında onu gözetlemek için aldığınızı söylemek için doğru zaman tam olarak ne zaman?"

"Belki de hiç?" Umutla önerdim. Kora

bana sadece bir bakış attı.

"Peki." Sandalyeme çöktüm. "Ona anlatacağım. Gerçi geçen günden sonra beni açıklama yapacak kadar yakınına alacağından emin değilim."

"Denemek zorundasın," dedi telefonunu kontrol ederken. "Şeytan demişken, Cole bir zimba daha fırlatmadan dönsem iyi olacak. Ben yokken daha fazla dramatik yüzleşme yaşamamaya çalış."

Ona bir parça çörek fırlattım ama o gider gitmez gülümsemem soldu.

EMBER

kendimi Orion ile konferans salonunda bir toplantıya doğru yürürken buldum. Oda, kavrama ve Davenport teklif revizyonları. Günlerce süren gergin sessizlikten sonra artık dayanamıyordum. Ofisteki gerginlik hissediliyordu - her etkileşim soğuk ve resmiydi, ikimiz de Colton ve Jessica ile akşam yemeği hiç olmamıştı.

İş açısından, işler iyi gidiyor gibi görünüyordu. Eleanor Golding şehir merkezindeki devasa otellerinden birini geliştirmek için büyük bir projeye resmen imza attı. Beni dinleyen herkese beni sevdiğini söyledi ve anlaşma için bana kredi vermeye çalıştı, bu da kuşkusuz ofis çevresindeki insanların bana bakış açısına yardımcı oldu.

En azından Orion dışındaki insanlar.

Benimle olan tek etkileşimi Davenport'la ilgili gelişmeleri sormaktı. Davenport'un beni her gün arayıp işiyle ilgili fikirler hakkında konuştuğunu düşünürsek, Orion her istediğinde ona somut bir şeyler vermem bekleniyordu. Çoğunlukla, toplayabildiğim tek somut bilgi Cole'un bir şekilde bulut dosyalarımına eriştiği ve

Davenport'un fabrikaları hakkında yaptığım araştırmadan bilgi aşırılmış. Bu bilgi, Davenport'un gözüne girmeyi nasıl başardığını açıklıyordu.

Her ne kadar koşup bunu Davenport'a anlatmak istesem de, güvenliğimin ihlal edilmesinin, potansiyel olarak projesini emanet edeceği iş için iyi bir görünüm olacağından şüphelendim ve bunu kendime saklamaya karar verdim. Cole kirli oynamıştı, ki bunu beklemeliydim. Şimdi tek yapmam gereken öyle ya da böyle bu anlaşmayı güvence altına almaya yardım ettiğimden emin olmaktı.

Orion'un ofisinin önünde durdum ve cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. Huysuz bir patronla başa çıkabilirdim. Orion'la her etkileşime girdiğimde beni geren şey neyi heba ettiğimizi bilmektir. Aramızda çok fazla potansiyel vardı ve ben hepsini mahvetmiştim. O da tamamen masum değildi elbette, ama işlerin gidişatıyla ilgili suçun büyük kısmını kendi güvensizliğime yüklüyordum.

Konferans odasında tek başınaydı, kollarını sıvamış devasa masanın üzerine yayılmış kâğıtları inceliyordu. Onu böyle görmek -biraz dağınık, gardını indirmiş- nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Ne oldu?" diye sordu, geldiğimde aniden başını kaldırarak.

"Roman bana resmi Davenport teklifimizde yaptığın değişiklikleri gönderdi. Ona projeyi benim yürütmeme izin vermekten mutlu olacağını söylemişsin ama her şeyi değiştirmişsin. Hepsi yanlış."

Hay aksi. Kora'nın bahsettiği "insanlar duymak istemediğinde bile fikrimi söyleme" özelliği vardı. Konuyu daha diplomatik bir şekilde açmayı planlamıştım, ancak Orion'la ilgili bir şey beni her zaman telaşlandırdı ve ağzımı açık bıraktı.

Doğruldu, gözleri parladı. "Affedersiniz?"

"Geçen gün onunla buluştuğumuzda, gerçekten anlamaya başladığını düşünmüştüm. Ama bu planlar?" Orion'un benim fikirlerimin değiştirilmiş versiyonunu içeren dosyayı işaret ederek söyledim. Ayrıca yeni planları için benim önerdiğim revizyonları da içeriyordu. "Kauçuk fabrikasını tarihi bir otele mi dönüştürmek istiyorsunuz? Yer açmak için oradan ne kadar çok şeyi sökmemiz gerektiğinin farkında mısınız?"

"Elbette," diyerek sözümü kesti. "Malzemelerin ve tadilatların tam maliyetini zaten biliyorum. Üç yüz on iki oda. Sıhhi tesisat, elektrik ve yapısal değişiklikler. Tasarım ekipleri Davenport'un çok önem verdiği mirası ve lezzeti korumak için ellerinden geleni yapacaklardır."

İnanmadığım için küçük bir kahkaha attım. "Hiç anlamıyorsun. Anlamıyor musun?"

"Oh, anladım. Davenport'a son günlerine kadar para kaybetmesine neden olacak gösterişli bir proje sattın. Foster Emlak'ın kendine ait bir mirası var, Ember. Müşterilerimize para kazandırırız. Nokta. Bu fabrikalara milyonlar yatırıp da işletme maliyetleri yüzünden hayatımız boyunca kâr edememelerini izlemeyeceğim."

"Neden umursuyorsun ki?" Ben sordum. "Davenport masrafları karşılamak ve zararına çalıştırmak istiyorsa kimin umurunda? Müşteri o. Biri sizden mohawk isterse, ona kötü görüneceğini söyleyip başka bir saç stili seçmezsiniz. Onlara istediklerini verirsiniz."

"Biz kuaför değiliz. Ve size söyledim. Bu şirket imajımızla ilgili. Birlikte çalıştığımız her müşteri için başarılı olduğumuzu söyleyebilme mirasımız."

"Bazı insanlar kârdan daha fazlasını önemser," diye tersledim.

Çenesi gerildi. "İtirazlarınız dikkate alındı, Bayan Hartwell. Ancak son olaylar göz önüne alındığında, bu konudaki kararınıza güvenmek konusunda isteksizim."

Resmi ses tonu öfkeden daha çok canımı yaktı. Nabzım hızlanarak yaklaştım. "Bu güvenle ilgili değil. Kişisel bir kinle ilgili. Bana kızgınsın, şimdi de bana nispet yapmak istediğin için anlaşmayı kaybedeceksin."

"Biz mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bunu senden duymak çok güzel."

Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyor, çenesindeki kasların titrediğini görebiliyordum. Aramızdaki hava öfke ve başka bir şeyle çatırdıyordu - dairesindeki o geceden beri biriken bir şey.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," diye fısıldadım. "Hepsi bu."

"Öyle misin?" Sesi sertti. "Çünkü benim durduğum yerden-"

"Durduğun yer çok yakın," diye nefes aldım ama uzaklaşmadım.

Elleri iki yanımdaki masanın kenarını kavradı ve beni içine hapsetti. "O zaman git. Sırlarını al. Fikirlerini al. Hepsini al ve git."

Bir parçam bunu istedi. Acı, kafa karışıklığı ve suçluluk duygusu neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Bunun yerine çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırdım. "Gitmemi istemiyorsun. Beni istiyorsun. Şüphelerine o kadar kapılmışsın ki buradaki apaçık gerçeği bile kabul edemiyorsun."

"Evet," diyerek sözümü kesti. "Tüm sağduyuma rağmen seni istiyorum. Nefret notların ve meydan okuyuşunla içeri girdiğin o ilk günden beri seni istiyorum. Ama aramızdaki fark bu, Ember. Bazılarımız almadan da isteyebilir."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duyabileceğinden emindim. Yapılacak en akıllıca şey çekip gitmektir. Bu karmaşayı daha da kötüleşmeden bitirmek. Ama çok ileri gitmiştim, her şeye çok fazla yatırım yapmıştım - Eleanor'un ördeklerine, Davenport'un mirasına, Colton'la akşam yemeğinde gerçek Orion'u gördüğüm anlara.

Ve Tanrı bana yardım etsin, şu anda bana baktığı şekilde.

Hareket ettiğimi hatırlamasam da kendimi ona yaklaşıırken buldum. Kolonyasını içime çekerken göğüslerim göğsüne bastırıyordu. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatabilirim. Tüm sırlarımı."

"Hayır," dedi. "Sorun sana karşı hissettiğim bu uygunsuz çekim. Muhakeme yeteneğimi gölgeliyor. Dikkatimi dağıtıyor. İşte teklifim: Aramızda fiziksel çekimden başka bir şey varmış gibi davranmayı bırakmayı kabul ediyoruz. Birlikte çalışacağız. Ben medeni olacağım, sen de öyle. Ve bunu istediğimizde, kendimize izin vereceğiz."

"Ne istiyorsun?" diye sordum, bir tıkırtı ile yutkundum.

"Seks. Ama hepsi bu olacak. Anlaşıldı mı? Cole ve Northman Group hakkında sakladığın her şeyi kendine saklayacaksın. Benim için çalışmaya devam ederken seni çok yakından izleyeceğim. Davenport anlaşmasını bizim için bitir, ben de seni buraya getiren her ne dolap varsa köprünün altından çok sular akmış sayacağım."

"Yani sikiş arkadaşı mı olmak istiyorsun?" Ben sordum.

"O bile değil," dedi Orion. "Ben senin vücudunu istiyorum. Ne kadar az konuşursak o kadar iyi."

Bu acı vericiydi, ama herhangi bir umut ipliği için acınacak kadar çaresizdim - altımızda parçalanıyormuş gibi hissettiğim şeyi kurtarmak için küçük bir şans. Ve belki de bir parçam

Bunu istiyordum; fiziksel olarak bile olsa ona sahipken sırrımı saklama şansını.

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

Orion saatini kontrol etti, düşünüyordu. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, niyetle kararmışlardı. "On beş dakika. Masanızın olduğu eski depo odası. Işıklar kapalı, kapı kapalı. Kimsenin seni içeri girerken görmesine izin verme."

"Evet," diye nefes aldım, bunun inanmakta güçlük çekiyordum.

Elini kaldırdı, başparmağı alt dudağımı okşadı. "Aferin kızıma," dedi usulca. "Şimdi git."

Titreyen bacaklarımla çıkmak için döndüm. "Ember," diye seslendi arkamdan.

Omzumun üzerinden geriye baktım.

"Geldiğimde seni ıslak ve hazır bulmayı umuyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım, sonra da neredeyse koşarak odadan çıktım.

Vay anasını. Ben ne yapıyorum böyle?

EMBER

Orion'un ofisinden çıkar çıkmaz masama koştum ve e-postalarımı kontrol ettim. Moira'dan, bu hafta içinde görüşmemi istediği yeni bir müşteri hakkında konuşmak için otuz dakika içinde onunla buluşup buluşamayacağımı soran bir mesaj aldım. Hızlıca bir cevap hazırladım ve bir işim olduğunu söyledim.

Orion ve bir saatten önce dönmeyecekti. İki saat mi?

Küçük gizli randevumuzun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden güvende olmak için ona buluşmamızın yarına kadar beklemesi gerektiğini söyledim. Bu ince iyimserlik bile bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikmesine neden oldu.

Geldiğimde seni ıslak ve hazır bulmayı umuyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma.

Orion'un sözleri zihnimde yankılandı ve onlar hakkında endişelenmeme gerek olmadığını fark ettim. Kesinlikle hayal kırıklığına uğramayacaktı. Elbette, kariyer ve duygusal açıdan büyük bir hataya balıklama atladığımızdan neredeyse emindim. Ama fiziksel olarak? Lanet varlığımın her zerresi bunu istiyordu.

Belki birlikte uyumak aklımızı başımıza getirirdi. Belki de her şeyin bu karmaşaya değdiğini, ikimizin de gizli gerçeklerin kaosa girip birlikte çözebileceğimizi fark etmemizi sağlayacak bir şey olur.

Kendimi korumak ve kimsenin beni aramaya gelmeyeceğinden emin olmak için birkaç hızlı e-posta daha gönderdim. Önemli olan herkesin bildiği kadarıyla, yarına kadar müsait olamayacağım anlamına gelen bir ayak işinde olacaktım. Müşterilerimle artık düzenli olarak kampüs dışında toplantılar yaptığım düşünülürse, bu satması zor bir yalan değildi.

Aceleyle banyoya gidip aynaya baktım ve birkaç dakika içinde göreceğim ilgiyi tahmin ettiğim için son dakika düzeltmeleri yaptım. Aptalca, gömleğimi düzeltmek ve eteğimin içine daha mükemmel bir şekilde sokmak için bile zaman harcadım.

Orion onları neredeyse senden koparacak, Ember. Zamanını boşa harcıyorsun.

Bu düşünce kollarımdan aşağı sıcak bir ürperti gönderdi. Haftalar süren gizli e-posta yazışmalarımızdan ve Orion Foster'ın sevgilim olması durumunda bana nasıl davranabileceğini hayal ederken kendime dokunduğum sayısız seanstan sonra, biraz beklenti içinde olduğumu söylemek yüzünün en hafif ifadesi olurdu.

Sadece otuz dakika önce, bana elini sürme ihtimalinin sıfıra yakın olduğunu düşünüyordum. Ve şimdi...

Banyodan çıkıp hademenin dolabına doğru giderken zar zor yürüyebiliyordum.

Ya zaten oradaysa ve beni bekliyorsa? O gelmeden önce onun için soyunmamı bekler mi?

Hayır... Orion kontrolü severdi. Kıyafetlerimi çıkaran kişi olmak isterdi. İçeride onu beklememi, onun için hazırlanmamı isterdi.

Bir kez daha, ıslak ve hazır olmama fikrinin ne kadar komik olduğunu fark ettim. Kahretsin, bundan sonra yeni bir iç çamaşırına ihtiyacım olacaktı.

Masamın olduğu eski dolabı buldum ve kapısını açtım. Hafif bir rahatlama ve hayal kırıklığıyla Orion içeride değildi. Neyse ki çok temiz olan boş, halı kaplı bir . Yere baktım ve dikey mi yoksa yatay mı gitmek isteyeceğini merak ettim. Her iki durumda da halı olmasına sevinmişim, soğuk bir fayansın beni buraya girdikten sonra istediği her şeyi yapmaktan alıkoymasına izin verecek değildim.

Yarım saat gibi gelen bir süre boyunca gergin bir çemberin içinde volta attım. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda düşüncelerim dondu.

Duvara çarpana kadar birkaç adım geri gittim, karanlıkta beklerken ve kısmen açık kapıdan koridorun dar görüntüsünü izlerken gözlerim genişledi.

Bir takım elbise ve kravat gördüm, Orion'un geniş, güçlü şeklini hemen tanıdım.

Tereddüt eder gibi görünüyordu, sonunda kapıyı açıp arkasından kapatmadan önce neredeyse bir dakika boyunca görüş alanının dışında durdu.

"Ember," diye nefes aldı karanlığın içine.

"Merhaba," dedim, sesim uysal çıkıyordu. Mümkün olduğunca küçük şekle bürünmeye çalışırken terli avuçlarım duvara yapışmıştı.

"Burada olduğunuzu bilen var mı?"

"Hayır."

"Seni aramaya gelecekler mi?"

"Hayır. Onlara yarına kadar meşgul olduğumu söyledim. Bütün günümüz var."

Bir duraklama oldu. Orion'un gülümsediğini neredeyse hissedebiliyordum. "Bu iyiydi Ember. O zaman acele etmemize gerek yok."

"Güzel," dedim biraz fazla hızlı ve fazla tiz bir sesle.

Orion'un küçük alanda bana yaklaştığını hissettim. İri elleri belimi buldu.

Tanıştığımızdan beri ilk kez dokunuşunda tereddüt ya da çekince yoktu. Elleri beni kavrarken sert ve açgözlüydü - neredeyse beni sarıyor ve küçük hissettiriyordu. Sert bir nefes çekerken ellerini yukarı kaydırıldı.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum Ember."

"Neden?" diye sordum. Güvensizliğimin yankıları beynime geri döndü. Sanırım hayatınız boyunca size yeterince iyi, güzel ya da zayıf olmadığınızın söylenmesiyle ilgili bir şeydi bu. Muhteşem bir adam vücudunuzu bir ödül gibi açlıkla okşarken bile beyniniz şüphe duymak için nedenler buluyordu.

Ellerinden biri aşağıya doğru kaydı, eteğimin kenarından atlayarak kıcıma buldu. Sertçe sıkarak bedenimi kendine doğru çekti. Kollarımı onun geniş ve kaslı sırtına dolayıp kendimi ona doğru sıkıştırırken gözlerimi kapattım.

"Çünkü bana karşı gelmekten hiç korkmadın," dedi. Diğer eliyle gömleğimi çekiştirdi ve ayırdı. Eteğimin arkasındaki fermuarı buldu ve aşağı doğru çekmeye başladı. Eteğimi indirmeye çalışmadan önce, elini kumaşın içine ve çıplak, tanga kaplı kıcıma kaydırıldı. Tekrar arzuyla tısladı, daha da sert sıkarken tüm vücudu sertleşti.

"Çünkü bana fethedilemeyeceğini düşünüyormuşsun gibi baktın. Sanki dokunulmazmışsın gibi. Ulaşılamaz."

"Öyle mi yaptım?" diye sordum. Her zamanki cesaret ve zekâm ayaklarımın dibinde bir su birikintisi halinde eriyip gitmiş gibiydi. Düşüncelerimi yapılandırmak bir yana, cümle kurmakta bile zorlanıyordum.

"Ama seni boşaltabileceğimi biliyordum," diye devam etti. Elleri açgözlülükle üzerimde geziniyordu; sanki beni soyma arzusuyla, tenimi ortaya çıkardığı anda her bir santimine dokunma arzusu arasında kalmıştı. "Mücadelenin gözlerini terk ettiğini görmek ve daha fazlası için yalvarmanı izlemek istedim - benim horozum ve dokunuşum için."

"Yalvaracağımı kim söyledi?" diye sordum. Sözlerime katmaya çalıştığım meydan okuyan flörtün hiçbirisi işe yaramadı. Sesim küçük ve narin çıkıyordu.

"O zaman öğrenir ve gelişirim," dedi. Boynumu öpmek için ağzını indirdi. "Öpücük öpücük, vücudun bana ne istediğini söyleyecek." Orion'un parmak ucu kulağımın dibinden boynuma ve açıkta kalan omzuma doğru bir çizgi çizdi. "Yeterli bilgiyle seni yalvartabileceğimden eminim."

"Kendine güveniyorsun, değil mi?" Not ettim. "Bana inanmak zorunda değilsin."

Kirli sakalının yumuşak tenime sürtünmesinin tadını çıkarırken dudaklarımı yaladım. Nefesinin sıcaklığını ve benimle alay eden dilinin kaygan ıslaklığını içime çektim.

"Çok güzel lan," diye inledi. "Değilim," diye itiraz ettim.

Orion dondu kaldı, gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Ne?"

Tartışmak için ağzımı açtım, sonra kapattım ve gözlerimi indirdim. Tek yapabildiğim başımı basitçe sallamak oldu. I

İçime kapanmaya çalıştığımı hissettim, bir elim açıkta kalan karnımı örtmek için havaya kalktı.

"Beni dinle Ember," dedi, sesi çok ciddiye. "Söyleyeceğim şey herhangi bir duygusal bağla ilgili değil. Tamamen fiziksel bir bakış açısıyla, muhteşem birisin. Dediğim gibi, seni gördüğüm an arzuladım. Seni istemekten vazgeçmedim, vazgeçmem gerektiğini bilsem bile. İşte seni bu kadar arzuluyorum. Sana ne kadar ihtiyacım var. Bana anladığını söyle."

Küçük bir parçamın onlara asla tam olarak inanamayacağını bilsem bile, sözleri içimde sıcak bir şeyler yaktı. Sözlerinde herhangi bir kısıtlama ya da sahtelik belirtisi hissetmedim. Söylediklerinde ciddi gibi görünüyordu.

"Tamam," dedim yavaşça. "Benim hakkımda neden böyle düşündüğünü bilmiyorum ama sana inanıyorum."

Köprücük kemiğimin hemen üzerindeki bir yeri öptüğünde nefesim kesildi. Durakladı, karanlıkta başını kaldırdı ve sırtıttı. Gözlerim alışmaya başlamıştı ve artık yüzünün geniş ayrıntılarını seçebiliyordum.

"Gördün mü?" dedi, sesi kısık ve boğuktu. O noktayı tekrar öptü ve dizlerimin bir zevk patlamasıyla zayıfladığını hissettim. Öpücük erimiş sıcaklığın sarsıntıları aşağıya doğru gönderiyor gibiydi, serbest bırakılmayı bekleyen potansiyel enerji gibi bacaklarımın arasında toplandılar. Sözlerinin her birini keşif öpücükleriyle noktaladı. "Bir. Gizli. At.

A. Zaman."

Orion'un bu versiyonu da kimdi? Eğlenceli, sinsiy ve çok ateşliydi. Ve benim Northman Grubu sırrımdan bahsetmediğini biliyordum. Beni nasıl memnun edeceğinin sırlarını kastediyordu - beni siki için yalvaracak noktaya nasıl getireceğini.

Sadece bunun yaptığımız anlaşmanın bir parçası olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Fiziksel rahatlama, başka bir şey değil. Biz sadece bedenleri olan iki yetişkindik ve ihtiyaçlarımızı karşılıklı olarak gideriyorduk. Bu dolaptan çıktıktan sonra hiçbir şey değişmeyecekti.

Gömleğimin altından göğsümü avuçlayıp bir parmağını şakacı bir şekilde meme ucumun üzerinde gezdirirken boynumu dikleştirdim ve yumuşak bir inilti çıkardım.

Kesinlikle hiçbir şey değişmeyecekti. Bundan ne kadar hoşlandığımın bir önemi yoktu.

ORION

E onu duvara yapıştırdığımda kıvrandı. Vücudu keşfedemediğim bir hazineydi. yeterince hızlı. Kıç, göğsü, boynu, dudakları. Hepsi o kadar cezbediciydi ki dikkatimi nereye vereceğime karar veremiyordum.

Ben de yapmadım.

Onu vahşi bir açlıkla dolaştım, bluzunu, sütyenini, küçük tangasını pençelerimle çıkarırken ağzını derinden öptüm. Bir elimle göğsünün tatmin edici ağırlığını kavradım, ağzıma almadan önce sertleşmiş meme ucunun sert noktasının tadını çıkardım ve hassas çıkıntıyı dilimle daire içine aldım.

Ama henüz dokunmadığım bir yer vardı. Elimi uyluğunun iç kısmında gezdirirken ve parmaklarımın sadece birkaç santim ötesindeki uyarılmışlığının yayılan sıcaklığını hissederken bile şımarmadım.

Henüz değil.

Bana yalvarmasını gerçekten istiyordum. Tek soru, irade savaşını kazanacak kadar uzun süre kendime hâkim olup olamayacağımdı.

Dudaklarından boynuna doğru öptüm, kulak memesini dudaklarımın arasına aldım ve gülümserken usulca emdim. Yüzüm hâlâ kulağının yanındayken sesimi fısıltıya kadar alçalttım.

"Bunun için yalvarın, Bayan Hartwell. Bana ne istediğinizi söylerseniz, onu alırsınız."

"Mmm," diye nefes aldı, sırtını mükemmel bir şekilde kavislendirdi ve çıplak vücudunu bana doğru bastırdı.

Onun tenini kendi tenimde hissetmek istiyordum. Körü körüne düğmelerimi, kravatımı ve kemerimi kurcalıyor ama çok az ilerleme kaydediyordu. Kravatımı, gömleğimi, pantolonumu ve nihayet iç çamaşırlarımı çıkararak ona yardım ettim.

Anında uzandı ve ereksiyonumu kavradı, eli şişmiş boyutuna karşı inanılmaz derecede küçük hissediyordu.

Daha sıkı kavrayıp yumruğunu aşağı yukarı pompalamaya başladığında haftalarca bastırduğım rahatlamayla inledim. "Hoşuna gitti mi?" diye nefes aldı.

"Evet," diye itiraf ettim, ellerim hâlâ onun vücudundaydı ama sorusunu duymak için duyduğum inatçı arzu yüzünden amından kaçınıyordum. Kelimeleri dudaklarından duymak, cümleyi nasıl çevireceğini bilmek istiyordum. Sadece dokunuşuma ihtiyacı olduğunu mu söyleyecekti? Parmaklarımı amında istediğini mi söyleyecekti? Acıyana kadar onu doldurmam için yalvararak sikimi ister miydi?

Pompalayan elinin hızı arttıkça inledim. Beni daha yakına çekti, sanki sürtünme için bacaklarının arasına bastırmaya çalışıyormuş gibi sikimi vücuduna doğru eğdi.

Geri çekildim. "Ben istiyorum..." Durakladım, beni tüm mantığım ve duygularımla kör etmekle tehdit eden zevk duvarına karşı dişlerimi sıktım. "Bunu istediğini duymak istiyorum."

"Ya seni ellerime boşaltırsam?" diye sordu, diğer elini aşağıya uzatıp her ikisiyle de beni kavrarken, şaftımı yukarı ve aşağı pompalarken zor nefes alıyordu. Başını üzerime eğdi ve sikimin başına tükürdü, tükürüğünün kaygan sıcaklığını üzerime yaydı ve zevkin yoğunluğunu artırdı.

"Siktir," diye homurdandım, öne doğru eğilirken bir avucumu başının üstündeki duvara vurdum. Henüz boşalmak istemiyordum. Uyarılmışlığımı bu kadar kolay ve bu kadar savurganca harcamak istemiyordum. Onun içinde olmak istiyordum.

Karanlıkta Ember'ın şakacı sırtışını gördüm. Elleriyle sikimi becerirken, kayganlığı artırmak için ucuna tekrar tükürürken, hareketlerinin gücüyle titreyen ağır göğüslerinin şeklini izledim.

Diğer avucumu duvara dayadım, öne doğru eğildim ve dizlerinin üzerine çöküp pompalamasını huşu içinde izledim. Ağzını sikimin ucuna yaklaştırdı, bana açı verdi ve dudakları ayrılırken gözlerimin içine baktı.

Dilini sikimin başına doğru götürmesini ve temastan hemen önce duraklamasını izledim. Ellerini hareket ettirmeyi bıraktı ve yukarı baktı, elleri hâlâ aletimin üzerindeydi. "Belki de bana yalvarmanın nasıl bir şey olduğunu göstermelisiniz Bay Foster. Üzerinde çalışabileceğim bir örnek olursa daha iyi yapabilirim."

Bu. Lanet olası. Kadın.

Kendime rağmen dudaklarımda bir gülümseme oluştu. "Dilini sikimin üzerinde hissetmek istiyorum, Ember."

"Hmm," dedi dudaklarını yalayarak ve gözlerini kolanıma indirerek. "Haklısın. Bunu böyle söylediğini duymak biraz ateşli. Belki bana daha uç bir örnek verebilirsin? Bu sadece kibarca sormaktı, yalvarmak değil gibi hissediyorum."

Dişlerimi sıktım. Bir dakika önce, irade savaşını kazanabileceğimden neredeyse emindim. Ya şimdi? Bunun neden önemli olduğunu anlamıyordum. Ya o mükemmel ağzını sikimin etrafında hissetmek için ihtiyacım olan tek şey birkaç kelimeyse?

"Sikimi emmeni istiyorum, Ember. Ağzının sıcaklığını üzerimde hissetmek istiyorum. Dilini istiyorum. Masanda otururken sana bakmak ve o meydan okuyan ağzınla ne yaptığımı bilmek istiyorum."

Dudağını ısırdı, gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı ve başını salladı. "Tamam," diye fısıldadı ağzını açıp beni dudaklarının arasına almadan önce.

Dilinin ipeksi sıcaklığı sikimin hassas ucuyla buluştuğunda başımın geriye düşmesine izin verdim. Dudaklarını etrafımda kapattı, dili dönmeye başladığında başını ileri geri çekti, vücudumdaki her kas gerilene kadar beni fiskeledi ve daire çizdi.

"Vay anasını," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok iyi. Bu çok iyi." Onu başının arkasından çektim, kalçalarımı pompalamaya başlarken kendimi ağzının derinliklerine ittim. Beni iki eliyle kavradı, aşağı yukarı sallanıyordu.

"Yeter," dedim, ağzını boşalmayla doldurmak üzere olduğum korkusuyla aniden geri adım . Ama Ember öne doğru süründü, beni ağzına doğru çekerken bir eliyle kıcımı kavradı.

Daha sert emerken ve daha hızlı hareket ederken tepki veremeyecek kadar şok olmuştum, inliyordu, böylece sesinin titreşimini şaftımda hissedebiliyordum. Öne doğru düştüm, taşaklarım sıkılaşıırken kendimi duvarda yakaladım ve bir orgazm lanet olası bir nükleer bomba gibi içimden geçti.

Sikim tekrar tekrar dudaklarına çarptı ama hassasiyet neredeyse çok fazla hale geldiğinde bile yavaşlama ya da durma belirtisi göstermedi.

Beni emerek kuruttu, uzun, alaycı bir yalamayla ve şakacı bir öpücükle bitirdi. Yutkunmasını ve sonra gözleri benimkilerden ayrılmadan yalayarak kurutmadan önce bir başparmağını dudağında gezdirmesini izledim.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Birdenbire boyumdan büyük bir işe kalkıştığım korkusuna kapıldım. Bu kadın için hazır değildim. Bunu tatmaya ve sonra hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmaya hazır değildim.

"Nasıldı?" diye sordu ayağa kalkarken.

"İnanılmaz," dedim. "Ama bunun seni dilencilikten kurtaracağını sanıyorsan fena halde yanılıyorsun."

Ember'ın kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalkması son derece tatmin ediciydi.

Başparmağımı çenesinde gezdirdim ve dudağına götürdüm, ağzının sıcak yumuşaklığının tadını çıkardım. "Yalvar bana."

Biraz daha dik dururken gözlerinde meydan okuyan bir şey parladı. Ağzında bir gülümsemenin gölgesi oynayıyordu. "Hayır," dedi. "Ben böyle iyiyim. Sanırım şimdi masama geri döneceğim, eğer sorun olmazsa."

Ember gerçekten de yanımdan geçmeye çalışırken şaşkınlıkla ona baktım. Kolunu yakaladım, onu yüzüme doğru döndürdüm ve

sırtını kapiya dayadı. Onu sert ve derin bir şekilde öptüm, yumuşak bir rahatlama iniltisi çıkarmasına bayıldım.

Sonra oradaki kaygan sıcaklığı hissetmek için elimi bacaklarının arasına bastırdım. Acımasızca etrafında döndüm. Ağırdan almadım.

Onu rahatlatmadım ya da kızdırmadım.

Tam olarak en hassas olduğunu bildiğim yere bastırdım ve hiç merhamet göstermedim.

"Ne-ne oldu-" diye soluk soluğa konuştu Ember, parmaklarım sihrini konuştururken güçlkle ayakta durabiliyordu. "Yalvarmak mı? Yalvarmadım bile," diye inledi, öne doğru eğildi ve kalçaları elimi sıkıca kavrarken omzumu sertçe ısırdı.

"Benim bile sınırlarım var," dedim. "Şimdi sessiz ol ve benim için gel. Önce," dedim, başparmağımı klitorisinin üzerinde tutarken orta ve yüzük parmağımı içine kaydırdım. "Elimin her yerine boşalacaksın. Sonra da sikime boşalmana izin vereceğim."

"Sen, ah," diye durakladı, dudağını ısırdı. "Şimdiden mi? Hâlâ istiyorsun..."

Beni emdi diye arzularımın doyacağını mı sanıyordu? Neredeyse şirindi. "Seninle işim bitmeye yakın bile değil, Ember. Şimdi iyi bir kız ol ve bana orgazmını yaşat. Bunu istiyorum... şimdi," dedim, parmaklarımı onun içinde kıvrırken hızımı artırdım.

Hafif bir şaşkınlıkla her tarafı gerildi, vücudu dondu ve sonra birkaç dakikalığına kasıldı. İçimde eridi, zor nefes alıyor ve her yeri terliyordu. "Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

E-posta yazışmalarımız sırasında bu kadar çabuk orgazm olduğuna dair şüphelerim vardı ama şimdi bunun doğru olduğunu gördüm. Hatta

o gelmeden önce parmaklarımla bir dakika oldu mu? Hiç sanmıyorum.

Parmaklarımı içinde tuttum, o bana yaslanırken duvarlarının her seğirmesinin tadını çıkardım, nefesleri çıplak tenimde sıcaktı. Bir dakika sonra omzumu öptü. "Vay canına," diye nefesini tuttu.

Arkamızda yere yığılmış olan pantolonumdan telefonumun sesi geldi. Tereddüt ettim, sonra eğilip telefonu aldım ve ekrana baktım.

"Şimdi de telefonunu mu kontrol ediyorsun? Seni sıkıyor muyum?" Ember sordu.

"Pek sayılmaz," dedim. "Ama kimsenin bizi aramaya gelmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Bu şekilde bulunmamayı tercih ederim."

"Yeterince makul," dedi Ember, neredeyse karanlıkta beklerken kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak.

Roman'dan gelen bir e-postaydı.

Bay Foster,

Davenport beklenmedik bir şekilde uğradı. Şu anda ofisinizde oturuyor ve almanız gerektiğini söylediğiniz telefon görüşmesini bitirene kadar bekleyebileceğini söylüyor. Ne yapacağımızı bilemedik ve onu içeri aldık.

Üzgünüm efendim, ama sanırım siz onunla konuşana kadar gitmeyecek.

En iyisi,

Roman

"Allah kahretsin," diye iç geçirdim. "Davenport beni delirtecek."

"Ne oldu?" Ember çıplak göğsü koluma değene kadar yaklaşarak sordu.

"Kendin gör," dedim telefonu ona doğru eğerek.

Gözleri irileşti ve aniden başını kaldırıp bana baktı. "Oraya girmemiz gerekiyor."

"Anlaştık," dedim. "Giyin."

"Duh," dedi Ember, küçük alana dağılmış çeşitli giysi parçalarını toplarken.

Bir dakika içinde ikimiz de yeniden giyinmiştik. Işığı yaktım ve sırttım. "Saçın... biraz çalışması gerekiyor." Ellerimi uzattım ve at kuyruğundan kopan saçları düzeltmek için elimden geleni yaptım. Ember atkuyruğunu çekip çıkarmadan, öne doğru eğilmeden ve saçlarını yeniden kolayca toplayıp yeni bir atkuyruğu yapmadan önce bir süre beceriksiz girişimlerime katlandı.

"Yeni gibi. Her nasılsa, hâlâ gayet normal görünüyorsun. Sanırım bu sefer seni yeterince hırpalamadım."

Bu sefer.

"Yani..." Ember elini kapıya dayayarak tereddüt etti. "Bu artık bana gece e-postalarını göndermeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Buna bağlı." "Açık

mı?"

"Belirli bir gecede kendini parmakladığını bilmem gerekip gerekmediğini. Ve şimdi eğer istersem gerçek bir şey alma seçeneğim olacağını hayal ediyorum."

"Az önce bana bir şey mi dedin?" diye sordu yarı yarıya sırtarak.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Basit, medeni mastürbasyon istekleri yerine gece seks aramalarıyla dikkatimi dağıtmayı planladığını mı?"

Boğazımı temizledim. "Benim seçeceğim kelimeler bunlar olmazdı. Ama... esasen. Evet."

"Tamam," dedi kolayca. Uzandı ve muhtemelen düzeltmek için kravatımı hızlıca bir dizi çekti. Avuçlarını yakalarımın altına geçirdi ve sonra...

Pantolonumun üzerinden sikimi avuçladı, sıktı ve bana bakarken dudaklarını ısırdı. "O zaman seninle ofisinde buluşalım mı?"

"Gerek yok," dedim.

"Davenport'a karşı tek başına çok kötüsün. Bana orada ihtiyacın var."

"Peki. Ama az önce yaptığımız şey yüzünden bunu kabul etmiyorum. Sadece mantıklı olduğu için kabul ediyorum."

Ember gözlerini devirdi. "Anlıyorum, Orion. Sadece şakalaşıyoruz ve iş yerinde bana özel ikramlarda bulunmayacaksınız. Bunu zaten konuşmuştuk, o yüzden rahatla."

Başımı salladım ve yüzündeki ifadeyi okumamaya çalıştım. Bu, skoru anladığını gösteren bir ifadeydi ama belki de son birkaç dakikadan sonra bu konuda kendi şüpheleri vardı.

Keşke bu konuda yalnız olduğunu söyleyebilseydim.

"Ofisimde görüşürüz," dedim, kapıyı iterek açtım ve küçük dolaptan aceleyle çıktım.

EMBER

Orion'un ofisine titrek bacaklarla girdiğimde, alnıma neon harflerle "Az önce bir dolapta akıllara durgunluk veren bir seks yaptım" dövmesi yaptırmış gibi hissediyordum. Vücudum hâlâ zevk ve tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla uğulduyordu; her adımda bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissedebiliyordum. Orion'un ofisine gelmeden önce temizlenmek için tuvalete uğramıştım ve Orion ile Davenport'un çoktan konuşmaya başladıklarını gördüm.

geldi.

Davenport, Orion'un masasının karşısındaki deri koltuklardan birine oturmuş, tamamen rahat görünüyordu. Beni gördüğünde sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Bayan Hartwell! Mükemmel zamanlama. Ben de tam Bay Foster'a bugün diğer genç adamla -Cole Northman- ilginç bir konuşma yaptığımı söylüyordum. Görünüşe göre benimle iş yapmak için son derece hevesli."

Midem bulandı. Tarafsız bir ifade olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Ah?"

"Oldukça iyi bir satış konuşması." Davenport'un gözleri parladı. "Çok gösterişli. Çok... prova edilmiş."

Orion masasının arkasına yerleşmişti, yüzü okunmuyordu. Kravatını düzeltirken ellerindeki hafif titremeyi sadece ben görebiliyordum - dakikalar önce tuttuğum kravatın aynısı.

"Bay Davenport," diye başladı Orion, "eminim Cole Northman işinizi kazanmayı çok ister. Biz de öyle. Belki bize ne yapmamızı istediğinizi söyleyebilirsiniz ve biz de oradan başlayabiliriz?"

Davenport öne doğru eğilirken Orion'un sözlerini duymazdan gelerek, "Bütün bu yalvarmalar beni düşündürüyor," dedi. "Tüm bu toplantılar, tüm bu sunumlar... Hepsi ekip toplantıları ve hesaplanmış manipölasyon kokuyor, sence de öyle değil mi?"

"Manipölasyon mu?" Orion başladı. "Ben pek-"

Davenport, "Hayır, buna pek öyle denemez," diye onayladı. "Bu çok dürüstçe olurdu. Ve siz kodamanların bu toplantıları ve müşteri kazanımlarını düzenleme şekliniz de pek dürüst değil, öyle değil mi? O yüzden yeni bir şey deneyelim. Bana işimi tam olarak neden istediğinizi söylemenizi istiyorum. Duymak istediğimi düşündüğünüz şeyleri söylemeyin. Bana doğruyu söyleyin ve saçmalık dedektörümün dünya standartlarında olduğunu unutmayın."

Orion'un varlığının aşırı farkında olarak bir sandalyenin kenarına tünedim. İçimdeki parmaklarının anısı o kadar tazeydi ki Davenport'un sözlerine zar zor odaklanabildim.

Orion'un çenesi gerildi. Uzun ve rahatsız edici birkaç saniye boyunca Davenport'a baktı ve sonunda ellerini önünde birleştirip masaya doğru eğildi. "Sizi müşterim olarak istiyorum çünkü Foster Real Estate'in Manhattan'daki en büyük şirket olmasını istiyorum. Fabrikalarınızın başarılı bir şekilde yenilenmesi bu yönde atılmış bir adımdır. Fabrikalarınızın mirasını ve dokundukları hayatları önemsiyorsunuz, değil mi?"

Ben hala mirasımı yaratıyorum. Bu projeyi bir başyapıt haline getirmek de bu mirası sağlamlaştırmanın bir parçası. Kendi çıkarlarım için bana güvenebilirsiniz, Bay Davenport."

"Miras," diye fısıldadı Davenport yumruğunu usulca Orion'un masasına indirirken. "Evet. Şimdi nihayet ortak bir dil konuşuyorsun genç adam. Neden bir miras inşa etmeyi önemsiyorsun? Şirketinin en büyük şirket olması neden bu kadar önemli?"

Orion hafifçe arkasına yaslandı, kaşları derin düşüncelere dalmıştı. "Babam ben çocukken öldü. Onunla ilgili tüm anılarım bize bakmak için verdiği mücadeleyi izlemekle geçti. Eğer... hala izliyorsa, bir şekilde, dinlenebilmesini istiyorum. Ona, değer verdiği insanların geçiminin sağlandığını göstermek istiyorum; onun ölümü bizi mahvetmedi."

Orion'un sözleri karşısında boğazımda bir duygu yumağı hissettiğimde şaşırdım. Bir kez daha, çocukluğunun böylesine derin bir kayıptan etkilenmiş olması fikrini yürek parçalayıcı buldum.

Davenport yavaşça başını salladı, ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Bu iyi, genç adam. Dürüstlük. İnsanlar böyle bağ kurar. Bu şekilde birbirlerini anlar ve gerçek güveni tesis ederler. Ama sana bir soru sorarsam beni affedeceğini umuyorum..."

Orion kendi sözleri karşısında hâlâ biraz sarsılmış görünüyordu ama yine de küçük bir baş selamı verdi.

"Benim hiç çocuğum olmadı ama ben yaşlı bir adamım. Kendi oğlumun senin söylediğin şeyleri söylediğini duysaydım ne derdim hayal etmeye çalışıyorum. Acaba yüzüne bir tokat atıp neden benim lanet hayaletimi bu kadar dert ettiğini sormak istemez miydim? Ona neden banka hesapları bir yana, kendi başının çaresine bakmak konusunda daha fazla endişelenmediğini sormak isterdim."

Orion'un yüzü kızardı.

"Sanırım Bay Davenport'un kastettiği şey," dedim, Orion'un öfkeyle pişman olacağı bir şey söyleyeceğinden endişelendiğim için araya girerek. "Baban senin için en iyisini sadece maddi açıdan değil, başka açılardan da isterdi. Ve belki de seni sadece işle değil, hayatının diğer yönleriyle de ilgilenmeye teşvik ederdi."

Orion'un gözleri benimkilere kaydı ve soğuşun mideme doğru sızdığını hissettim.

"Tüm saygımla," dedi Orion. "İkiniz de babamı tanı mıyordunuz. Onun oğlu için ne isteyip istemeyeceğini tahmin edebilecek nitelikte olduğunuzu sanmıyorum. Elimizdeki işe bağlı kalmamızı tercih ederim."

Davenport ellerini iki yana açtı. "Elbette. Yaşlı bir adamı şımarttığınız için minnettarım. Bu fabrikaların çocuklarına en yakın şeyler olduğunu anlamalısınız. Tıpkı babanızın sizin için en iyisini istemesi gibi, ben de bu fabrikalar için en iyisini istiyorum. Onları yenilemesi ve koruması için bir şirket seçmek, ben öldüğümde çocuklarıma bakması için bir vekil ebeveyn seçmek gibi bir şey. Bu mantıklı mı?"

"Evet," dedi Orion, sesi bilinmeyen bir duygunun etkisindeydi.

"Peki çocuklarıma ne yapardınız Bay Foster? Onları nakit inekler gibi para için sağıp mıydınız? Ya da onları onurlandırır mıydınız, bu sonuç çizgisini burada ya da orada görmezden gelmek anlamına gelse bile?"

Orion'un mücadelesini izledim ve gözlerindeki çatışmayı gördüm. Az önce malzeme dolabında beni tamamen domine eden adam şimdi neredeyse savunmasız görünüyordu.

"I..." Önce bana, sonra Davenport'a baktı. "Ben işleri doğru yapmaya, mükemmelliğe inanırım. Mülkünüze baktığımda, potansiyelin boşa harcandığını görüyorum. Köşeleri görüyorum

ve fırsatlar kaçırılıyor. Evet, kârı önemsiyorum. Ama önemsiyorum çünkü kâr daha fazlasını yapabileceğimiz, daha iyisini inşa edebileceğimiz, kalıcı bir şeyler yaratabileceğimiz anlamına geliyor. Kâr, daha fazlasını yaratmamızı sağlayan bir araçtır."

Nefesim kesildi. Orion'un en tutkulu konuşmasını duymuştum ve belki de onu burada bu kadar çok çalışmaya iten şeyin ne olduğuna dair ilk gerçek penceremdi. Belki de onun için mesele sadece para ya da kontrol değildi. Gerçekten önemseydiği bir şeyler vardı.

Bay Davenport sonunda gülümsedi. "Devam et, genç adam."

"İşte burada fikirlerinizi duymak istiyorum," dedi Orion, gözlerini kısa bir süreliğine benimkilere dikip hafifçe başını sallayarak. "Bize nereden başlayacağımızı söyleyebilirsiniz ve biz de oradan itibaren vizyonunuzu hayata geçirmek için birlikte çalışırız."

Bay Davenport ilk kez Orion'a açık bir düşmanlık ve şüpheyile bakmıyordu. Bunun yerine öne doğru eğildi ve fabrikalarının geleceği hakkında heyecanla konuşmaya başladı. Ben olabildiğince hızlı not almaya çalışırken Orion'un dikkatle dinlemesi beni şaşırtmıştı.

Adamlar konuşurken birkaç dakikadır düşüncelerimin dağıldığını fark ettim. Orion konuşurken geri döndüm.

"...doğru," diye devam etti, bir elini saçlarında gezdirerek. "Bayan Hartwell... alternatif yaklaşımlar önerme konusunda oldukça açık sözlü. Onu bu fikirlerle baş başa bırakabilir ve ne önereceğini görebiliriz."

Dakikalar önce ne kadar sesli olduğumu hatırlayarak sandalyemde kıpırdandım. Odaklan, Ember.

"Şimdi öyle mi?" Davenport'un gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Peki önerileri hakkında ne düşünüyorsun?"

Orion bakışlarımı karşıladı ve gözlerindeki sıcaklık sandalyemin kollarını sıkımda neden oldu. "Sanırım... o benim bazen gözden kaçırdığım şeyleri görüyor. Farklı bakış açıları... değerli olabilir."

Hâlâ iş hakkında mı konuşuyordu? Yanaklarım yandı.

"Ben de tam olarak bunu duymak istiyordum." Davenport ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. "Başka bir gösterişli sunuma ihtiyacım yok. Mirasımla ilgilenen insanların bunun gerçekte ne anlama geldiğini anladıklarını bilmem gerekiyor. Bana hem kâr hem de koruma vizyonlarımızı dengeleyen bir plan gösterin. Sonra detayları konuşuruz."

Davenport gittiğinde, kalbim küt küt atarak Orion'a baktım. "Bu az önce mi oldu?"

"Hangi kısmı?" Sesi sertti. "Davenport aslında bize birlikte çalışmamızı söylüyor, ya da..." Gözleri ağzıma kaydı.

"İkisi de." Hâlâ sallanan bacaklarımın üzerinde durdum. "Muhtemelen gidip şu notları gözden geçirmeli ve neler bulabileceğime bakmalıyım."

"Muhtemelen." Ama ikimiz de kıpırdamadık.

"Gerçekten bu işi başarabileceğimizi düşünüyor musun?" Fısıldadım. "Tüm bu 'dolap dışında hiçbir şey değişmez' olayı?"

Orion'un kahkahası alçak ve tehlikeliydi. "Şu anda ikimizin de durmaya istekli olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden işe yarayıp yaramayacağını öğreneceğimizi düşünüyorum."

Evet. Bu konuda haklıydı. Eğer o dolapta bir dakika daha kalsaydık, sanırım tam da istediği gibi ona yalvarmak üzereydim. Her nasılsa, işler dağınıklıktan daha da dağınıklığa gitmişti ve içimde daha yeni başladığımıza dair kötü bir his vardı.

ORION

"Siz ne zaman isterseniz evraklar hazır, efendim," dedi Roman ve masama bir dosya bıraktı. "Bir kez Davenport bizimle imzalarsa, mülkiyet devri maddesi sağlam olacaktır."

Aniden bastıran nisan yağmuru dışarıdaki şehri sıırılsıklam ederken ofisimin pencereleri fokurdadı.

Davenport'un fabrikalarının çocukları gibi olduğuna dair sözlerini hatırlayarak dosyaya baktım. Miras hakkında.

Sonra Ember'la ilgili son gelişmeleri düşündüm. Üç gün önce Ember'ı o dolaba götürdüm ve hayatımın en güzel birkaç dakikasını geçirdim. İki gün önce, ikimiz de geç saatlere kadar kalmış ve ofis masamı doğaçlama bir yatak olarak kullanmıştık. Şaşırtıcı bir şekilde, gerçek bir penetrasyondan uzak durmuştuk. Son derece keyifli bir ön sevişme, cinsel şakalaşma ve biraz da ağır fiziksel sataşmalardı ama gerçekten sevişmemiştik. Dün de aynısı olmuştu.

Bugün yine geç kalacağını ve hızla adetimiz haline geldiği üzere ofisime geleceğini tahmin ediyordum. Yapmıştım

İlk karşılaşmamızdan sonra sağlıklı bir prezervatif stoğu edindiğimden emindim, ama bu gece bir tanesine ihtiyacım olup olmayacağını merak ettim.

İkimizi de bu son adımdan alıkoyan şeyin ne olduğunu merak ettim.

Ön sevişme yeterli miydi? Gerçekten seks yapmadıysak bunu fiziksel bir eğlence olarak görüp geçiştirmek daha mı kolaydı? Yoksa sonuna kadar gidersek neler olabileceğinden mi korkuyorduk?

Ember'ın aklından neler geçtiğini tahmin bile edemezdim. Açıkçası, bu konudaki kendi düşüncelerimi ve çekincelerimi bile çözemiyordum.

Tek bildiğim, duygusal ya da fiziksel olsun, ikimizin de son adımları atmaya istekli görünmediği idi. İkimiz de kendimizi tutuyorduk, diğerine güvenmek konusunda çok isteksizdik... ne?

Sanırım benim durumumda, sakladığı gerçeğin çok acı vereceğinden, beni bir şekilde mahvedeceğinden endişeleniyordum. Ayrıca kendi sakladığım gerçeğin onun benimle hiçbir şey yapmak istememesine yeteceğinden de endişelendim.

"Efendim?" Roman sordu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Dosyayı açtım ve Davenport'un ölümünden sonra mülkünü fiilen çalacak olan yasal belgeleri taradım. Birkaç hafta önce durmaksızın takip ettiğim belgeler.

Doğrusu, Roman'ın ilk teklifini - yasal bir boşluk sayesinde ölmek üzere olan yaşlı bir adamın fabrikalarında çalışmamız için bizimle sözleşme yaptığı sürece sahip olduğu her şeyin fiili mirasçısı olabileceğimizi - dinlediğimde aynı kişi olmadığımı hissettim. O toplantıda sadece kârlılığı ve Foster Real Estate'i düşünüyordum.

O fabrikaları yıkıp yeni bir şey inşa etmekten başka bir şey yapabileceğimiz fikri aklımın ucundan bile geçmemiştir. Ayrıca, ölmek üzere olan yaşlı adamın fabrikalarının yıkılması ve tarihten silinmesi konusunda ne düşüneceğini de hiç düşünmemiştim.

Ve sonra yaşlı piç gidip onu babama bağladı. Bunun da ötesinde, Ember bir virüs gibi zihnime ve şirketime sızmış, projeler ve müşteriler hakkında daha önce hiç düşünmediğim açılardan düşünmemi sağlamıştı.

"Her şey ," dedim, her ne kadar öyle değilmiş gibi gelse de.

"Sadece... son zamanlarda farklı görünüyorsun." Roman rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Tüm ofis farklı hissediyor. O tuhaf Nefret Notları'nı artık neredeyse hiç almadığını duydum."

Yanılmamıştı. Değişiklikler küçük ama inkar edilemezdi. Bu sabah, insanlar birinin doğum gününü kutlarken dinlenme odasının önünden geçtim. Kapatmak yerine yürümeye devam ettim. Ve geçen hafta iki gün boyunca tek bir Nefret Notu bile almamıştım. Bu duyulmamış bir şeydi ve hiç de hoş değildi.

Sanki uzaylı bir varlık içimde uyanmış ve yavaş yavaş kontrolü ele geçiriyormuş gibi hissetmeme neden oldu. Belki de bu beni korkutmalıydı ama Roman'ın bahsettiği değişiklikleri inkâr edemezdim. Biraz daha parlak hissettiren sadece ofis de değildi. Her şeydi.

"Daha önce ofisinizden gelen kahkahaları duydum," diye devam etti Roman. "Davenport toplantısı sırasında. Gerçekten gülüyorlardı."

"Bunun bir anlamı var mı Roman?"

"Sadece..." Tereddüt etti. "Bazılarımız Bayan Hartwell'in etkisini fark etti-"

"Hepsi bu kadar."

Başını salladı ve beni lanet olası evraklarla ve Ember'i düşünmekle baş başa bırakarak kaçtı. Son zamanlarda hep Ember'ı.

O dolapta nasıl kızarmış ve arzulu görüldüğünü hatırlamadan duramıyordum. Adımı nasıl haykırdığını. Ve sonra Davenport'la toplantı sırasında sadece varlığı bile sanki o yeni yanımin ortaya teşvik etmişti. Toplantıyı mahvetmek yerine, onun etkisi toplantıyı kurtarmıştı.

Ember bende daha iyi olma isteği uyandırdı ve o hayatıma girmeden önce yaklaşımında bir sorun olduğunu fark etmemiştim bile.

Kaosun vücut bulmuş halinden bahsetmişken.

Ember'in kollarının altına sıkıştırdığı bir şeyle ofisime yaklaştığını gördüm. Son birkaç haftanın aksine, ofisime gelirken gülümsüyor ve diğer çalışanlarla birkaç kelime konuşuyordu. Teker teker onu kendilerinden biri gibi kucaklıyorlardı.

Tabii ki .

Ember elinde bir yığın kâğıtla girdi, göz göze geldiğimizde yanaklarının hafifçe kararması dışında profesyonel görünüyordu. Onun da dolabı hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

"Evet," dedi kapıyı kapatırken. "Davenport'un fabrikaları hakkında bazı düşüncelerim var."

"Eminim biliyorsundur."

Ses tonum karşısında gözlerini kıstı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey." Karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Lütfen, beni aydınlatın."

Oturdu ve bacak bacak üstüne atarak kalemimi çok sıkı tutmama neden oldu. "İlk olarak, konuşmamız gereken..."

Ember'in vizyonunu özetleyişini dinledim, kârlı yenilemelerin yanı sıra topluluk programlarını ve tarihi sergileri anlatırken gözlerinin parlamışlığını izledim. Çok fazla potansiyel görüyordu - sadece kâr için değil, gerçek iyilik için de.

Mülk devir belgelerinin bulunduğu klasör masamda bir delik açacakmış gibi hissediyordum. Bu belgeler, Davenport'un öldüğü anda mülklerinin Foster Real Estate'e geçmesini garanti altına almak için atmamız gereken yasal adımları özetliyordu. Tek yapmam gereken birkaç yeri imzalamak ve Davenport'un proje için bizimle resmen sözleşme yapmasını ummaktı. Ondan sonra iş bitmiş sayılırdı.

Ama...

Ember konuşmaya ve yazdıklarını okumaya devam ederken onun hevesli ve güzel yüzünü izledim. Gerçekten önemsiyordu ve Davenport'un hayallerini gerçeğe dönüştürmek için heyecanlıydı. Onu, mülkleri ve Foster Real Estate'i önemsiyordu. Her nasılsa, planı üçü için de iyiydi. Elbette, eski fabrikalarda bazı yenileme ve bakım işleri yapmak için yapılan nispeten küçük bir sözleşme, bu yılki kârımızı pek artırmayacaktı ama zarar da etmeyecekti. Ayrıca gelecekteki müşteriler için iyi görünecek ve gelecekte bize daha fazla iş getirme potansiyeli olacaktı.

Davenport ve o eski fabrikaları hâlâ önemseyen herkes tabii ki mutlu olacaktır.

Ama o devir belgelerini imzalamak... Foster Real Estate'i alıp şirketi finansal yörüngeye oturtacaktı. Bir anda Manhattan'daki "en iyi on" emlak şirketinden biri olmaktan çıkıp en iyi şirket haline gelecektik. Eğer bir parçam hala zirveye ulaşma görevimin devam ettiğini hissediyorsa, bu mülklerin mülkiyetini aldığımız anda sona erecekti.

"Dik dik bakıyorsun," dedi Ember aniden.

"," diye cevap verdim kendimi durduramadan.

Nefesi kesildi. "Ben-sen-" Ember boğazını temizledi ve kendini hafifçe toparladı. "Profesyonel olarak mı, yoksa?"

"İkisi de," diye itiraf ettim.

"İş dışında hiçbir şey konuşmamamız gerektiğini sanıyordum, biliyorsun," diye ekledi, yanakları kızarmış ve sesi alçalmıştı.

"Bu DÜZENLEME . Bizimkiler. o var kanıtlanmış beklediğimden daha karmaşık."

"Bunu öneren sendin," dedi Ember. "Biliyorum."

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm.

"Durmasını istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu. Sesindeki korkuyu duyunca suçlu bir rahatlama hissettim. O da bitmesini istemiyordu. Umutsuzca her şeyi bitirmek üzere olmadığını umuyordu.

"Hayır," dedim. "Ben sadece... çok hızlı ilerlediğimiz için endişeliyim. Beynimizin duygularımızı anlamamızdan ayırmasını çok zorlaştırıyoruz."

Uzun bir duraklama oldu ve ben başımı çevirip pencereden başka bir yere bakmadım.

"Bana karşı bir şeyler hissetmeye başladığını söylemenin robot yolu mu bu Orion?"

Şimdi uzun süre sessiz kalma sırası bendeydi. "Senin sırrın meselesi var," dedim. Ve benimki, diye düşündüm. Ona sahip olduğu kirli sırrı saklamaya devam etmesini söylememin gerçek nedeni bu muydu? Davenport projesiyle ilgili gerçeği ona söylemediğim için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmenin bir yolu muydu bu?

Olabilir.

"Sana söylemememi istemiştin," dedi dikkatle.

"Biliyorum. Ve tesadüfen birlikte olan insanlar ruhlarını birbirlerine açmazlar."

"Birlikte yatmadık," diye hatırlattı bana. "Ben... senin aletini iyice emdim, seni boşalttım ve o yetenekli parmaklarınla bana her türlü harika şeyi yapmana izin verdim. Ama henüz... hepsini yapmadık."

Yaptığımız şeyler hakkında bu kadar açık konuştuğunu duymak tuhaf bir şekilde tahrik ediciydi. Şimdiye kadar en azından anlaşmamızın şartlarına sadık kalmıştık. Dalga geçmediğimiz zamanlarda, az çok her şey normalmiş gibi davranıyorduk. Eğer bir şey varsa, katı resmiyete doğru aşırı düzeltme yaptık.

"Farkındayım," dedim. "Ve sınırlarına rağmen, ikimiz de anlaşmamızın şartlarıyla mücadele ediyor gibi görünüyoruz."

Sonunda yüzümü ona döndüğümde sırtıyordu. "Benim de duygularımı yakaladığınızı mı ima ediyorsunuz Bay Foster?"

Burun deliklerim alevlendi.

"Sakin ol," dedi, daha geniş gülümseyerek. "Mücadele eden tek kişi sen değilsin. Sadece takılıyordum."

"Ne yapıyoruz, Ember?" İçimi çektim.

"Şu anda mı?" Ayağa kalktı ve ofise bakan küçük pencerelerden birinden dışarı baktı. Saat geç olduğu için bina çoktan boşalmıştı ve sadece gerçek aşırı başarılılar hâlâ masalarında çalışıyordu. Ember panjurları çekti ve bana doğru dönerek yaklaştı. "Kurallardan ve anlaşmalardan yorulduğumu hissediyorum. Benim bedenim ne istediğini biliyor ve eminim seninki de biliyordur."

Vücut dilinde ve sesinde farklı bir şeyler vardı. Her zamankinden daha az ilkel ve aç bir şey. Bunu ben de hissettim.

Sanki son birkaç fiziksel etkileşimimizin tamamen serbest bırakılması ve terk edilmesi, herhangi bir duygusal bağlantı olasılığını bastırmak içindi.

Şu anda bana bakışı... şekilde değildi.

Perdelerin geri kalanına doğru ilerledim ve onları kapattım. Ember beni izledi, bana yaklaşıırken gözle görülür bir şekilde yutkundu, bir elini tereddütle yüzüme doğru kaldırdı.

Bir elimi beline doladım ve onu kendime çektim. Şu anda ona dokunmamalıydım - duygularımız bu kadar bariz bir şekilde arızalıyken değil. Onu masama yaslamamalı ve ikimiz de nefessiz kalana kadar öpmemeliydim.

Ama ben yaptım.

Son birkaç gecenin aksine, sadece öpüştük. Sert ve ağır başladı ama yeni bir şeye dönüştü. Yavaş, tutkulu ve şefkatliydi. Beni usulca öptü, dili benimkinin üzerinde kayarken yüzüme o kadar yakın gülümsedi bunu hissedebildim. Bana bir kayaymışım ve sert bir akıntıyla sürüklenmemeye çalışıyormuşum gibi sarıldı ve ben de ona izin verdim.

Uzun öpüşmelerimizden sonra nihayet geri çekildiğimizde, gözleri ağırlaşmış ve dudakları pembeleşmişti. Gözlerimiz buluştuğunda yanakları kızarmıştı.

"Çok güzeldi," diye nefes aldı.

"Evet," dedim sertçe.

"Tamam o zaman... Yarın görüşürüz?"

"Burada çalışıyorsun. Öyle olacağını tahmin ediyorum."

Uzandı ve alışkanlığı olduğu üzere zaten düzgün olan kravatımı düzeltti. "Güle güle, Orion."

"İyi geceler, Ember."

Parmak uçlarında durdu ve bana son bir şefkatli öpücük verdi, sonra parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu ve dönüp ofisimden aceleyle çıktı.

O gittiğinde sert bir iç çekişle sandalyeme çöktüm ve uzun bir süre mülk devir belgelerinin bulunduğu dosyaya baktım.

İki sorun var: Birincisi, bu her ne haltsa kesinlikle "sadece fiziksel" anlaşmamızı ihlal ediyormuş gibi hissettirdi. Evet, aramızdaki sözcükler tam olarak duygusal enerjiyle dolup taşmıyordu ama o öpücük fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Bir bağ gibi hissettirmişti. Sanki aramızda görünmez bir bağ oluşmuştu ve o ofisten masasına doğru çekilirken bile aklımdan çıkmıyordu.

İkincisi, bundan kaçınmak istememin tek nedeni, onun beni ezecek bir şey sakladığını ve benim de onu ezecek bir şey sakladığımı bilmemdi. Kendimizi bu duygulara açmak felakete davetiye çıkarmaktı.

Eğer o belgeleri imzalarsam ve Ember bunun ne anlama geldiğini öğrenirse, beni asla affetmezdi. Dürüst olmak gerekirse, onları imzalarsam kendimi bile affedebileceğimden emin değildim.

Dosyayı kaldırdım ve çöp kutusunun üzerinde beklettim. Kâğıtları tutarken düşüncelerim dönüyor, onları bırakmanın ne anlama geleceğini düşünüyordum. Bu, kendimi ve Foster Emlakçılık vizyonumu değiştirmek anlamına geliyordu. Kârdan ziyade insan odaklı bir karar olacaktı. Şirket için oluşturmaya çalıştığım mirasa ve babamın vefatından beri peşinden koştuğum hayale tamamen farklı bir bakış olacaktı.

Parmaklarımı açıp dosyanın çöpe atılmasını şaşkınlıkla izledim. Bunu yaptığım anda omuzlarımdan hastalıklı bir ağırlığın kaydığını hissettim; kaybolana kadar orada olduğunu bile bilmediğim bir ağırlık.

Bu jestin büyük ölçüde sembolik olduğunu biliyordum. Roman bunları yeniden basabilir ve dakikalar içinde masama koyabilirdi. Ama onları imzalamadığımı da bilmeyecekti. Bunları hukuk departmanına gönderip işleri sonuçlandırmam gerekiyordu. Roman, Davenport ölene kadar tam olarak bunu yaptığımı varsayacaktı, diye düşündüm.

Sandalyemde arkama yaslandım ve rahatlamaya benzer bir iç geçirdim. Çok uzun zamandır ilk kez, içimde mutluluğa tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir sıcaklığın tomurcuklandığını da hissettim.

EMBER

"R "Bana neden sıcak yoga yaptığımızı söyler misin?"
Gözlerimdeki teri yüzüme çarpmadan silmeye çalışarak
sordum
Paspasım.

"Çünkü," dedi Kora yanımdaki pozdan, "kafanı boşaltmaya ihtiyacın olduğunu söyledin ve hiçbir şey simit gibi davranırken yüz derece sıcakta ölmemeye çalışmak kadar kafanı boşaltamaz."

Haksız da sayılmazdı. Kendi terimden oluşan bir su birikintisine yüzüstü düşmemeye odaklanmışken Orion'a kafayı takmak zordu. Ayrıca umutsuzca önümdeki yaşlı adamın şok edici büyüklükteki paketine bakmamaya çalışıyordum. Daracık, neon mavisi yoga pantolonu giymişti ve bacaklarının arasında küçük bir ürün reyonu kadar mal kaçırıyor gibi görünüyordu.

O da bacaklarını açmış, kışını bana doğru sallıyordu ve hepimiz ter içinde kalmıştık.

Eğer cehennem gerçekse, bunun gerçekten de o olabileceğini düşündüm. Belki de öldüm? Belki de Orion ben yokken bana çok sert baktı.

bakıp beynimi kızarttım.

"Ayrıca," diye ekledi Kora çocuk pozuna geçerken, "oturup dondurma yemekten ve aşk hayatınız hakkında konuşmaktan farklı bir şeyler yapmamız gerektiğini söyleyip duruyordunuz."

"Bu bir aşk hayatı değil," diye fısıldadım. "Bu... giderek daha az fiziksel ve daha karmaşık hale gelen karmaşık bir fiziksel düzenleme."

Önümüzdeki kadın homurdandı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Sonra sesimi daha da alçalttım. "Ve biz daha... bilirsin işte. Henüz sonuna kadar gitmedik."

"Ne?" Kora'nın başı o kadar hızlı bana doğru savruldu ki neredeyse devriliyordu. "Ama ben-"

"Şşşt," diye seslendi eğitimci. "İçinizdeki huzuru hissedin."

Sınıfın geri kalanında sessiz kalmayı başardık ama soyunma odasına girdiğimiz anda Kora üzerime yürüdü.

"Seks yapmadım da ne demek? Haftalardır gizlice dolaşıyorsun!"

Elbette haklıydı. Zaman son zamanlarda çok hızlı akıp gidiyormuş gibi geliyordu. Orion'un beni ilk kez dolaba götürmesinin üzerinden iki hafta geçmişti bile. Ofisindeki o şefkatli, kafa karıştırıcı mükemmel öpücüğün üzerinden günler geçmişti. Ve şimdi etkileşimlerimiz tamamen farklı bir tat almıştı.

Bana karşı yumuşamıştı, daha önceki açık düşmanca ve soğuk tavırlarının bir kısmını kaybetmiş ve saygılı bir işbirliğine girmişti. Sanki bir çalışan olarak bana saygı duyuyor ve fikirlerime değer veriyor gibiydi ki Cole için bunca yıl çalıştıktan sonra bu da aynı derecede garipti.

Gün boyunca Davenport'un fabrikaları için planlarımızı kurcalamaya devam ettik. Ofisinde öpüştüğümüz geceden beri Orion da yaklaşımını değiştirmiş gibi görünüyordu. Sonunda çabalarını tamamen Davenport'un seveceği bir eylem planı oluşturmak için harcadığını söyleyebilirim - sadece Foster Real Estate veya Orion Foster'a uygun bir plan değil.

Spor çantamla meşgul olurken düşüncelerimi Kora'ya ve onun sorusuna geri çektim. "Biz... başka şeyler de yaptık. Ama bunu değil. Sanki sürekli yakınlaşıyoruz ve sonra birimiz geri çekiliyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Orion'un öpücüklerinin son zamanlarda nasıl değiştiğini düşünerek yeni kıyafetlerimi çıkardım - daha yavaş, daha derin, sanki beni ezberlemeye çalışıyormuş gibi. "Sanki ikimiz de o çizgiyi geçmenin her şeyi gerçek kılacağından korkuyoruz. Ve onun ofisindeki o geceden sonra..."

"Ofisinde ne oldu?"

"Hiçbir şey. Her şey. Sadece öpüştük. Ama farklıydı. Sanki ikimiz de artık sadece fiziksel bir şeymiş gibi davranmıyorduk."

"Tatlım," dedi Kora nazikçe. "Bu asla sadece fiziksel bir şey değildi."

Bankın üzerine yığıldım. "Biliyorum. Ve bu beni korkutuyor. Özellikle de Cole daha agresifleşirken."

"Ne demek istiyorsun?"

"Davenport'un Foster Real Estate'e sıcak baktığını duymuş olmalı çünkü iyice azıttı. Hatta birkaç hafta önce araştırmalarımı ve planlarımı çalmak için bulut hesabımı hackledi. Davenport'la arasını iyi tutmak için benim çalışmalarımı kullandı."

Kora iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Neden ikisi de bir müşteriyi bu kadar önemsiyor?"

"Mesele de bu, emin değilim. Sözleşme diğer projelerimize kıyasla o kadar büyük bile değil. Mesela Eleanor Golding birkaç hafta önce devasa bir kontrat imzaladı ve kimsenin kıpırdamadı. Daha fazlası olmalı diye düşünüyorum."

"Orion'a sordun mu?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Cevabı beğenmeyeceğim hissine kapılıyorum. Ve sanırım ondan gerçeği istemekten korkuyorum çünkü bana gerçeği verebilir. Muhtemelen Cole'la ilgili gerçeği söylemem için beni zorlamamasının nedeni de bu."

"Kızım..." Kora dedi ki. "İkiniz de birbirinize çok uygunsunuz çünkü basit şeyleri çok karmaşık hale getirme konusunda eşit yeteneklere sahipsiniz."

Ona ters ters baktım ama gülümsedim. "Sadece daha önce birçok kez incindim. Ve sanki ikimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz, bu yüzden her şey dağılmadan önce bu noktadan elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz."

"Kendini kalp kırıklığına hazırlıyorsun, Em."

"Biliyorum. Ama o gemi haftalar önce kalktı. Ve son zamanlarda çok farklı görünüyor. Daha açık. Sanki kendisini ve diğer herkesi neden bu kadar zorladığını anlamaya başlıyorum. Sakladığı başka bir yönü var ve bazen bu yönü ortaya çıktığında..." İnledim ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Tanrım, başım çok büyük belada."

"Nefes al," diye emretti Kora. "Spiral çiziyorsun."

"Spiral yapmaya iznim var! İşe aslında onu gözetlemek için girdiğimi saklarken patronumla yatıyorum, üstelik psikopat eski sevgilim de potansiyel olarak benim bilgilerimi kullanıyor."

ona büyük bir sözleşmeyi çalması için verdim ve evet, sanırım her şeyi öğrendiğinde benden kesinlikle nefret edecek olan söz konusu patrona aşık olabilirim!"

Yakınlarda sessizce üstünü değiştirmekte olan yaşlı bir kadın bana sempatik bir bakış attı. "Erkekler," dedi başını sallayarak. "Bir zamanlar böyle bir adam tanıyordum. Miras paralarımınla bir piramit planı yürüttüğü ortaya çıktı. Ayrıca bazı alışılmadık yatak odası aktiviteleriyle de çok ilgiliydi. Popo şeyleri," diye ekledi sahne göz kırpmasıyla.

"Gördün mü?" Kora'ya söyledim. "Rastgele yabancılar bile benim berbat olduğumu düşünüyor."

"Aslında," dedi kadın, "zaten onunla evlendiğimi söyleyecektim. Kırk yıldır birlikteyiz." Göz kırptı. "Bazen karmaşık olanlar buna değer, canım. Ve bazen onların... tuhaflıkları... sana alışır. Ayrıca popo tıkacı hissine de alışıyorsun. Artık bir tane takmadan evden bile çıkmıyorum." Üstünü değiştirmeyi bitirdi, gülümsedi ve yorum beklemeden dışarı çıktı.

Kora'ya döndüm. "Bu gerçekten oldu mu?"

"Bence olmamış gibi davranırsak ikimiz için de daha iyi olur. Ama onun ne demek istediğini anladın, değil mi?"

"Popo tıkaçlarıyla ilgili olan mı?"

"Diğeri," dedi Kora sırtarak. "İşleri bu kadar karıştırmayı bırakıp sadece üzerine gitmen gerektiği hakkında."

"Birinden hayat tavsiyesi almak istediğimden emin değilim-biliyor musun? Boş ver."

Smoothie almak için yürürken telefonum çaldı.

Bulut hesabına geri dönmem gerek. Eski şifrelerinin hiçbiri çalışmıyor. Davenport'u şaşırtmak için ne üzerinde çalıştığını görmeliyim. Onunla bir kez buluşacağım.

Bugün son kez. Hadi, Em. Beni hayal kırıklığına uğratma. Ve hey, bunu başarırsan, tekrar başlamamıza izin vermeyi düşünebilirim.

Cevap vermeden sildim ama ellerim titriyordu. Ayrılıktan sonra tüm şifrelerimi değiştirmeyecek kadar aptal olduğuma hâlâ inanamıyordum. Televizyon şifrelerim ve banka gibi önemli olanları değiştirmiştım. Ama nedense Cole'un sıkıcı eski Google Docs dosyalarım girmeye zahmet edeceğini düşünmemiştim.

Davenport hakkındaki aptalca ve dikkatsiz yorumumun tüm bu stresli karmaşayı nasıl başlattığını her düşündüğümde, yüzümü ellerimin arasına gömmek istedim.

"İyi misin?" Kora sordu.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama bence zamanı geldi. Orion'un bilmek istememesi umurumda değil. Cole'un ona yardım etmediğini ve onunla bir daha asla birlikte olmayacağını bilmesini istiyorum. Tüm bunları içimden atmak istiyorum. Temize çıkacağım ve Orion bunun için benden nefret ederse, öyle olsun. Ama bunu söylemezsem patlayacağım."

Kora, "Eğer nükleer patlarsa," dedi, "her zaman sıcak yogaya geri dönebiliriz. Hiçbir şey kalp kırıklığını sıcak çarpması kadar iyileştiremez."

Kendime rağmen güldüm. Belki de haklıydı. Belki de her şey yoluna girecekti.

Ya da belki de başıma gelen en iyi şeyi kaybetmek üzereydim.

öğrenmenin tek bir yolu var.

ORION

"Y Onu yine yemeğe davet , değil mi?" Annemin mutfaktaki telaşını izlerken sordum

Şüpheli enerji. Annem ve kız kardeşimle akşam yemeği yemek benim için büyük önem taşıyan haftalık bir ritüeldi, her ne kadar böyle bir şeyi yaşayan hiçbir insana yüksek sesle itiraf etmesem de.

"Tabii ki yaptım." Annem suçlu görünmeye bile çalışmadı. "O kız bütün evi aydınlatıyor. Ve o buradayken daha çok gülümsüyorsun."

"Bilmiyorum."

"Şu anda gülümsüyorsun," diye seslendi Remmy oturma odasından. "Sadece onu düşünüyorum."

Yüz ifademi çabucak düzelttim. "Değildim."

"Biz de." Remmy kapıda belirdi, elinde telefon, yüzünde genellikle rahatsız edici sorulardan önce gelen o ifade vardı. "Peki... onunla çıktığını ne zaman itiraf edeceksin?"

"Biz-"

"Lütfen," diye araya girdi annem, elimi karıştırdığı sostan uzaklaştırarak. "Birbirinize nasıl bakıyorsunuz öyle? Ben daha dün doğmadım."

Kravatımı gevşettim, aniden sıcak hissettim. "Karmaşık bir durum."

"Çünkü bunu sen yapıyorsun," dedi Remmy. "Aslında karmaşık ne biliyor musunuz? Gelecek vaat eden bir sanatçıyı üç metrelik sığır eti heykelinin vegan ilkelerini ihlal etmediğine ikna etmeye çalışmak. O sığır eti dururken sanatını sergilememe izin vermeyeceğini söylüyor. Buna inanabiliyor musunuz? Sığır eti gerçek bile değil. Hurda metalden yapılmış."

"Ona ayrı bir oda sözü versen nasıl olur?" Annem önerdi.

Telefonumda beliren e-postayı okumak için yere baktığımda dikkatim dağıldı. Roman'dan geliyordu ve Davenport'un şu anda Cole Northman ile şehirdeki tanınmış bir restoranda konuştuğunu söylüyordu.

Midem sıkışmıştı. Kontratın tamamen elimizde olduğundan emindim. O yılan onunla ne hakkında konuşuyordu ve Davenport neden onunla buluşmak istiyordu?

"Orion?" Annem beni endişeyle izliyordu. "Solgunlaştın."

"Sorun değil," dedim telefonumu cebime sokarak. "Sadece işleri hallet."

"Evet," diye alay etti Remmy. "Sadece çalış, sanki işe ölüm kalım meselesiymiş gibi davranmıyorsun."

Kanepeye oturup düşünmek için annemin mutfağından ayrıldım. Düşüncelerim Davenport'un Cole ile buluşmasından Ember'a ve hatta miras ve babamın benim için istekleri hakkındaki konuşmamıza kadar uzanıyordu.

Her şeyin üzerimden akıp gitmesine izin verirken yüzümü ellerimin arasına aldım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Cole'un Davenport'un işini alma fikri beni çok üzdü çünkü tam olarak benim yapmayı planladığım şeyi yapacağından endişelendim. Biri o fabrikaları yıkarsa Ember'ın yıkılacağını biliyordum. Farkında olmadan önceliğim bir şekilde Foster Real Estate'i zirveye taşımak için bu fırsatı kullanmaktan o fabrikaları korumaya, Ember ve Davenport'un gelecek vizyonunu korumaya kaymıştı.

Kadın beni lanet olası beyaz ekmekten daha yumuşak hale getiriyordu, ama hiçbirinden pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum.

Keşke Cole'un Davenport'u hâlâ nasıl oyaladığını bilseydim.

Bunu nasıl yaptığını zaten bildiğimi söyleyen zihnimdeki küçük sesi dikkatle görmezden geldim. Bu, görmezden gelinmesi giderek zorlaşan bir gerçektir ama bunu aklımın bir köşesinde tutmak için elimden geleni yapıyordum.

Kontrol edebildiğin şeylere odaklanmaya devam et, Orion. İlerlemeye devam et ve bunun için endişelenme.

Roman'dan bir e-posta daha geldi.

Bay Foster,

Davenport ofisi aradı. Cole Northman'dan fikir ve bilgi çaldığımızdan endişe ettiğini söyledi. Görünüşe göre, tekliflerimiz Cole'unkilerle neredeyse aynı. Kime güveneceğini bilemediği için her iki şirketle de anlaşmadan düşünüyor gibiydi.

Roman

Midemin derinliklerine yerleşmiş bir buz topu gibi hissettiğim şeyi yuttum. İlk düşüncemin bir kez daha

Ember'a, hayır galasına ve Ember'ın benim için çalıştığını fark ettiğinde Cole'un yüzündeki bilmiş, kendini beğenmiş ifadeye.

Ama gerçek bir sonuca varamadan düşüncelerimi uzaklaştırdım. Aklımı oraya götürmek bile istemiyordum, çünkü Ember'ın bana ihanet ettiği fikri kabul etmek istediğimden daha fazla acı veriyordu.

Başka bir şey olmalıydı. Başka bir açıklaması. Kulağa çılgınca gelse de Ember Hartwell'e aşık olmaya başladığımdan neredeyse emindim. Bu yumuşak, zarif bir düşüş de değildi. Son hızla ve hiçbir kontrolüm olmadan düşüyordum. Bu tam da yıllardır kaçındığım türden bir şeydi ve bir şekilde isteyerek içine girmiştim.

Annemin kapısı çalındı. Remmy ya da annem mutfaktan çıkmadan önce aceleyle kalkıp kapıyı açtım.

"Anladım," dedim.

"Aşk hastası," diye şarkı söyledi Remmy mutfaktan.

"Sahibini selamlamak için sabırsızlanan küçük, sevimli bir golden retriever gibi," diye katıldı annem.

Onları görmezden gelerek kapıyı açtım ve Ember'ın yanında durmak üzere apartman koridoruna çıktım.

Endişeli görünüyordu. Omuzları gergindi ve gözleri her yere dalıyor, benimkilerle buluşamıyor gibiydi.

"Merhaba," dedi.

"Selam..."

"Bilmek istemediğini biliyorum ama bunu daha fazla içimde tutamam."

Midem beklentiyle sıkıştı. Neredeyse ona durmasını söyleyecektim. Daha fazla konuşmasını engellemek için neredeyse onu öpecektim.

Ama tek yapabildiğim sırtım annemin kapısına dönük durmak ve çekici indirmesini beklemektir.

"Bunu bilmek istemediğini biliyorum ama söylemem gerekiyor. Bunun daha da kötüye gitmesine izin vermekten yorulduğum çünkü seni önemsiyorum. Foster Real Estate'i bile önemsiyorum ve bunu ortaya çıkarana kadar aldığım her nefeste sana ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Ember..." Ben başladım.

Başını iki yana salladı. "Bunu yapmama izin ver. Lütfen." Yutkundum, bekledim ve sonra başımı salladım.

"Cole Northman benim eski sevgilimdi," dedi. Sözcükleri hızlı çıkıyordu, sanki söyledikçe ivme kazanıyor, her sözcük bir sonrakine doğru hızla ilerliyordu. "Beni aldattı ve eskiden çalıştığım Northman Group'ta hayatımı zindan edene kadar yeni kız arkadaşını terfi ettirmeye çalışıyordu. İsteddiği gibi istifa etmeyince aklına başka bir fikir geldi. Benden şirketinize sızmamı ve sizin hakkınızda ona bilgi vermemi istedi; avantaj elde etmek için kullanabileceği bir şey. Nefret Notları için çalışma fikri o zaman aklıma geldi. İnsanlara istifa etmeleri için nasıl rüşvet verdiğinizi gördüm ve rüşvet almazsam belki bana da bir iş teklif edeceğinizi düşündüm..." diye devam ederken gözlerinden yaşlar süzüldü.

Ona kızmam gerektiğini biliyordum. Kızmıştım. Ama lanet olası yumuşak tarafım onu ağlarken görmekten nefret ediyordu ve onu kucaklayıp her şeyin yolunda olduğunu söylememek için kendimi kontrol etmem gerekti. Bunun yerine, o kendini toparlayıp devam ederken gözlerim kararmış bir şekilde bekledim.

"Cole'a yardım etmek hiç umurumda olmadı. Tüm bu fikir intikam almanın önemsiz bir yoluydu. İşi uzatmak ve ben başka bir yerde çalışırken bana ne kadar süre ödeme yapmasını sağlayabileceğimi görmek istedim. Ve onu hiçbir şey yapmadan oyaladığımı fark ettiğinde ne kadar sinirleneceğini hayal ettim.

ona yardım etmeyi planlıyor. Tüm o Nefret Notlarını okuduktan ve internette senin hakkında yazılanları okuduktan sonra, senin de muhtemelen Cole kadar kötü olduğunu düşündüm. Bu yüzden oyunu daha uzun süre devam ettirmek için yanlışlıkla sana bir şekilde zarar veririm, bunun o kadar da büyük bir mesele olmayacağını düşündüm. Ama," diye hızla ekledi, muhtemelen yüzümdeki şaşkın ve incinmiş ifadeyi görmüştü. "Yanıldığımı fark ettim. Seninle ilgili bir şey... ve Foster Real Estate için çalışmakla ilgili bir şey... planlarımı değiştirdi. İşi sevdim, hatta seni de sevdim."

Roman'dan gelen e-postayı düşündüm ve yüz ifademini sertleştiğini hissettim. "Ama yine de bana ihanet ettin."

Ember'ın acı ifadesi o kadar netti ki göğsümde bir ağrı hissetmeme neden oldu. Dudakları titreyerek başını sallarken yanağından bir damla gözyaşının izledim.

"Bilerek değil," diye idare etti. "Ben... Ben erkenden biraz zaman kazanmaya çalışıyordum. Cole ona bir şey vermezsem her şeyi iptal edecekmiş gibi davrandı. Ben de Davenport ismini ağızımdan kaçırdım. Sözleşmenin ne kadar önemli olduğunu bilmiyordum ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önemli olacağını düşünmemiştim ama Cole hemen kaptı. Ve kısa süre önce şifremini tahmin ederek bulut dosyalarımın eriştiğini öğrendim. Davenport'u kazanmak için teklif belgelerimdeki bilgileri kullanıyordu. Şifreyi değiştirdim ve kısa bir süre önce bana mesaj atarak şifreyi sordu. Ve..." Ember burnunu çekerek gözlerini sildi. "Ve çok üzgünüm, Orion. Sana daha önce söylemeliydim ama seni ve işi sevdim ve benden nefret edeceğinden, beni kovacağından ya da-"

"Dur," dedim avucumu kaldırarak. "Bu kadar yeter." Göğsümde garip bir soğukluk vardı. Son birkaç haftadır yayılmaya başladığını hissettiğim tüm sıcaklık ve değişim, ani ve buz gibi bir esintiyle sönmüş gibiydi. "Beni bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim. Artık gidebilirsiniz."

"Orion?" Ember gözlerinden taze yaşlar süzülerek sordu.
"Gerçekten çok üzgünüm. Biliyorum yapmalıydım-"

"Burada işimiz bitti. İşine devam edebilirsin, ancak sana tekrar güvenebileceğime emin olana kadar yakın gözetim altında olacaksın. Aksi takdirde, daha fazla konuşmamıza gerek yok. İyi geceler, Bayan Hartwell."

"Orion, ben-" Ember kollarını kendine sarmış, koridorda ağlarken omuzları titriyordu.

Güzel, dedim kendime. Bırak benim acı çektiğim gibi o da acı çeksın.

Annemin dairesine girdim ve kapıyı kapattım, o anda bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Onun acı çektiğini bilmek iyi hissettirmiyordu. Davenport'un fabrikalarıyla ilgili planlarımız hakkındaki gerçeğı bir sır olarak saklayarak ona aynı şekilde ihanet etmemiş miydim?

Ama ben onları kovdum... Tıpkı Cole' yardım etmeyi haftalar önce bıraktığı gibi.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kapıyı yumrukladım ve Remmy ile annemin endişeli bakışlarını görmezden geldim. Kapıyı çekip açtım ve hızla koridora çıktım ama Ember çoktan gitmişti.

Boş koridora baktım ve ona mesaj atmayı ya da e-posta göndermeyi düşündüm ama tek yapabildiğim sırtımı duvara yaslayarak yere çökmek oldu. Göğsümde o kadar soğuk ve boş hissettiren bir boşluk vardı ki neredeyse yanıyordu.

Bunu hak ediyorum.

EMBER

Manhattan'da yönsüz bir şekilde yürüdüm, az önce olan her şeyi yeniden canlandırmayı durduramadım. Gök gürlediğinde ve gökyüzü karardığında bile yürümeye devam ettim. Yağmur yağdığında ve etrafımdaki insanlar bana ya şemsiye açtığında ya da içine girdiğinde durmadım. saklanmak için dükkanlar.

Her adım beni Orion'un annesinin dairesinden biraz daha uzaklaştırıyordu ama itiraf ettiğimde gözlerindeki bakıştan kaçamıyordum
-Sanki aramızda büyümekte olan kırılgan bir şeyi öldürmüşüm gibi.

Kendimi büyük, eski bir kahverengi taş konağın önünde bulana kadar ayaklarım beni tanıdık sokaklardan geçirdi. Adresi tanıdım. Eleanor Golding'in eviydi ve sıcak sarı ışık pencerelerden davetkâr bir şekilde yayılıyordu.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, onun merdivenlerine doğru yürüdüm ve elimi kaldırarak özenle yapılmış çift kapıyı çaldım.

Ne yapıyordum ben?

"Bayan Hartwell?" Eleanor kapıyı açtı, endişesi yüzüne yayılıyordu. Seksen yaşına merdiven dayamıştı, ciğerleri benekli ve zayıftı ama kahverengi gözlerinde keskin bir zekâ parlıyordu. Ayrıca inanılmaz derecede rahat görünen bir çeşit tasarım kazak giymişti. "Aman Tanrım, sırlıslık olmuştun! İçeri gel, içeri gel."

Dakikalar sonra çalışma odasında pofuduk bir battaniyeye sarınmış, elimde sıcak çay, etrafım seramik ördek koleksiyonuyla çevriliydi. Sir Quackington, Duck Norris ve tüylü ordusunun geri kalanıyla birlikte şeref tüneğinden beni izliyordu. Toplanan ekibi ilk kez şahsen görüyordum ve uzun sohbetlerimizden neredeyse hepsini tanıdığımı fark ettim.

Eleanor koltuğuna yerleşerek, "Şimdi," dedi. "Seni boğulmuş bir kedi gibi kapıma getiren nedir?"

"Korkunç bir hata yaptım," diye fısıldadım. "Aslında birkaç tane. Ve sanırım her şeyi mahvettim."

"O yakışıklı mı?"

Neredeyse çayımı düşürüyordum. "Nasıl yaptın-"

"Canım, kırık bir kalbi gördüğümde tanıyacak kadar uzun süredir buralardayım." Nazikçe gülümsedi. "Anlat bana."

Ben de yaptım. Cole'un manipülasyonundan Orion'a karşı artan hislerime ve bu geceki yıkıcı itirafıma kadar her şeyi. Konuşurken bile, ördeklerinin beni Catman'in yargılayacağından daha az sert yargılıyor gibi görüldüğünü fark etmekten kendimi alamadım.

"Ve şimdi Cole Davenport'un işini çalmaya çalışıyor ve bunu sadece benim dikkatsiz, aptalca hatalarım yüzünden yapabiliyor," diye sefil bir şekilde bitirdim. "Keşke parmaklarımı şıklatabilsem ve tüm bu hasarı geri alabilsem."

Orion benden nefret ediyor. Aramızdaki ilişkinin düzelmesini beklemek bencillik olur ama keşke tüm bu olanlarda kendi payımı geri alabilseydim."

Eleanor bir an sessiz kaldı ve ördeklerinden birini inceledi. "Biliyorsun, Marcellus Davenport ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

Gözlerimi kırptım. "Bay Davenport'u tanıyor musunuz?"

"Ah evet." Eleanor'un ifadesinde bir yumuşama oldu, yüzünde bir nostalji ve belki de daha fazlası belirdi. "Ailelerimiz oldukça yakındı. Biz... şey, herkesin sonunda birlikte olacağımızı varsaydığı bir zaman vardı. Ama hayatın başka planları vardı." Ayağa kalktı, dikkatli adımlarla masasına doğru yürüdü. "Bu bizim çocukluğumuzdu." Bir grup gencin eski, özenle çerçevelenmiş bir resmini kaldırdı.

Fotoğrafı yere koymadan önce Davenport'un yüzüne nazik parmaklarıyla dokunduğunu fark ettim ve eklerken sesinde bir hüzn vardı, "Bana babasının fabrikasından lastik ördekler getirirdi, biliyorsun. Seramik olanların gerçek aşk için fazla kırılgan olduğunu söylerdi. Aslında koleksiyonumu başlatan şey buydu, ancak daha sonra seramik olanlara geçtim... yani, yollarımız ayrıldıktan sonra."

"Ne oldu?" Yumuşakça sordum.

Eleanor basitçe "Hayat," dedi ama küçük gülümsemesinde onlarca yıllık anlatılmamış hikâyeler vardı. "Ailesi onun işine odaklanmasını istedi, benimkinin ise benim için başka planları vardı. Bazen zamanlama doğru olmaz." Doğruldu, her zamanki canlı tavrı geri döndü. "Ama bu bir ömür önceydi."

Trajik geçmişleri hakkında yorum yapmayı düşündüm, ancak bunun daha fazla açmak istemediği eski bir yara olduğunu hissettim.

Genç kızlık fotoğrafını incelerken gülümsedim. "Çok güzeldin," dedim, gözlerim genç bir kızın resmini tararken.

Davenport'un bir versiyonu.

Güçlü bir çenesi olan ve kolunu omzuna dolamış geniş omuzlu bir çocuğu işaret etti. "Bu Marcellus. Aynı yatılı okula gittik."

Şimdi o söyleyince, tüm çocukların göğüslerinde aynı amblem bulunan aynı yakalı üniformayı giydiklerini gördüm.

"Her neyse," dedi Eleanor fotoğrafı masasına bırakırken. "Bir iyilik olarak rica etsem Marcellus'un seninle görüşmeyi kabul edeceğine eminim. Ve benim tanıdığım Marcellus senin hikâyeni duysa yumuşardı. Bence en azından denemeye değer."

"Teşekkür etmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum-"

"Bir dahaki sefere sağanak yağmur yağdığında şemsiye kullanarak başlayabilirsin," dedi gülümseyerek. Kapının yanındaki kovaya doğru yürüdü ve altın saplı siyah bir şemsiye çıkarıp bana doğru uzattı. "Sende kalsın. Sör Quackington'ın silindir şapkasıyla uyumlu."

Şemsiyeyi tutarak kendime rağmen güldüm. "Teşekkür ederim Eleanor."

"Bana henüz teşekkür etme. Hâlâ yapman gereken işler var." Kolumu yumuşak bir şekilde sıktı. "Aramızda kalsın ama, senin Foster'ın mükemmel küçük dünyasını sarsacak biri hâlâ işine yarayabilir. Belki Davenport'la aranı düzelttikten sonra mantıklı düşünüp seni affeder."

Şüpheliydim ama bunu söylemeye zahmet etmedim. Özellikle affedilmeyi hak ettiğimi düşünmüyordum. Beni affetse de affetmese de, yarattığım karmaşayı düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Hatalarımı geri alamazdım. Ama belki yine de işleri yoluna koyabilirdim.

Şu andan itibaren.

EMBER

"S "Tam olarak ne ?" Kora kamburunu çıkararak sordu
onu bilgisayar içinde ve boş Mola
oda at

Northman Grubu. Saat neredeyse akşamın dokuzuydu ve temizlik ekibi dışında ofis terk edilmişti.

"Cole'un Davenport fabrikalarıyla ilgili planları hakkında herhangi bir şey," dedim arkasında volta atarak. "Ya da diğer benzer projeler. Bu sözleşmeyi neden bu kadar çok istediğini açıklayan bir şeyler olmalı."

"Bunun muhtemelen yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sözlerine rağmen Kora'nın parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu. "Yani, Cole'un dosyalarına hâlâ erişimim var çünkü insanlar departman değiştirdiğinde BT'nin izinleri güncellemesini kadar tembel ama yine de."

"Sadece yakalanırsanız yasadışı olur."

"Bu... teknik olarak doğru değil." Durakladı, gözlerini kısarak ekrana baktı. "Oh. Oh kahretsin."

"Ne?"

"Şuna bir bak." 'Davenport' etiketli bir klasör çıkardı.

Arazi değer tespitlerini ve fabrikalar inşa edilmeden önce yapılan jeolojik araştırmaların kayıtlarını içeren birkaç dosya vardı.

"Bekle... neden jeolojik araştırmaları istesin ki?" diye sordum.

"Eğer bunlara ihtiyacı olursa-"

"O fabrikaların yerde bir şeyler inşa etmek istiyordu. Onları yıkmayı mı planlıyor? Ama Davenport bunu asla kabul etmez."

"O yaşarken, hayır," dedi Kora yavaşça. "Acaba Cole'un ölümünden sonra da onları kontrol altında tutmak için bir planı var mı?"

"Davenport'u fabrikalar konusunda kendisine güvenmesi için kandırmak istiyor ki Davenport ölür ölmez geri dönüp onları yok edebilsin?" Midemin bulandığını hissettim.

"Bak," dedi Kora. "Kâr projeksiyonları. Bunlar otellerin nerede inşa edileceğini söylemiyor ama bu büyüklükte bir şey bildiğim hiçbir açık araziye sığmaz. Ve bunlardan üç tane var... Üç otel ve üç fabrika. Bundan daha açık olabileceğini sanmıyorum. Cole bu fabrikaları yıkıp otel inşa etmek istiyor. Davenport ihalesini bu yüzden bu kadar çok istiyor."

Başım dönüyordu ama bunun tek nedeni, eğer başarabilirse yaşlı bir adamın güvenine korkunç bir ihanet olacağı için değildi. Başım dönüyordu çünkü bu çok mantıklıydı. "Bunu fark edebilecek tek kişi Cole değil."

"Ne?"

Başımı salladım. "Bir şey yok. Aramaya devam et."

Bir saat sonra elimizde daha eksiksiz bir resim vardı ama kuşkusuz her şey sağlıklı bir varsayım dozuna dayanıyordu. Ta ki Kora memnuniyetle ellerini çırpna kadar.

"Ah, evet," dedi Kora, başka bir dosya açarak. "Şuna bir bakın. Otel inşaatlarına müşteri bulmak için şimdiden reklamlar hazırlıyorlar. Yılanların elinde adresler bile var. Bu bizim dumanı tüten silahımız, Ember. Bunu Davenport'a gösterirsen Cole'a işini asla vermez.

Telefonum çaldı. Orion'dan bir mesaj.

Orion: Konuşmamız gerek. Davenport sözleşmesi hakkında bilmen gereken bir şey var.

Boğazım düğümlenerek mesaja baktım. Sanki niyetleri hakkındaki farkındalığımı hissedebiliyordu. Acı tatlı bir duyguydu. Bir saat önce ona yaptığım şey yüzünden kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyordum. Ya şimdi? Arkadaşım varmış gibi hissediyordum. Orion gerçekten böyle bir şey planladıysa, benden bile daha alçak olduğunu düşündüm.

İtiraf etmeyi ve benden af dilemeyi umup ummadığını merak ettim. Annesinin evinin önünde ağladığımda kapıyı yüzüme kapatışını hatırladım ve kalbimin katılaştığını hissettim. Böyle bir şeyi sakladığını biliyorsa, nasıl olur da kendi yalanlarımı itiraf etmeme izin verir ve hiçbir şey söylemezdi?

"Ember?" Kora koluma dokundu. "İyi misin?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Telefonumu çıkardım ve Eleanor'un numarasını çevirdim. İkinci çalışta cevap verdi, sesi geç saate rağmen sıcaktı.

"Bayan Hartwell? Her şey yolunda mı?"

"Davenport ile görüşmem gerekiyor. Mümkünse yarın." Kora'nın ekranına, o fabrikalara ne olacağına dair kanıtlara baktım-Davenport'un mirası

-Eğer şirketlerden biri istediği gibi davranırsa. "Ve ikinize de hoşunuza gitmeyecek bir şey söylemem gerekiyor."

"Ben ayarlamaları yaparım," dedi Eleanor. "Ama Ember? Her ne planlıyorsan... dikkatli ol."

Aramayı sonlandırdım ve Kora'ya baktım. "Her şeyin kopyasını çıkar. Her şeyi havaya uçurduğumda kanıta ihtiyacım olacak."

"Bunun kariyerinizi bitirebileceğinin farkındasınız, değil mi? Sadece Foster Real Estate'te değil, sektörün herhangi bir yerinde."

"Belki." Orion'un cevap bekleyen mesajını düşündüm. "Ama bazı şeyler kariyerden daha önemlidir."

"Ne gibi?"

"Doğru şeyi yapmak gibi," dedim. "Acıtsa bile." Özellikle de acıttığında.

Şimdilik yapmam gereken işler vardı.

ORION

| Sabah erkenden Remmy ile işe doğru yürürken düşüncelerim . Dün gece Ember'a kendi itirafım olduğunu söylemeliydim. Bunu o zaman bile biliyordum ama bana ihanet ettiğini itiraf ettiğini duymak birkaç dakikalığına aklımı başımdan almıştı. Benim itiraf etme fırsatı geçmişti.

Bugün ofiste işlerin nasıl gideceğinden ya da onun gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Ama bunu düzeltmem gerektiğini biliyordum.

"Bu sabah çok düşüncelisin," dedi Remmy. "Dün geceki küçük sevgili tartışmanla ilgili bir şey mi? Yemekte sorduğumda hışımla çıkıp eve gittiğini biliyorum ama en azından şimdi bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Ben de öyle yaptım, bir erkek kardeşin kız kardeşiyle paylaşmaması gereken bazı ayrıntıları geçiştirdim. Ona her şeyi özetlememin sadece birkaç dakika sürmesine şaşırdım.

Remmy gözlerini kısarak, "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Sonunda her şeyi itiraf etti ve sen sadece... izin ver

çekip gidecek mi? Davenport hakkındaki sırrınızı ona söylemeden mi?"

"O kadar basit değildi."

"Gerçekten mi? Çünkü benim durduğum yerden, ikiniz de sır sakladınız. O kendininkini sahiplendi. Sen korktun."

Yıllar önce bıraktığımı sandığım gergin bir alışkanlıkla kravatımı düzelttim. "Durumlar tam olarak karşılaştırılabilir değil."

"Hayır mı? Sahte iddialarla bir iş aldı ama sonunda işi ve insanları gerçekten önemsendi. Siz de yaşlı bir adamın güvenini suiistimal edip mirasını yok etmeyi planladınız ama onun etkisi yüzünden fikrinizi değiştirdiniz. Bana oldukça benzer geliyor."

Bazen Remmy'nin savunmamı bu kadar kolay aşabilmesinden nefret ediyordum. "İyi. Haklısın."

Telefonum Moira'dan gelen bir mesajla çaldı.

Moira: Yarın akşam için resmi bir davetiye aldım. Eleanor Golding, Metropolitan'da Foster Real Estate ve Northman Group için bir tür ortak resepsiyon düzenliyor. Davenport "önemli bir duyuru" yapmak için orada olacak. Davenport ile eski arkadaş olduklarını biliyor muydun?

Eleanor Golding mi? Zamanlama ve Eleanor Golding olduğu gerçeğiyle ilgili bir şey beni hemen Ember'dan şüphelendirdi. Aslında bu işin her yerinde onun parmak izleri vardı. Ama amaç neydi? Bu bir çeşit tuzak mıydı? Yoksa neden olduğunu düşündüğü hasarı düzeltme çabası mıydı?

"Ne oldu?" Remmy ekranıma bakmaya çalışarak sordu.

"Eleanor Golding yarın akşam bir etkinliğe ev sahipliği yapıyor. Her iki şirket, Davenport..." Başka bir mesaj gelince konuyu kapattım.

Bu Roman'dan:

Roman: Cole Northman'ın Davenport'un hangi şirketle devam edeceğine dair nihai kararını yarın gece açıklayacağına inandığını duydum. Alışılmadık derecede kendinden emin görünüyor. Endişelenmeli miyiz?

Ember'a bir mesaj daha yazdım.

Yarın gecedен önce konuşabilir miyiz? Lütfen.

Dün gecedен beri yaptığım önceki girişimler gibi, bu da cevapsız kaldı.

"Bir şeyler planlıyor," dedim.

"Güzel." Remmy'nin sesi sertti. "Belki de birinin bunu yapmasının zamanı gelmiştir. İkiniz de haftalardır birbirinizin etrafında dans ediyorsunuz, ikiniz de sizi canlı canlı yiyen sırlar taşıyorsunuz. Eğer işleri düzeltmek için bir hamle yapıyorsa, onunla yarı yolda buluşmaya hazır olsan iyi edersin."

"Telefonlarıma cevap verse-"

"Sanki dün gece ona açıklama şansı verdin de?" Remmy bir kaşını kaldırdı. "Bazen olayların olması gerektiği gibi gelişmesine izin vermelisin, ağabey. Bu biraz kontrolü kaybetmek anlamına gelse bile."

Kontrol. Bu her zaman bununla ilgiliydi, değil mi? İmajımı, şirketimi, duygularımı kontrol etmek. Ve şimdi Ember tüm bunları kaosa sürükledi.

İşin garip yanı, bu kontrolü geri istediğimden emin değildim.

"Onu bulmam gerek," dedim. "Yarın gecedен önce." "Ya

bulamazsan?"

"O zaman bu Şeye geleceğim ve Ember'ın ne yaptığını bildiğine g veneneceğim. Ona bu kadarını borçluyum."

"Ona bundan daha fazlasını borçlusun," dedi Remmy usulca.
"Ona gerçeği borçlusun. Her Şeyi."

O haklıydı. Atmış olduğum mülkiyet devri belgeleri gitmiş olabiliridi ama arkasındaki niyet - Davenport'un mirasını k r için yok etme isteğim - o suçluluk hâlâ oradaydı. Tıpkı Ember'ın Cole'a karşı duyduğu suçluluk gibi.

Aradaki fark, bununla yüzleşecek kadar cesur olmasıydı.

şimdi sıra bendeydi.

Sadece fırsatım olmasını umuyordum. Yarın gece için her ne planlıyorsa, bunu düzeltme şansımızı yok etmesin diye.

Çünkü hayatımda ilk kez, kazanmaktan daha önemli bir Şeyi seçmeye hazırdım. Sadece ona göstermek için bana bir şans daha vermesine ihtiya ım vardı.

EMBER

Metropolitan'a bir saat erken geldim, dosyamdaki belgeleri düzenlerken ellerim hafifçe titriyordu. Cole'un fabrikaları yıkma planlarına dair kanıtlar çok ağırdı. Yeterince. Ama ne gerçekten yapılmış Ben hasta oldu Orion'un da aynı şeyi planladığını biliyordu.

Kora ve ben Cole'un dosyalarına girdiğimizde, Orion'un yararlanmayı planladığı aynı yasal boşlukla ilgili olarak avukatlarıyla yaptığı yazışmaları da keşfettik. Mülkiyet devri belgeleri Davenport'un ölümünden sonra her iki şirkete de kontrolü verecekti. Tek fark Orion'un kendisinininkini çöpe atmış olmasıydı.

Roman dün onu köşeye sıkıştırdığımda kazara bunu doğrulamıştı, vicdan azabı Orion'un attığı belgelerle ilgili her şeyi anlatmasına neden olmuştu. Orion'la ne kadar yakın olduğumuz göz önüne alındığında, zaten bildiğimi düşünmesi yardımcı oldu. Orion'un kendini savunmaya bile çalışmamış olması da bir şekilde yardımcı oldu. Bir bakıma, bana sadece bunu söylememesi sinir bozucu ve .

fikrini değiştirdi. Ama bu aynı zamanda garip bir şekilde asilceydi ve istemeden de olsa saygı duymaktan kendimi alamadım.

Yaptığının yanlış ve belki de affedilemez olduğunu biliyordu, bu yüzden beni affetmeye çalışmadı bile. Ne kadar ağır olursa olsun, seçimlerinin bedelini ödemeye hazırdı.

"Bayan Hartwell?"

Döndüğümde Orion'un asistanı Daniel'ın gergin bir şekilde etrafta dolaştığını gördüm. "O burada. Lobide. Önce seninle konuşmak istiyor-"

"Teşekkür ederim, Daniel." Orion'la ilk öpüştüğümüz gece giydiğim zümrüt rengi elbisemi düzelttim. Ondan kaçmaya devam etmeyi düşündüm. Şimdiye bunu başarmış, her arama girişimini, mesajı ve e-postayı görmezden gelmişim. Onları okumama bile izin vermemişim. Yapmak üzere olduğum şeye olan güvenimi hiçbir şeyin sarsmasını istemiyordum.

Ama şimdi? Artık her şey yerli yerindeydi ve bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

Belgeleri çöpe attığını öğrendiğimden beri Orion'un yapmak istediğı şeye karşı duyduğum öfke ve tiksinti de hızla soğuyordu. O değişmişti. Evet, bir hata yapmıştı ama değişmişti. Bunun bir anlamı olmalıydı.

"Tamam," dedim uzun bir aradan sonra. "Ona doğu girişinde buluşacağımızı söyle."

Orion'u süslü kapının yanında volta atarken buldum, mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah takım elbisesi içinde harap görünüyordu. Beni görünce durdu, yüzünde çığ ve kırılgan bir ifade belirdi.

"Ember-"

Bir elimi kaldırdım. "Her ne söylemeyi planlıyorsanız, ben zaten biliyorum. Mülkiyet devri belgeleri hakkında. Fabrikalarla ilgili orijinal planlarınız hakkında."

Çenesi gerildi. "Nasıl?"

"Bunun bir önemi var mı? Önemli olan senin fikrini değiştirmiş olman. O belgeleri haftalar önce, ben daha seni kendi yalanlarımla yüzleştirmeden önce çöpe atmış olman."

"Sana kendim söylemeliydim." Bir adım daha yaklaştı.

"Evet, yapmalıydın," dedim açıkça. "Ama belki de hatalarımızı birlikte düzeltmeden önce ikimizin de ayrı ayrı yüzleşmesi gerekiyordu." Dosyamdan bir şey çıkardım; üzerinde Nefret Notları logosu olan bir not kâğıdı. "Bunu sana her şey bittikten sonra okumayı planlıyordum ama madem buradasın..."

Orion kartı endişe ve eğlence karışımı bir duyguyla fark etti. Bir nefes alıp ona son bir nefret notu okumaya hazırlanmamı izlerken dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

Sevgili Bay Foster,

Sen bir aptalsın. Ama ben de öyleyim. Belki de birbirimizi hak ediyoruzdur. Karmaşık duygularla, Ember

Gözlerimi gergin bir şekilde ona diktim, ne bekleyeceğimden emin değildim. Orion cebinden bir kart çıkardı ama bu sıradan bir not kâğıdına benziyordu. Ne yazdığını görememem için yukarı kaldırdı.

"İster inanın ister inanmayın," dedi. "Benim de senin için kendi nefret notum vardı."

"Sen..." Nefes aldım.

Boğazını temizledi ve okumaya başladı.

Sevgili Bayan Hartwell,

Güzel bir şeyi yok etmeyi planladım çünkü kârın insanlardan daha önemli olduğunu düşündüm. anlamamı sağladın. Yapmayı planladığım şey için, bunu senden sakladığım için ve annemin dairesinden bu suçluluk duygularıyla uzaklaşmana izin vererek hata yaptığım için özür dilerim. Özellikle yağmurda yürümek zorunda kaldığın için üzgünüm.

Pişmanlıkla (ve ifade edemediğim diğer duygularla), Orion

Güldüm, sonra benim de biraz ağladığımı fark ettim. "Yağmur kısmı gerçekten üzücüydü," dedim burnumu çekerek.

Orion beni sıkıca kendine çekti ve bir elini saçlarımda gezdirdi. "Biliyorum. Remmy bunun bana çok fazla 'puana' mal olduğunu söyledi. Yağmur yağmasaydı başımın bu kadar derde girmeyeceğini söyledi."

"Kız kardeşin çok akıllı," dedim gözlerimi silerken ve onun güzel takım elbisesine makyaj bulaştırmamaya çalışırken.

Geri adım atmam gerektiğini anlayana kadar uzun bir süre beni tutmasına izin verdim. Balo salonundan gelen sesleri duyabiliyordum ve eğer gerçekleşecekse bu şeyi devam ettirmem gerekiyordu.

Orion geri çekilirken elindeki not kâğıdını gördüm ve çarpık bir gülümsemeyle elinden kaptım.

"Hey!" dedim. "Bu boş."

"Evet," diye itiraf etti Orion ensesini ovuşturarak. "Bu hareketi senden öğrendim. Hatırladın mı?"

Başparmağımı kartın üzerinde gezdirdim. "Bir şekilde, tüm bunları o anda ve kalbinizden gelerek söylediğinizi bilmek daha da anlamlı. Böyle bir şey hazırlayabileceğine inanabilirdim ama..."

"Her şeyi kastediyorum," dedi Orion yumuşak bir sesle. "Üzgünüm. Tam olarak ifade edebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Sen... belki de başıma gelen en iyi şeysin. Bunu haftalardır biliyordum ama itiraf etmekten korkuyordum çünkü seni elimde tutamayacağımdan emindim. Sana ihtiyacım olduğunu kabul etmek, seni kaybetmenin trajedisini kabul etmek olurdu."

"Aynı," dedim, sözcükleri oluşturmakta başarısız olurken sesim duygu yoğunluğu içindeydi. "Aynı," dedim tekrar, bana tekrar sarılmasına izin verirken gülererek. Bu kez, çenemi kaldırmak için hafifçe geri çekildi ve beni şefkatle ve yumuşakça öptü.

İlk defa, o öpücükte duyguların bir parçasının bile saklanmadığını hissettim. Yıldızları görmemi sağladı. Odanın parıltı ve havai fişek bulutları içinde patladığını hissettirdi.

Geri çekildiğinde, mutluluktan gülümseyerek yere yığılmamak için ona tutunmak zorunda kaldım.

"Tamam," dedim, derin bir nefes verdim ve ayak parmaklarımda üzerinde zıpladım. "Yine de bunu yapmam gerekiyor."

"Tam olarak ne planlıyorsun Ember?" Orion gözlerimi arayarak sordu.

"İçgüdülerime güvenmek zorundasınız. Hem de çok. Bunu yapabilir misin?"

Uzun bir süre beni inceledi, sonra başını salladı. "Evet."

"Herkes gerçeği söylememe izin vermek anlamına gelse bile mi? İkimiz hakkında?"

Bir baş sallama daha, bu sefer daha yavaş. "Ne gerekiyorsa."

EMBER

O rion koltuğuna geri dönmüştü ve büyük balo salonu her iki şirketten yüzlerle dolmaya başlamıştı-Foster Emlak çalışanları bir tarafta, Northman Group diğer tarafta, Batı Yakası Hikayesi'nin kurumsal bir versiyonu gibi kümelenmişlerdi.

Erkeklerin kravatlarını alınlarına bağlamalarını ve sahne şarkıları eşliğinde kavga etmeye başlamalarını bekliyordum.

Dirseğimin dibinde beliren Eleanor, "Sanki yerinden fırlayacakmış gibi görünüyorsun," dedi. Üzerinde zarif, lacivert bir elbise vardı ve bir şekilde onu hem asil hem de cana yakın gösteriyordu. "Her şey tam da istediğın gibi ayarlandı. Yine de korkunç bir risk aldığını düşünüyorum."

"Biliyorum." Zümrüt rengi elbisemi düzelttim.

Eleanor kolumu sıktı. "Sen hazır olduğunda Marcellus da hazır olacak. Ya canım? Senin şu genç adam içeri girdiğinden beri gözlerini senden ayırmıyor."

Haklı olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Onun varlığını havadaki elektrik gibi hissedebiliyordum. Ama gözlerimi ileriye dikmiş, Cole'un her zamanki havasıyla odada dolaşmasını izliyordum. Göz göze geldiğimizde sanki gizli bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi bana göz kırptı.

Ellerim taşıdığım dosyayı sıkıca kavradı. Yakında hiç gülümsemeyecekti.

"Herkes yerine!" Eleanor seslendi. "Bay Davenport birkaç kelime söylemek istiyor."

Davenport küçük sahneye çıktığında salon sessizleşti. Işıkların altında zayıf görünüyordu ama sesi net bir şekilde duyuluyordu.

"Hayatımı kalıcı şeyler inşa ederek geçirdim," diye söze başladı. "Sadece fabrikalar değil, miraslar. Toplumlar. Bu gece, hangi şirketin bu mirası korumaya yardımcı olacağını açıklayacağım."

Cole'un tatmin olmuş sırıtışını, beklentiyle sandalyesinden yarı yarıya kalkışını gördüm. Odanın aynalarından birinde Orion'un yansımasını yakaladım. Davenport'a hiç bakmıyordu. Gözleri bana sabitlenmişti ve gözlerinde anlayış gibi bir şey belirmişti.

"Ama önce," diye devam etti Davenport, "sanırım Bayan Hartwell'in paylaşmak istediği bir şey var."

Kürsüye doğru yürüyüp mikrofonu ayarlarken kalbim küt küt atıyordu. İşte o an gelmişti. Her şeyi düzeltmek için bir fırsattı. Bu işi intikam için alan biri değil, bu insanları, bu işi, bu şirketi önemseyen biri olduğumu kanıtlamak için.

Herkesin kalpsiz olduğunu düşündüğü bir adama aşık olmuş, ancak onun hiç de öyle olmadığını keşfetmiş biri.

Bacaklarım altımdan kayıp gitmek üzereyken podyumu bir can simidi gibi kavradım.

Her şeyi havaya uçurma zamanı.

Derin bir nefes aldım ve dosyayı açtım.

"Paylaşacağım şey bu odadaki herkesi ilgilendiriyor," dedim, sesim hissettiğimden daha kararlıydı. "Ama önce özür dilemem gerekiyor. Foster Emlak'tan, Bay Davenport'tan ve özellikle de Orion Foster'dan."

Fısıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyordu. Orion'a bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Bayan Hartwell," diye araya girdi Cole, kalın sesini büyük odanın her yerinden duyulabilecek şekilde yükselterek. "Eminim planladığınız dramatik açıklama çok ama Bay Davenport kararını açıklamak için bizi buraya çağırdı."

"Otur," diye homurdandı Orion, odanın dört bir yanından gelen şaşkın ve korkmuş bakışları üzerine çekerek.

Cole bile Orion'a bakıp ceketini düzeltirken biraz sarsılmış görünüyordu.

"Aslında," dedi Eleanor oturduğu yerden, "seni buraya ben çağırdım. Ember'ın isteği üzerine. Bay Davenport da katılmayı kabul etti çünkü Ember onun söyleyeceklerini dinlemek isteyeceğine söz verdi."

Hafif bir memnuniyetle Cole'un yüz ifadesi biraz yeşile döndü ve tekrar oturup sahneye bakmaya başladı.

Orion beni cesaretlendirmek için başıyla küçük bir işaret yaptı ve ben de ilk belgeyi çıkarırken ona gülümsedim. Cole'un fabrikalar için hazırladığı planların bir çıktısıydı. Podyumun kontrol panelindeki bir düğmeye dokundum ve herkesin görmesi için belgenin büyük bir kopyasını yansıttım.

"Bunlar Northman Group tarafından iki ay önce yaptırılan mimari planlar," dedim. "Davenport fabrikalarını yıkıp lüks oteller inşa etmeyi planlıyorlar."

Odada mırıltılar yükseldi. Cole'un yüzü, kendi belgelerini tanıdıkça şaşkınlıktan öfkeye dönüştü.

"Bunlar gizli şirket dosyaları-" diye başladı.

"Yani sana ait olduklarını kabul ediyorsun?" Tatlı tatlı sordum. "Bunu beklediğimden çok daha kolay tespit edebildiğimize sevindim."

Cole'un ağzı öfkeden ince bir çizgiye dönüştü.

"Bay Davenport'a binalarıyla ne yapacağını söylemenin bir önemi yoktu Cole. Senin için asıl önemli olan, o öldükten sonra onlarla ne yapabileceğindi. Onları yıkmak ve araziyi kendi amaçlarınız için kullanmak istediniz." Sesim net ve soğuk çıkıyordu.

"Bu doğru mu?" Davenport Cole'a sordu, Cole'dan birkaç masa ötedeki koltuğundan kalkarken yıpranmış yüzü öfkeyle gerilmişti.

Cole gergin bir gülümsemeye zorlayarak, "Elbette hayır," dedi. "Belli ki bunu uyduruyor-"

"Ayrıca sipariş ettiğiniz jeolojik etütler de elimde," diye devam ettim. "Yıkım maliyet tahminleri. Oteller için ilk pazarlama materyalleri bile." Her bir belgeyi podyumun üzerine koydum. "Bu fabrikaları korumayı hiç umursamadınız. Sadece üzerinde bulundukları araziye istediniz."

Cole'un yüzü morun ilginç bir tonuna bürünmüştü. "Bunu senden duymak çok hoş. Herkese neden Foster Emlak'ta işe girdiğini söyleyeyim mi? Küçük anlaşmamız hakkında?"

"Çoktan yaptım." Sonunda Orion'a bakmama izin verdim. Yüz ifadesi okunamıyordu ama kıpırdamamış, beni durdurmaya çalışmamıştı. "Bay Foster'a her şeyi anlattım. Benden sizin için casusluk yapmamı nasıl istediğinizi, bunu intikam olarak kullanabileceğimi nasıl düşündüğümü. Ve burada çalışmanın her şeyi nasıl değiştirdiğini."

Davenport'a döndüm. "Hatalar yaptım. Büyük hatalar. Ama bu fabrikaları ve temsil ettikleri mirası önemsemeye başladım. Bu yüzden iki şirketin de onları yok etmesine izin veremezdim."

"İki şirketten biri mi?" Cole yırtıcı bir gülümsemeyle sözlerimi yakaladı. "Yani Foster Real Estate'in de benzer planları mı vardı?"

Bu gerçeğin ortaya çıktığı andı. Orion'a tekrar baktım ve sandalyesinde doğrulduğunu gördüm. Yine başını hafifçe sallayarak devam etmem için onay verdiğini gösterdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu ikimizden daha büyük bir şeydi. Orion'un hoşuna gitse de gitmese de bu sırları açıklayacaktım, ama onun da bunu kabul edeceğini bilmek benim için her şey demektir.

"Yaptılar," diye itiraf ettim. "Ama Cole Northman'ın aksine Orion Foster fikrini değiştirdi. Bay Davenport'u tanıdıktan sonra Orion yasal devir belgelerini sessizce çöpe attı ve Davenport'a tam olarak istediği şeyi vermeye odaklandı."

"Yasal transfer belgeleri mi?" Davenport sordu. "Anlamıyorum..."

"Yasal bir boşluk, ölümünüz durumunda herhangi bir yönetim şirketinin mülklerin kontrolünü ele geçirmesine izin verir, Bay Davenport. Orion size yaklaşmadan önce bu konuda bilgilendirilmişti ve Cole'un işinizin peşine düşmeden önce keşfettiği gerçek de buydu. Her iki adam da

ahlaki yargılarında büyük bir hata yaptı. Bir adam bunu fark etti ve değişti. Biri ise daha düne kadar sizden nasıl faydalanacağını planlarını yapıyordu."

Odadaki sessizlik sağır ediciydi. Davenport, Cole ve Orion'un arasına baktı, yüz ifadesi ciddiye.

Cole muzaffer görünüyordu, belki de burada sabote edilen tek kişinin kendisi olmadığını bildiği için mutluydu. Orion... kararlı görünüyordu, hak ettiğini bildiği bir cezayı alan bir mahkûm gibi.

Davenport son olarak, "Yani iki şirkete de güvenilemez," dedi.

"Hayır," dedim. "Belki tamamen değil. Ama insanlar değişebilir. Şirketler değişebilir. İşte bu yüzden Eleanor ve benim başka bir teklifimiz var."

Bütün geceyi hazırlayarak geçirdiğim son belgeyi çıkardım. Orion'un asistanı Daniel, istediğim gibi aceleyle sahneye çıktı ve belgeyi Davenport'a götürdü. "Fabrikalar, Foster Real Estate ve topluluk üyelerinden oluşan bir kurul tarafından ortaklaşa yönetilecek bir tröste yerleştirilecek. Önerilen tüm değişiklikler için hem işletme hem de toplum tarafından onay alınması gerekecek. Bu şekilde fabrikalar tarihi önemleri korunarak güncellenebilir ve karlı hale getirilebilir."

"Peki bu girişime kim liderlik edecek?" Davenport sordu.

"Bu size bağlı efendim. Ama ben hem iş potansiyelini hem de insan unsurunu anlayan birini öneririm. Değişebileceğini ve büyüyebileceğini kanıtlamış birini."

Gözlerim tekrar Orion'unkileri buldu ve bu kez bakışlarımı tuttu. Ne önerdiğimi anladığını gördüm - bu sadece fabrikaları kurtarmakla ilgili değildi

ya da kendi kurtuluşum. Bu benim ona kim olabileceğine, kim olmaya başladığına inandığımı gösterme yolumdu.

"İlginç bir teklif," dedi Davenport. Eleanor'a döndü. "Sen ne düşünüyorsun, eski dostum?"

Eleanor gülümsedi. "Bence değişmek için hiçbir zaman geç değildir."

İki yaşlı insan birlikte garip bir şekilde yüklü bir anı paylaşıırken Davenport kaşlarını kaldırdı.

Aralarında bir şey mi kaçırmıştım? Romantik bir şey mi?

Davenport sonunda gözlerini Eleanor'dan ayırıp tekrar teklife baktı ve oda ürkütücü bir sessizliğe bürünürken teklifi inceledi.

Bunun işe yaramasını umuyordum ama artık elimden bir şey gelmiyordu.

Şimdi Davenport'un ne diyeceğini bekleyip görmem gerekiyordu.

EMBER

T Sessizlik o kadar uzadı ki patlayacağımı sandım.

Sonunda Davenport boğazını temizledi. Yaşlı adam hiç acele etmeden sahneye çıktı ve mikrofona konuşabilmek için benim kenara çekilmemi bekledi. Bana hızlı bir bakış ve küçük bir gülümseme fırlattı, ardından salona döndü ve konuştu.

"Bayan Hartwell güven ve değişim konusunda mükemmel noktalara değindi," dedi. "Ve bu gece yaptığı şeyi yapmak büyük bir cesaret ister. İnsanlar hata yapabilir. Bu insan olmanın bir parçası ve insan bu dersi yüzlerce kez öğrenmeden benim yaşıma gelemmez. Ama Ember bu gece çok az kişinin yapmaya istekli olduğu şeyi yaptı. Hepimizin önünde hatalarını sahiplendi, bu ona her şeye mal olsa bile. İşte ben böyle bir insana güvenirim."

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

Davenport başıyla küçük bir selam verdikten sonra devam etti. "Bu gece öğrendiklerim beni de derinden rahatsız etti."

Cole çoktan ayağa kalkmış, muhtemelen bir açıklama yapmaya hazırlanıyordu ama Davenport bir bakışıyla onu susturdu.

"Bay Northman, gidebilirsiniz. Hizmetinize ihtiyaç duyulmayacaktır."

Cole'un öfkeden mosmor kesilmiş yüzüyle dışarı fırlamasını izlemenin verdiği tatmin neredeyse her şeye değerdi. Neredeyse. Çalışanlarından birkaçı beceriksizce ayağa kalktı ve onun ardından dışarı çıktı. Geri kalanların bu dramın nasıl sonuçlanacağını görmek için kaldıklarını tahmin ediyordum.

"Foster Real Estate'e gelince," diye devam etti Davenport, "kendimi alışılmadık bir konumda buluyorum. Bir yandan, bu yasal boşluktan yararlanmaya yönelik asıl niyet aşağılık ve zalimce."

Daha önceki etkileşimlerinde, Orion'un kendini savunmak ya da Davenport'un öfkesini hafifletmek için bir şeyler yapmaya çalışacağını biliyordum. Ama bu gece Orion sabırla oturdu, gözlerini yaşlı adama dikti ve ağzını kapattı.

Davenport'un dudakları sanki o da aynı şeyi fark etmiş gibi kıpırdadı. "Rahatsız edici olsa da, Bayan Hartwell rotanı tamamen değiştirdiğini iddia ediyor, genç adam. Artık fabrikalarımı yok etmek yerine korumaya çalıştığınızı mı? Bu doğru mu?"

"Evet," dedi Orion basitçe. "Yine de bunun asıl niyetimi mazur göstermesini beklemiyorum."

Davenport, "Hayır," diye kabul etti. "Ama aynı derecede önemli bir şeyi gösteriyor: büyüme kapasitesi."

Taslağını hazırladığım teklifi kaldırdı. "Bu yenilikçi bir çözüm. Gerekli modernizasyona izin verirken bu binaları koruyacak bir çözüm. Ancak bunun için iş zekası ile mirasa gösterilen gerçek özeni dengeleyebilecek birisine ihtiyaç var."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Bay Foster," dedi Davenport. "Böyle bir sorumluluğu üstlenmeye istekli misiniz? Kalbinizdeki değişimin gerçek olduğunu kanıtlamak için?"

"Evet, efendim. Ama..." Orion'un gözleri benimkileri buldu. "Sadece Bayan Hartwell projeye liderlik etmeyi kabul ederse. Bu tamamen onun eseri ve bu işin başına geçme onurunu hak ediyor."

Odayı bir fısıltı dalgası kapladı. Keşke kürsüyü tutabilseydim de sallanmasaydım diye düşündüm.

"Eee?" Davenport parıldayan gözlerle bana dönerek sordu. "Fabrikalarımı güvende tutmaya istekli misiniz? Hem kârlılıklarını hem de miraslarını sağlamak için?"

"I-" Sesim çatallaştı. Yutkundum ve tekrar denedim. "Evet. Tabii ki, evet."

"O zaman anlaştık." Davenport bütün akşam boyunca ilk kez gülümsedi, gerçekten gülümsedi. "Foster Real Estate bu teklifte belirtilen koşullar altında mülkleri yönetecek. Topluluk kurulu derhal oluşturulacaktır."

Çoğunlukla Foster Real Estate tarafından olmak üzere, bazı Northman Group çalışanları da katılmış olsa da, salon alkışlarla inledi. Ben zar zor duydum. Sahneye doğru kararlı adımlarla ilerleyen Orion'a odaklanmıştım.

Adımlarını ikişer ikişer attı, elime uzandı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan herkesin önünde beni öpmeye başladı.

Alkışlar daha da yükseldi. Moira'nın şaşırtıcı derecede müstehcen bir şey bağırdığını duyduğumu sandım.

Orion sonunda geri çekildiğinde gülümsüyordu - gerçekten gülümsüyordu, gözlerine ulaşan ve gamzelerini ortaya çıkaran türden bir gülümseme.

"Senin için bir nefret notum daha var," diye mırıldandı, sadece benim için. "Bu boş değil. Aslında dün gece yazdım..."

"Oh?"

Bir kart çıkardı ve tanıdık logoyu tanıdım. Ama nefret yerine, kelimeler kalbimi durdurdu. Her nasılsa, nefret notları logosunu "aşk notları" yazacak şekilde yeniden düzenlemişti.

Beni geçip kürsüdeki mikrofonu eline aldı. Bana baktı ama herkesin duyabilmesi için mikrofona konuştu.

Sevgili Bayan

Hartwell, sizi

seviyorum.

Orion

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. "Bu notu yazmak çok uzun zamanını almış olmalı."

"Sanat eserini sipariş etmek iki gün sürdü," dedi sırtarak. "Sonra matbaayla ilgili bir aksilik oldu ve neredeyse-"

Kravatını tuttum ve bir öpücük daha vermek için onu aşağı çektim. Birisi -muhtemelen Julian- "Bir oda bulun!" diye bağırdı.

Ama hayatımda ilk kez kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi. Orion'a sahiptim, sevdiğim bir işim vardı ve yaptığım pisliği düzeltmeyi başarmıştım.

Küçük bir intikam arayışıyla yola çıkmış olabilirim ama bir şekilde çok daha iyi bir şeyin içine düşmüştüm.

"Hey," dedim usulca, öpüşmeden geri çekilirken, üzerimizdeki bu kadar çok gözün ağırlığını zorlukla hissediyordum. "Bu hazır olduğumuz anlamına mı geliyor... bilirsin işte."

Orion'un gözlerinde tehlikeli bir ışık parladı. "Bana yine baba mı demek istiyorsun?" diye sordu.

Şaşkınlıkla güldüm. "Eğer istersen mi? Ben... diğer şeyi kastetmiştim. Yapmadığımız kısmı."

"Ah, doğru," dedi Orion. "Programımı kontrol etmem gerekecek ama sanırım bu gece boş olabilirim."

Göğsüne yumuşak bir yumruk attım ama muhtemelen elimi ondan daha çok acıttı. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, benim için bir yer açacaksın. Bu gece."

"Daniel," diye seslendi Orion. "Bu geceki programım belli mi?"

Herkes Daniel'a doğru dönerken kalabalıkta şaşkın bakışlar vardı. Telefonunu çıkardı, gözlüklerini düzelitti ve tekrar sahneye doğru baktı. "Hayır, efendim. Bir müşteriyle toplantınız var. Ve sonra siz-"

"Hepsini temizle," dedi Orion kolayca. "Meşgul olacağım."

"Oh," dedi Daniel başını sallayarak. "Evet, efendim. Bu gece için ne ?"

"Sadece Ember," dedi Orion, gözleri tekrar bana kayarak. O anda kendimi dünyadaki tek kadın gibi hissettim. Kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissettim.

EMBER

F veya Bir kere, ve Foster Gerçek Emlak ofis vızıldadı Gergin bir enerji yerine gerçek bir heyecanla. İnsanlar Küçük gruplar halinde toplanmış, Metropolitan'daki olayları daha önce hiç görmediğim bir canlılıkla tartışıyorlardı.

"Cole'un yüzünü gördün mü?" Julian o sabah muhtemelen onuncu kez sordu. "Yemin ederim morun en az üç farklı tonuna döndü."

Monica masamın kenarına tüneyerek, "Ember'ın başardıklarından daha çok etkilendim," dedi. "Tanrım, keşke her şeyi kaydetmiş olsaydım."

Roman bilgisayarından başını kaldırmadan, "Ben yaptım," dedi. Hepimiz ona bakınca omuz silkti. "Ne? Ben bütün önemli iş toplantılarını kaydedirim."

"Elbette biliyorsun," diye sırttı Julian. "Bunun epik olacağını bilmekle bir ilgisi yok mu?"

Gülümsedim ve önümdeki dağ gibi işi hallederken sakalaşmalarının beni etkilemesine izin verdim. Dönüştürme

Fabrikalar kolay olmayacaktı ama ilk kez arkamda gerçek bir ekip olduğunu hissettim.

Masamın üzerine bir gölge düştü. Kafamı kaldırdığımda Moira'nın orada durduğunu gördüm, yüz ifadesi okunamıyordu.

"Benimle yürü," dedi.

Midem sıkışmıştı ama onu dinlenme odasına kadar takip ettim. Beni şaşırtarak doğruca kahve makinesine yöneldi.

İki fincan doldururken, "Değişimle ilgili olan şey," dedi, "gerçekleşene kadar korkutucu olmasıdır. Sonra en başta neden bu kadar korktuğunuzu merak edersiniz." Fincanlardan birini bana uzattı. "Burayı değiştirdin, Ember. Sadece şirketin gidişatını kastetmiyorum."

Şokumu gizlemek için bir yudum aldım. Moira gerçekten bana iyi davranıyor muydu?

"Teşekkürler mi?" Başardım.

"Buna alışma," dedi ama dudaklarında bir gülümseme vardı. "Şimdi, topluluk kurulu hakkında. Bazı düşüncelerim var..."

FABRIKASININ ANA KATINDA UĞULTU HAREKETLİLİK GIBI İnşaat ekipleri mekânı özenle modernize etmeye çalışıyordu. Orion yanımda durmuş, kaşlarını çatmış planlara bakarken ben de onun ne kadar sevimli ve ciddi görüldüğüne gülümsememeye çalışıyordum.

"Müze bölümünün daha büyük olması gerekiyor," dedi. "Ana kaygınızın kâr olduğunu sanıyordum," diye takıldım.

"Öyleydi. Ama şuna bir bak." Telefonunu çıkardı ve bana Davenport'un paylaştığı eski bir fotoğrafı gösterdi. Fotoğrafta

Fabrikanın dışında toplanan işçiler, çimenlerde piknik yapan aileler. "Bu insanlar hayatlarını burada kurdular. Onların hikayeleri bir dipnottan daha fazlasını hak ediyor."

Bu yumuşak tarafını gösterdiğinde kalbim her zaman yaptığı o komik taklayı attı. "Sen kimsin ve Orion Foster'a ne yaptın?"

"Çok komik." Ama fotoğrafı kaldırırken gülümsedi. "Belki de miras için rakamlardan daha fazlası olduğunu öğreniyorum."

"Senden mi? Bu resmen bir aşk şiiri."

Elimi tuttu, başparmağı parmak eklemlerimi okşadı. "Buna alışma. Korumam gereken bir itibarım var."

"Gerçekten mi?" Julian'ın topluluk yönetim kurulu üyelerine bir tur attığı ve coşkusuyla onları güldürdüğü yeri işaret ettim. "Çünkü benim durduğum yerden itibarınız çoktan sarsıldı. İnsanlar artık bu binada gerçekten gülümsüyor. Hatta bazıları gülüyor."

"Tam bir trajedi," dedi ciddiyetle. "Belli ki sizin etkiniz her şeyi mahvetmiş."

"Açıkça." Öpmek için eğilmeye başladım ama yaklaşan ayak sesleri bizi ayırdı.

"Bay Foster?" Daniel belirdi, özür diler gibi görünüyordu. "Tarih topluluğu toplantı için burada."

"Teşekkür ederim, Daniel." Orion kravatını düzeltti, CEO maskesi tekrar yerine oturdu. Ama arkasını dönerken göz kırpışını yakaladım. "Bayan Hartwell, gidelim mi?"

"buyurun, Bay Foster."

Toplantıya doğru yürürken ne kadar kat ettiğimizi düşünmeden edemiyordum. Etrafımızdaki fabrika dönüşüyordu,

Eskiden olduğu şeyi onurlandırırken yeni bir şey olmak. Bizim gibi, gerçekten.

"Böyle kes," diye mırıldandı Orion. "Ne gibi?"

"Mesela sen düşünmek duygusal düşünceler. Bu dikkat dağıtıcı."

"Bayılıyorsun."

İnkâr etmedi.

ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ HAFTA TOPLANTILAR, PLANLAMALAR seanslar ve ofiste geç saatlere kadar süren geceler. Davenport her ayrıntıya dahil olmakta ısrar , ancak Eleanor'un evinde çok fazla toplantı planladığını fark ettim.

"Ördek ambiyansı için" diyordu ama kimse konferans masalarının üzerinden birbirlerine bakışlarını kaçırmıyordu.

Orion kendini karakteristik yoğunluğuyla işe verdi ama bir şeyler değişmişti. Artık toplantılarda gerçekten dinliyor, diğer bakış açılarını da değerlendiriyordu. Eskiden ofise nüfuz eden korkunun yerini neredeyse saygı gibi hissettiren bir şey almıştı.

"Garip olan ne biliyor musunuz?" Julian bir akşam hepimiz geç saatlere kadar çalışırken şöyle dedi. "Aslında artık işe gelmeyi seviyorum."

"Dikkatli ol," diye uyardı Roman. "Seni duyabilir."

"Çoktan yaptım," dedi Orion, kapı aralığında belirerek. Ama gülümsüyordu -gerçekten gülümsüyordu- ve ekledi, "Ve eğer herhangi

Bu ofisin dışında gülümsediğimi tekrarlarsanız, her şeyi inkar edeceğim."

"İşte tanıdığımız ve korktuğumuz patron," dedi Julian neşeyle.

Orion'un gözlerini odanın ucunda yakaladım, artık saklamaya çalışmadığı sıcaklığı gördüm. Hâlâ sürtüştüğümüz anlar oluyordu -o hâlâ Orion'du, ben de hâlâ bendim- ama artık bunlar patlamadan çok kıvılcım gibi geliyordu.

"Korkusuz liderimizden bahsetmişken," dedi Monica sahnede fısıldayarak, "siz ikiniz bunu ne zaman resmileştireceksiniz?"

"Neyi resmileştirmek?" Masumca sordum.

"Lütfen," diye alay etti. "Bütün ofis ne zaman evlenme teklif edeceğine dair bahis oynuyor."

Neredeyse kahvemde boğuluyordum. "Ne?"

Julian, "Noel'de elli dolarım var," diye teklif etti.

Roman başını kaldırmadan, "Yılbaşında yüz," diye ekledi.

Monica, "Patricia Rosh'un elde ettiği şanstın daha iyi," diye ekledi. "Hate Notes'a ne olduğunu duydun mu?"

"Hayır mı?" İlgiyle canlandım.

"Görünüşe göre Orion tüm çalışanlarına rüşvet vermeye devam edince, bunun yerine 'Aşk Notları'na dönmeye çalıştı. Ama romantik mesajlar iletmesi için birine para ödeme piyasası kızgın mesajlar kadar güçlü değil." Monica sırıttı. "Son duyduğuma göre, şirketi şarkılı telgraf servisine dönüştüren bir startup'a satmış."

"Kırmızı üniformalarla birlikte mi?" Ben sordum.

"Tabii ki. Yine de payetler eklediklerini duydum."

"Bir gelişme," diye karar verdim, hepimizin sabah merdivenlerdeki o yüzleşmelerden ne kadar uzaklaştığımızı düşünerek.

"Belki de Orion artık değiştirdiklerine göre onları evlenme teklif etmek için kullanabilir. Şarkı söyleyen bir evlenme teklifi!" diye düşündü Julian gülümseyerek. "Tam da Orion'un yapacağı bir şey gibi görünüyor."

"Pek benim tarzım değil," dedi Orion ama sözleri evlenme teklif etmeyi planladığını inkâr etmiyordu.

Fark ettiğimde neredeyse boğuluyordum ve şaşkınlığımı sıradan bir gülümsemeyle örtmeye çalıştım. "Evet, Orion teklifini muhtemelen bir elektronik tablo ya da belki bir not olarak gönderirdi."

Herkes güldü ama Orion'un gülümsemesinde ve gözlerindeki parıltıda gizemli bir şey vardı - midemin birkaç kez zıplamasına neden olan bir şey.

EPİLOG - KOR

ÜÇ AY SONRA

"A Cidden ördek çizelgeni yeniden mi düzenliyorsun?"
Kora, Davenport'taki ofisime daldı.
kapıyı çalmadan. "Çünkü Eleanor'un son seramik alımından çok daha iyi haberlerim var."

Suçluluk duygusuyla elektronik tabloyu küçülttüm. "Artık sadece ördek değil. Seramik baykuşlara yöneliyoruz."

"Her neyse. Bunu görmem gerek." Telefonunu bana doğru itti, neredeyse heyecandan titriyordu. Başlık nefesimi tutmama neden oldu:

NORTHMAN GROUP CEO'SU ZİMMETE PARA GEÇİRME SKANDALI NEDENİYLE GÖREVDEN ALINDI

"Okumaya devam et," diye ısrar etti Kora.

Makaleyi taradım, yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. Cole görünüşe göre yıllardır kendi şirketinden çalışırmış. Kurul bunu "son zamanlarda alınan şüpheli iş kararları" nedeniyle yapılan bir denetim sırasında keşfetmiştir. I

muhtemelen Davenport sözleşmesine olan takıntısından kaynaklandığını tahmin etti.

"Dahası da var," dedi Kora. "Bilin bakalım eski müşteri ilişkileri ekibinin yarısını kim işe aldı?"

"Asla olmaz."

"Moira, Foster Emlak'a katılmak için yalvardıklarını söyledi. Onlar derken beni de kastediyorum. Artık Foster Emlak için çalışıyorum!"

"Aman Tanrım!" Heyecanla ayağa fırladım ve ona sıkıca sarıldım.

Kora gülümseyerek geri çekildi. "Görünüşe göre, 'etik iş uygulamaları' konusundaki itibarınız Northman Group üzerinde oldukça büyük bir etki bırakmış." Sırtarak kelimelerin etrafında tırnak işareti yaptı. "Doğru şeyi yapmanın kârlı olabileceğini kim bilebilirdi?"

Ofisime baktım -gerçek ofisime, dönüştürülmüş bir kapıcı dolabına değil- modern mobilyalar ve fabrika işçilerinin tarihi fotoğraflarının karışımını inceledim. Üç aylık sıkı çalışma şimdiden sonuçlarını göstermeye başlamıştı. Müze kısmı önümüzdeki ay açılacaktı ve yenilenmiş ofis alanlarını kiralamak isteyen şirketlerin bekleme listesi vardı. Düşüncelerim değişen ve yeni olan her şeyin etrafında dönerken Temmuz sıcağı fabrikanın klimasını cennet gibi hissettiriyordu.

Telefonum Eleanor'un özel zil sesiyle çaldı: "Duck Tales," çünkü dayanamadım.

"Eleanor! Tarih Derneği'nin bağış kampanyası nasıl gidiyor?"

"Oh, harika," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Marcellus'un mekan için harika fikirleri var."

Sırtmamak için kendimi zor tuttum. Eleanor ve Davenport'un aşkı Manhattan'ın en sevilen dedikodusu haline gelmişti - altmış yıl sonra yeniden bir araya gelen iki çocukluk aşkı. Randevularını her zaman "iş toplantısı" ya da "hayır işi" olarak gizlemeye çalışıyorlardı ama kimse buna kanmıyordu.

"Eminim öyledir," dedim. "Ve eminim ki bunun seninle tekrar dans etmek istemesiyle hiçbir ilgisi yoktur."

"Sus, sen." Ama sesi memnun gibiydi. "Sen ve o yakışıklı adamın da katılacak mısınız?"

"Bunu kaçırmazdım. Yakışıklı adamımdan bahsetmişken, eve gitmeliyim. Bugün kedilere o bakıyor ve ne bulacağım konusunda biraz endişeliyim."

Vedalaştıktan sonra eşyalarımı topladım ve dışarı çıktım. Fabrika koridorları inşaat sesleriyle yankılanıyordu. İşçiler mekânı karakterini koruyarak dikkatle modernize ediyorlardı. Ben geçerken birkaçı selam verdi.

Dairemin kapısını kilitli buldum ve iterek açtığımda bir rehine pazarlığının sürmekte olduğunu gördüm.

Orion mutfak tezgâhı ile kanepem arasında durmuş, ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırmıştı. Goblin tezgâhı, Kedi Adam ise kanepeyi işgal etmişti. Her iki kedi de sessiz bir yargılama yarışına girmiş gibiydi.

"Her şey yolunda mı?" Gülmemeye çalışarak sordum.

"Bir uzlaşmaya vardılar," dedi Orion ciddiyetle. "Goblin, Kedi Adam'ın yemek kabını üçüncü kez devirdikten sonra, hayatlarımızı zorlaştırma konusunda ortak bir çıkarları olduğunu fark etmiş görünüyorlar."

Sanki bunu göstermek istercesine, her iki kedi de dönüp bize aynı küçümseme ifadesiyle baktı.

"Harika," I dedi. "Onlar bağlanma üzerinde onların insanlarında karşılıklı hayal kırıklığı."

"Daha çok ölümümüzü planlamak gibi." Ama Orion beni kendine çekerken gülümsüyordu. "Günün nasıl geçti?"

"Cole kovuldu. Zimmetine para geçirdiği için."

"Duydum." Şakağımı öptü. "Karma tam bir sürtük." "Dil, Bay Foster. Çalışanlarınız ne düşünür?"

"Korkunç bir etki tarafından yozlaştırıldığımı." Elleri aşağı doğru kayd. "Lafı açılmışken..."

"Kediler izliyor," diye zayıfça itiraz ettim.

"Bırak yargılasınlar." Beni yatak odamıza doğru geri geri yürütmeye başladı. "Zaten yargılayacaklar."

Orion kapıyı tekmeleyip kapatmadan önce kedilerimizin sadece göz devirmesi olarak tanımlanabilecek bir şeyi paylaştıklarını gördüm.

Hayat mükemmel değildi. Ama bir şekilde, şaşırtıcı bir şekilde, planlayabileceğim her şeyden daha iyiydi.

Kedilerimiz aptal olduğumuzu düşünse bile.

EPİLOG - ORION

Y üç aylık tahminlerimiz, efendim."

Kafamı kaldırmadan Daniel'den dosyayı aldım. dizüstü bilgisayarım. Altı ay önce olsa hemen rakamları kontrol eder, kârımızın arttığına dair kanıt arardım. Şimdi ise daha çok Ember'a akşam yemeği planlarımız hakkında yazdığım e-postayla ilgileniyordum.

"Ayrıca Bay Hamilton da burada," diye ekledi Daniel. "Acil olduğunu söylüyor."

Kafamı kaldırdığımda Colton'ın sırtarak kapıma dayandığını gördüm. "Çok acil. Ölüm kalım meselesi, gerçekten."

"Hepsi bu kadar Daniel. Teşekkür ederim." Arkadaşıma kaşlarımı kaldırmadan önce asistanımın gitmesini bekledim. "Yaşam mı ölüm mü?"

"Bekârlık statünün ölümü belki." Colton karşımdaki sandalyeye çöktü. "Remmy bana o yüzüğü iki haftadır yanında taşıdığını söyledi."

Elim otomatik olarak küçük kutunun bulunduğu cebime gitti.
"Doğru anı bekliyorum."

"Doğru. Çünkü Ember bana her şeyin mükemmel olmasını isteyen bir tip gibi geliyor." Gözlerini devirdi. "Kadın seninle ilişkisine tam anlamıyla nefret mektupları dağıtarak başladı."

"Bu farklı. Bu farklı. Bu anın onun için mükemmel olmasını istiyorum. Yaşatabileceği bir anı."

"Bir anıya dönüşmesi için bunu gerçekten yapmanız gerekir. Şu anda, bu öğleden sonra bir otobüs çarparsa seninle birlikte ölecek bir varsayım. İstediğin bu mu?"

Ben cevap veremedenden Remmy ofisime daldı.

Ne be? O neredeyse hiç-

"İşte buradasınız! Annem bu akşam herkesi yemeğe çağırıyor. Mazeret yok."

"İşim var-" diye başladım.

"Hayır. Daniel'la çoktan anlaştık." Masamın üzerine tünedi. "Son zamanlarda şaşırtıcı derecede esnek bir programın olduğunu söylüyor. Hayatında iyi bir etkiye sahip olmakla ilgili bir şey mi?"

Daniel'a maaş çeklerini kimin imzaladığını hatırlatmak için aklıma bir not aldım.

"Tamam." Kravatımı düzelttim. "Akşam yemeği." "Yüzükle birlikte," diye ekledi

Remmy kararlılıkla.

"Teklif planlarımı yönetecek bir komite istediğimi hatırlamıyorum."

"Birinin yapması gerek," dedi Colton. "Yoksa bir ay daha gezegenlerin aynı hizaya gelmesini falan beklersin."

Kız kardeşimle en yakın arkadaşına baktım ve ikisinin de yüzünde aynı kararlı ifadeyi gördüm. "İkinizden de nefret ediyorum."

"Hayır, değilsiniz," dedi Remmy neşeyle. "Haklı olduğumuz için huysuzsun sadece. Şimdi eve git ve üstünü değiştir. Annen lazanya yapıyor."

SAATLER SONRA, ANNEMİN MUTFAĞINDA DURMUŞ

Ember salataya yardım etti. Sanki oraya aitmiş gibi hareket ediyor, annemle hikâyeler anlatıyor ve Remmy'nin şakalarına gülüyordu.

Yüzük cebimde ağırlaştı.

Colton şarabını yeniden doldurmaya giderken yanımdan geçerken, "Yap artık," diye mırıldandı. "Bir şeyleri patlatmadan önce."

O haklıydı. Her şeyi fazla düşündüğüm gibi bunu da fazla düşünüyordum. Ama Ember bana kaosu kucaklamak, kontrolü elden bırakmak hakkında bir şeyler öğretmişti.

Yüzükle birlikte taşıdığım küçük kartı çıkardım. "Aşk Notları" logosu beni hâlâ gülümsetiyordu.

"Ember?"

Döndü, annemle planladıkları tatlıdan yanağına un bulaşmıştı. "Hmm?"

Notu ona uzattım. Okudu, dört basit kelimeyle gözleri büyüdü: "Benimle evlenir misin?"

Kafasını kaldırdığında, tek dizimin üzerindeydim, yüzüğümü uzatmıştım.

Ember hayatında ilk kez suskun görünüyordu. Sonra gülmeye başladı ve kendi notunu çıkarıp bana uzattı.

Orion,

Hiç sormayacaksın sanmıştım.

Ama bu kartı vaktinden önce yazmış olmam bu gerçekte komik bir şekilde çelişiyor, değil mi? İşte bu yüzden komik. Yıllarca Manhattan'da bir trol gibi dolaştıktan sonra mizah duygunuzun biraz köreldiğini düşünürsek, bunu size açıklamam gerekebileceğini düşündüm. Sanırım cevabımın şu olduğunu söylemeye gerek yok..."

Karttan başımı kaldırdım ve Ember'ın bana kocaman gülümsediğini gördüm. "Evet!" diye bağırdı ve ben daha yüzüğü parmağına geçiremeden beni bir öpücükle yakaladı.

Mutfak alkışlarla inledi. Annemin mutluluk gözyaşları döktüğünü, Remmy ve Colton'ın beşlik çaktığını, hatta Eleanor ve Davenport'un (görünüşe göre ben fark etmeden gelmişlerdi) tebriklerini sunduklarını duydum.

Ama yüzüğü parmağına takarken gözlerim sadece Ember'ı görüyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Evlenme teklif etmek için iki haftaya ihtiyacı olan saçma bir kontrol manyağı olsan bile."

"Üç hafta," diye itiraf ettim. "Ve ben de seni seviyorum. Özenle düzenlediğim hayatımı bozmaktan zevk alan bir kaos ajanı olsan bile."

"Başka türlü olmazdı."

O haklıydı. Düşmanım olarak başlayan, binamın önünde nefret notları okuyan kadın, bir şekilde her şeyim olmuştu. Önceliklerimi sorgulamamı sağladı,

Hayatımı yeniden düzenlemek ve bu süreçte daha iyi biri olmak.

"Hayır," diye kabul ettim ve onu kendime çektim. "Ben olsam yapmazdım."

Yeni geleneğimiz Goblin ve Kedi Adam'ı bizimle yemeğe getirmek ve Goblin'in fare gördüğünü sandığı (bir çalıydı) ve korkunç bir şekilde yanlış giden bir kamp gezisi gibi diğer şüpheli gezilerdi.

Ama şimdi her iki kedi de neredeyse onayladığına yemin edebileceğim ifadelerle kucaklaşmamızı izliyordu.

Nerede
yse.

SON

VIP LISTEME KAYDOLUN VE BİR KİTAPIMIN ÜCRETSİZ KOPYASINI ALIN kitaplarına anında sahip olacaksınız. **Ayrıca kaydolduğunuz için Orion ve Ember'ın aile oyun gecesi girişimini içeren bonus bir sahne kazanacaksınız!** [Buraya tıklayın>>](#)

Bir sonraki yeni kitabım piyasaya çıkar çıkmaz basit ve hızlı bir mesaj almak ister misiniz? **READ yazıp (844) 506-0019'a gönderin.**

Beni tüm sosyal ağlarda takip edin, web siteme göz atın ve en önemlisi Facebook'taki okuyucu (Penelope Bloom's Binge Readers!) [Her şeyin linkleri için buraya tıklayın>>](#) grubuma katılın

Bundan sonra ne okumalısınız?

Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, muhtemelen ofis temalı romantik komedilerimin çoğunu beğenirsiniz. En popüler serim His Banana ile başlayan Objects of Attraction serisidir.

Bunları zaten okuduysanız, Sincerely, Up Yours, The Boss(hole), My (Mostly) Secret Baby veya First Comes Revenge'i deneyebilirsiniz. Patron(delik)'in bir ön gösterimini ekledim! Kontrol etmek için kaydırmaya devam edin!

PATRON(HOLE) GİZLİ ZİRVE, BÖLÜM 1 - JULIETTE

Alnımı birkaç kez masama vurdum. "Neden?" Yüksek sesle sordum. "Neden?!"

Dramatik mi davranıyordum? Evet. Evet. Evet, öyleydim. Coleton ailesinin kurallarında bu yoktu ama sevgili babam beni kontrol edemeyecek kadar uzaktaydı. Canım isterse küçük, medeni olmayan bir öfke nöbeti geçirebilirdim.

Ayak sesleri ve ardından küçük bir kahkaha duydum. "İyi misin, Jules?"

Başımı kaldırıp onunla yüzleşmek yerine yana doğru yuvarladım. Chloe kollarını kavuşturmuş, odamın duvarına yaslanmıştı. Masası bölmemin hemen diğer tarafındaydı. O kadar yakındı ki, bütün gün izlemeye çalıştığı videoları yanlışlıkla sesi sonuna kadar açtığını, sonra da küfredip susturduğunu duyabiliyordum.

Chloe komik derecede kısaydı, faremsiydi ve kıyafetlerine uyması için her gün farklı bir gözlük takıyordu. Bugün de eşarbına uygun mor çerçeveli bir gözlük takmıştı.

İyi miydim? Buna bağlı. Ortaçağ prensesi gibi evlendirilmek istemediğin için milyarder babandan kaçmak doğru muydu? Ailenin kredi kartlarını yakmak, bulabildiğin her şeyi rehin vermek ve saklanmak için Kuzey Carolina'nın rastgele bir yerine kaçmak doğru muydu? Soyadınızı annenizin kızlık soyadıyla değiştirip babanızın sizi asla bulamamasını ummak doğru muydu?

"Ben tamamen iyiyim," dedim, başım hâlâ masamın üzerindeydi.

"Neden ben!" diye alay etti sırtarak. "Kulağa hiçbir şey gibi gelmiyor."

"Sadece bu e-posta," dedim iç çekerek. "Maxi beni kovmak için bir bahane arve sanırım yolunu buldu. Coleton Yayıncılık'ta tasarım danışmanlığı yapmamı istiyor." Ve evet, babamla karşılaşma riski olmayacak kadar küçük olsa da aile şirketinin bir koluydu.

Chloe yavaşça, "Sen hiç tasarım danışmanlığı yapmadın," dedi.

"Bunun farkındayım Chloe. Maxi de öyle. Bu işi batırmamı istiyor ki beni kovabilsin." Sonunda başımı kaldırdım ve içimi çektim. "Dediğim gibi, neden ben?"

Coleton'daki randevum için ofisten temkinli bir iyimserlikle ayrıldım. Evet, iyimserliğimin üzerine sağlıklı bir dozda korku serpilmişti ama iyi tarafından da bakabilirdim.

Belki Maxi bunu bana kendi mezarımı kazmam için bir kürek vermek olarak gördü ama belki de küreği Brezilyalı kıcını tekmelemek ve kendime bir terfi almak için kullanabilirdim.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Bir terfi, bu kaçak Coleton işini biraz daha sürdürebileceğim anlamına gelebilirdi. Yine de onlara geri dönmek için evsiz kalmaya kararlıydım. Bu numaradan sonra babam beni eski bir iş arkadaşıyla evlendirecek ve bir ay içinde gönderecekti.

Hayır. Bunun işe yaraması gerekiyordu, ben de bunu yapmanın bir yolunu bulacaktım.

Coleton ofislerine giderken birkaç küçük acil durum ve neredeyse felaket atlattım. Paltom neredeyse asansöre sıkıştıyordu, bir kadının köpeği ayak bileklerimi ısırmaya çalıştı ve sadece bakarak bir bebeği ağlattım. En çok da bu sonuncusu canımı yaktı. Lanet bebekler bile bugün beni yakalamak için dışarıdaydı.

Coleton'daki asansörü aradığım sırada iyimserliğim azalmıştı. Genelde güneşli olan havam, doğrudan kasıklarına yıldırım düşme ihtimaliyle bulutlanmıştı.

En üst katlardan birinde indim ve kendimi babamın Coleton imparatorluğundaki onlarca şubeden biri olan Coleton Yayıncılık'ın resepsiyon alanında buldum.

Kırk yaşlarında, topuz yapmış ve gözlerinin altında kocaman torbalar olan bir kadın resepsiyon masasının arkasından bana gülümsedi. Ben de gülümsedim, sonra gülümsemesinde bir sorun olduğunu fark ettim. Gözleri biraz fazla büyük, gülümsemesi biraz fazla genişti. Elleri de bilgisayarının faresini öyle sıkı tutuyordu ki parmak uçları bembeyaz olmuştu.

"Merhaba," dedim dikkatlice.

"Hoş geldiniz," dedi, yüzü hala yapabiliyorken kaç diye bağıırıyordu. "Ben Martha. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Maxi Designs'dan Jules Adams. Bay White ile bir danışma randevum var."

Martha yine aynı dehşet dolu gülümsemeyle parladı. "Bir dakika." Masasının arkasındaki çift kapıya doğru yürüdü ve sanki dinliyormuş gibi kulağını kapı aralığına dayadı. O birkaç uzun dakika beklerken ben orada garip bir şekilde durdum.

Bir kapıyı hafifçe araladı ve ikimiz de aniden gelen bağırış sesiyle irkildik. Bir adam bağırıyordu. Kelimeleri çıkaramıyordum ama sesi sinirli geliyordu, sanki birini dövüyormuş gibiydi.

Martha tableti yere bıraktı ve ellerini birbirine kenetledi. "Birkaç dakika bekleseniz iyi olur. Editör ekibiyle küçük bir karışıklık oldu. Eğer, uh-"

Telefonumdan saati kontrol ettim. "Özür dilerim. Geç kalmayı gerçekten göze alamam." Soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyordum. Bu herkesin yanıldığını kanıtlamak için tek şansımdı. Beni saçma sapan bir numarayla kovabileceğini düşündüğü için Maxi. Tek değerimin beni evlendirmek ve bir arkadaşımın gözüne girmek olduğunu düşündüğü için babam. Ve şimdi şansım tehlikedeydi çünkü editör ekibinden bir pislik içeride sinir krizi geçiriyordu.

Martha bir nefes verdi, gözleri tekrar kapalı kapılara kaydı. "Şu anda içeri girmek istediğine emin misin?"

"Yapmak zorundayım," dedim.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Kapının yanında her şeyin düzgün bir şekilde etiketlendiği kullanışlı küçük bir ofis haritası fark ettim. Parmağımı yan taraftaki rehberde gezdirdim, sonra "Bay White" ile eşleşen numaranın nerede olduğunu buldum. "Evet. Sanırım yolumu bulabilirim."

Martha başıyla onayladı ve kapıyı açtı. Odaya doğru tek bir adım bile atmadığını fark ettim ve biraz sııttım. Belki de komedi etkisi yaratmak için korkusunu abartıyordur diye düşündüm. Kimse küçük bir ofis dramından bu kadar korkamazdı, değil mi?

İçeri girer girmez kapıyı arkamdan kapattı. Etrafa dağılmış çeşitli masalar ve bilgisayarların bulunduğu nispeten büyük bir ofisteydim. Odadaki on kadar kişinin hepsi, sanki devam eden tiradı duymamış gibi davranarak bilgisayarlarının başına çökmüşlerdi.

Ayaktaki tek adam avuçlarını birinin masasına dayamıştı.

Birine ders verdiği ve çok kızgın olduğu gerçeğini görmezden geldim. Beynim, bağırın adamın mutlak örneğini görür görmez tüm bunları kapattı.

Kravat takmış, kolları bileklerine kadar düğmeli bir pantolon giymiş ve kaslı gövdesini elmas desenli bir yelekle örtmüştü. Masanın üzerine eğilmişti ve uzun kollarındaki her kas beyaz kumaşa karşı duruyordu. Durduğum yerden yüzünü tam olarak göremiyordum ama buna gerek bile yoktu. Bu adamın kulağına bakıp ölümlü bir insan olarak doğmadığını anlayabilirdim. Kızgın bir tanrının kışından çıkan bir yıldırımla dünyaya getirilmişti. Ve evet, bu doğum yöntemi neredeyse kesinlikle Yunan heykellerine uygun bir yüzle sonuçlandı.

"Eşyalarınızı toplayın," dedi adam. Odayı çelik bir kırbaç gibi kesen derin bir sesi vardı. "Masanızın bir saat içinde boşaltılmasını istiyorum."

"Deneyebilirim-"

"Bu işi daha fazla berbat etmene izin vermeyeceğim. Bir saatin var," dedi.

Geçirdiğim tren kazasından mı yoksa Bay Kıç Şimşek'in göz kamaştırıcı sıcaklığının neden olduğu geçici hafıza kaybından mı emin değildim ama bana bir şey oldu... Aklımda saf bir öfkeyle onlara doğru yürüyordum.

"Onunla böyle konuşmak zorunda mısın?" Ben talep ettim.

Adamın yüzü bana doğru döndü. Daha dik durdu ve bana çalıştığı her şeyi tam olarak, karnımı sıkarak gösterdi. Görünüşe bakılırsa sadece mutfakta çalışmıyordu. Endüstriyel mutfak malzemeleri satan bir dükkân devralmıştı ve elinde ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok envanter vardı. Ve o elmacık kemikleri.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

"Benim kim olduğum önemli değil. Ama sen? Sen güvensiz, egoist bir pisliksin. Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bir dahaki sefere kahramanlık yapmak istediğinde pelerin giy." Şaşkınlıkla ağzımı açtım.

"Sen-"

Thunderbolt Cheeks işaret parmağını benden daha hızlı uzatarak dudaklarıma bastırdı. Eğer daha az sinirli olsaydım, bir yabancıyı elleyebileceğinizi düşündüğünüzde neler olacağını öğretmek için onu ısırabilirdim. Bunun yerine, onun göz dediği rüya suyundan oluşan o yanan mavi çukurlara bakarken öylece şaşkın şaşkın durdum.

"Burası benim dünyam," dedi muhtemelen taşları ikiye bölebilecek bir sesle. "Fikrinin bir anlam ifade etmesini istiyorsan kendin için bir şeyler yap."

Tüm odanın gevşek çenelerle bize baktığını fark ettim. Sözlü saldırıya uğrayan adam bile

Sanki konuşmayı kesmemi ister gibiydi. Neden buna katlandılar?

"Biliyor musun?" Üzerindeki koku her neyse ondan derin bir nefes almamaya çalışarak sordum. Seks Tanrısı mı? At üstünde çıplak mı? Siyah beyaz oduncu mu? Her neyse, ne çıkaramıyordum ama hâlâ yapabiliyorken mesafe yaratmam gerekiyordu. "Bunun için zamanım yok. Onunla bir toplantım var." Bay White'ın ofisinin kapısını işaret ettim, içeride hareket eden birinin silüetini gördüm. "Eminim burada insanlara nasıl davrandığınızı duymak hoşuna gidecektir."

Elimden geldiğince kendime güvenerek, haritayı hafızamda takip ederek Bay White'ın ofisine doğru yürüdüm.

İşimi yapacak ve oradan defolup gidecektim. O egoist puşt ilerde fantezilerimde uygunsuz bir şekilde görünebilirdi ama orada konuşmasına izin verilmeyecekti.

Bay White'ın kapısına ulaştım ve kapıyı iki kez çaldım. Kapıcı üniforması giymiş bir adam kapıyı açtı, başını salladı ve sonra ofisten çıktı.

Neredeyse omzumun üzerinden bakacaktım ama yapbozun parçaları çoktan bir araya gelmişti. Bay Ego sadece kibirli bir yönetici değildi. O...

Oh, kahretsin.

PATRON(HOLE) GİZLİ ZİRVE, BÖLÜM 2 - ADRIAN

Walker'ın masasından henüz kalkmamıştı. Bir anda ortaya çıkan küçük fişek dışında herkes fosil gibi duruyordu. Sanki Disney Prensesleri'nin geçit kaçıış, kıyafetini atmış ve bir şekilde ofisime geldi.

Muhafazakâr olması gereken mavi bir elbise giyyordu ama o kıvrımların muhafazakâr bir tarafı yoktu. O kalçayı saklamak mümkün değildi. Vücudu dikkat istiyor olabilirdi, ama yüzü bunu emrediyordu. Gülünç derecede büyük, hafifçe kalkık ve badem şeklinde gözleri vardı. Burnu dikti ve çillerle tozlanmıştı ve dudakları düşüncelerimi hemen çok karanlık bir yere sürükleyecek kadar dolgundu.

Odaklan, Adrian. Neden burada olduğunu hatırla.

Ama tek yaptığım onun geri kalanına odaklanmaktı. Sarı saçları bir yandan örölmüş, diğer yandan düz bırakılmıştı. Kilometrelerce kıvrımı vardı ve eğer sesi onun sesi tam bir sessizliği içinde bakmaya ne kadar devam edeceğimi merak ediyordum.

ofisimin kapısının alınması beni bugüne getirmemişti.

Bu çok mükemmeldi. Kendini beğenmiş bir şekilde duyurduğu buluşma benimleydi. Fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Kravatımın düğümünü çözdüm, boktan bir gece uykusu yüzünden hâlâ biraz sert olan boynumu sıvadım ve odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Çalışanlarım nihayet ben hareket ettikten sonra işlerine devam etmeye başladılar, sanki onları fark edeceğimden ve bir fare tıklamasıyla Walker'la birlikte onları da yok edeceğimden endişelenmişlerdi.

"Affedersiniz," dedim, kapımı açmak için kaçan Disney Prensesi'nin yanından uzanarak. "Bir toplantım var."

O kocaman mavi gözleriyle bana baktı. Vücuduma ihtiyacı olanı vermeyeli çok uzun zaman olduğunu biliyordum. Bu kadına bakmak beni erimiş bir sıcaklıkla mırıldanmaya itiyordu.

Ofisime girdim ve beni görmeye geldiğini çok iyi bilmeme rağmen kapıyı kapattım.

Masamın arkasına geçtim, bileğimi dizimin üzerine katladım ve sabırla bekledim.

Kapımın tereddütlü bir şekilde alınması neredeyse tam bir dakika sürdü.

"İçeri gel," dedim.

Kadın içeri girdi. Başının öne eğik olmasını ve orada yaptığı saçmalıklar yüzünden botlarımı yalamaya hazırmış gibi görünmesini bekliyordum. Onun yerine, meydan okur gibiydi.

"Buluşacağım kişinin sen olduğunu fark etmemiştim," dedi.

"Açıkça." Masamın karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret ettim. Sorgulamadan itaat etmek için hareket ettiğinde garip bir memnuniyet duydum. En azından tamamen umutsuz değildi. "Adın ne senin?"

"Juliette. Sadece Jules. Jules Adams."

"Ben Adrian White," dedim. İlk kez bir şirkette gerçek adımı kullanıyordum. Ama Coleton büyük ödüldü, son hedefti. Bir yanım hep Russ Coleton'ın, imparatorluğunu içten dışa yıkan kişinin Adrian olduğunu duymasını istemişti. Ama eğer oraya varacaksam, kendimi toparlamam gerekiyordu. Yolculuğa daha yeni başlamıştım ve Coleton, ekibimle birlikte yıkmak için yola çıktığımız en büyük şirketti.

Kadın, önünde Maxi Designs logosu olan küçük bir klasör açtı. "Renklerle başlayabileceğimizi düşünüyordum, eğer bir önceliğiniz varsa-"

"Hayır," dedim kıkırdayarak. "Sadece bu şehirde bir daha asla çalışmayacağından kimin emin olacağını bilmeni istedim. İşimiz bitti. Ekibimin önünde yaptığın o numara var ya? Maxi'ye neden en büyük müşterisini kaybettiğini ve itibarını kurtarmak için bir reklamcı tutmak zorunda kalacağını söyleyeceğimden emin olabilirsin."

Gözyaşı bekliyordum. Gözyaşlarına alışkındım. Acımasız bir hıyar olmaktan hoşlanmıyordum ama hiçbir zaman en etkili yöntemlerden kaçınan biri olmadım. elde ettim çünkü asla taviz vermedim. Asla kolay yolu seçmedim. Yol boyunca ne kadar "duygu" incinirse incinsin, tam olarak ne gerekiyorsa yaptım.

Ama Jules çenesini sıktı ve gözleri öfkeyle parladı. "Sen bir korkaksın."

Aslında şaşkınlıkla güldüm. Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim.

"Sorgulanmayı kaldıramıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Orada sana karşı durduğumda değerli egona bir yuh mu çektim? Bu gece yatağa girdiğinde hala o şişmiş gururunu okşayabilmek için bana bir örnek vermek gerektiğini mi hissediyorsun? Devam et, pislik. İstersen hayatımı mahvet. Bir kere yeniden başladım. Gerekirse yine yaparım."

Doğruyu söylemek gerekirse, bana şişme tehlikesi olan başka bir şeyi düşündürüyordu. Beni kızdırsa bile onun omurgasını seviyordum. Sandalyemde arkama yaslandım ve o kalkıp kapıya doğru uzanırken çenemi ovuşturdum. "Ya da," dedim. "Sekreterim birkaç gün önce istifasını verdi. Benim için çalışabilirsin."

"Ne?" diye sordu. "Bir dakika önce bir daha asla çalışmayacağımdan emin olmak istiyorsun ve sonra bana iş mi teklif ediyorsun? Yani sen bir narsist ve deli misin?"

Düşündükçe ona daha çok hak veriyordum. Evet, bu kadını işe almak tam bir çılgınlıktı. Omurgaya ve cesarete değer verdiğim doğrudu. Yüzleşmekten korkmayan biri işime yarayabilirdi. Coleton Yayıncılık yılanın başına giden uzun bir yolculuğun sadece ilk durağıydı ve yol boyunca toplayabildiğim her yetenekli adamı toplamam gerekiyordu.

Ama bir yanımda bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Bir yanımda bu kadını çoktan dikkat dağıtıcı bulmaya başladığımı farkındaydı. Beni tehlikeli şekillerde illüzyondan çıkardı. Kendimi Adrian Terranova gibi hissetmeme neden oldu, on yıl önce tamamen delice bir şey yapmak için yola çıkan adam.

Özel hayatını ihmal eden ve umutsuzca iyi bir sikiş ihtiyacı duyan adam.

Birkaç dakika önce, bunu ertelemeye tamamen razıydım. Ama bu haydut prensese bir kez baktım ve her şey bir anda yok oldu. Vücudum neredeyse ihtiyaçtan ve onu işe almak düşünmem gereken son şeydi. Sadece kötü bir fikir değildi. Potansiyel olarak felaket bir fikirdi.

"Neden senin için çalışayım ki?" diye sordu. "Bu odaya girdiğimden beri tek yaptığın bana ne kadar korkunç bir patron olduğunu göstermek oldu."

"İşi kabul et, ben de gidip Walker'a kovulmadığımı söyleyeyim. Dışarıdaki insanları benden korumayı bu kadar önemsiyorsan, burada kalmaktan daha iyi bir yol var mı?"

Başını salladı, gözleri yeri arıyordu. Eli hâlâ kapı kolundaydı. "'Hayır' dersem ne olur?"

Ellerimi ağzımın önünde birleştirip öne doğru eğildim. Beni çıldırtana kadar seni düşünmeye devam edeceğim. "Sonra patronuna geri dönüp Coleton'daki sözleşmeyi nasıl mahvettiğini anlatacaksın."

Aynı öfke yine yüzünde yükseldi. Çok güzeldi. Kadın duygularını saklamak konusunda kesinlikle kontrol sahibi değildi. Açık bir kitap gibiydi ve düzenli olarak içine dalmaktan hoşlanacağımı hissediyordum.

"Yani bana şantaj mı yapıyorsun? Ya sana katılırim ya da beni mahvedersin. Bu mudur yani?"

"Hayır. Müşteri olarak işimi kaybettin. Patronun seni çalıştırmaya devam etmeyi seçerse, senin için iyi olur. Bu şekilde bırakacağım. Ama iş arıyorsan, pozisyonu üç günlüğüne tutacağım. Bu şantaj değil. Bu bir fırsat."

"Şantaj gibi kokan bir fırsat bu."

Omuz silktim. "Bu sizin seçiminiz Bayan Adams. Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

"Peki ya Walker?" Ben sordum.

"Peki ya o? Eğer işi kabul edersen, onu arar ve geri gelmesini söylerim."

O güzel dudaklarını büzerek bana masamdaki kâğıtları tutuşturabileceğini düşündüğüm bir bakış fırlattı. "Sen korkunç bir insansın." Kapıyı çekip açtı ve arkasından çarptı.

Belki, diye düşündüm. Ama gerçek hayatta, kahraman olarak kötü adamı alt edemezsiniz. Kahramanlar ellerini kirletmeyi göze alamazlar. Gerçekten ne gerekiyorsa yapamazlar. İhtiyaç duydukları gücü elde etmek için köşeleri kesemez ve fedakarlık yapamazlar.

Belki korkunç bir insandım ama bana kazandırdığı gücün her bir zerresini Russ Coleton'ın önemseydiği her şeyi yerle bir etmek için kullanacaktım. Bu bir sözdü.

PATRON(HOLE) GİZLİ ZİRVE, BÖLÜM 3 - JULIETTE

Telefonum çaldığında Coleton Enterprises'ın cehennemden gelen patron deliğinin ön kapısından bile çıkmamıştım. Kendimi hazırladım. Arayan Maxi'ydi.

Cehennem.

"Merhaba," dedim, hissetmediğim neşeli bir eğilimi zorlamaya çalışarak.

"Dur tahmin edeyim," dedi Maxi o derin, saçmalamayan sesiyle. "Bay White'la görüşmeniz korkunç bir şekilde ters mi gitti?"

Mecazi anlamda dizlerimin üzerine çöküp af dilemek için yapabileceğim bir düzine şey vardı. Bahaneler uydurabilir, onun bir hıyar olduğunu açıklamaya çalışabilir ya da beni tamamen vasıfsız olduğum bir iş için nasıl gönderdiğine dair en bariz noktayı bile belirtebilirdim.

Ama gerçekten de o günlerden biriydi.

Coleton'ın tertemiz ofislerinin lobisinde durdum ve başımı salladım. "Evet," dedim. "Senin için gerçekten

Kötü bir şekilde. Sözleşmeyi kaybettiniz çünkü beni sebepsiz yere kovacak cesaretiniz yoktu."

Uzun bir duraklama oldu. Kelimeleri güvenle söylememe rağmen, içimde hızlı bir kalp atışından patlamak üzere olduğumu hissettim.

Maxi birkaç dakika süren gergin bir sessizlikten sonra, "Seni kovmakla yetinecektim," dedi. "Ama sanırım şimdi seni yok edeceğim."

Buna gülmekten kendimi alamadım. "Sinirlerine dokunmuşum gibi görünüyor."

"Bundan keyif almana sevindim. Tüm bağlantılarıma ulaşacağım ve kimsenin senin huysuz, asi, her zaman geç kalan kıcını işe almadığından emin olacağım."

Tamam, bu sonuncusu gerçekten zorlamaydı. Hiç hoş değil. Maxi Designs'da çalıştığım birkaç ay içinde bir ya da iki kez geç kalmıştım ki bu sayının iş arkadaşlarımla çoğundan çok daha az olduğunu biliyordum.

"Bu harika. Zaten bir işim var." Tam olarak ne diyordum? Birkaç dakika önce, Chad Thundercock'un egosunu gösterip beni sevinç çığlıkları atarak maaş bordrosuna dahil edebileceğini düşünmesi beni de eğlendirmişti. Şimdi ise ne kadar maaş verdiğini bile bilmediğim bir pozisyon için geleceğimi riske atıyordum. Daha da kötüsü, buna ne kadar dayanabileceğimi de bilmiyordum.

Maxi, "Bunun gerçekleşmesini sağlayacağım, tatlım," dedi.

"Tamam, seninle konuşmak harikaydı. Bu hafta sonu eşyalarımı almaya geleceğim. Hoşça kal Maxi."

Telefonu kapattım, hızlı adımlarla mutlu bir dans yaptım ve asansöre doğru döndüm. Şimdi sıra o kadar da eğlenceli olmayan kısımda.

Eğer çekilmez olmak için YouTube'da ustalık dersleri veriliyorsa, Bay White belli ki bu dersleri iyi çalışmış. Kendini beğenmiş bir ifadeyle 82. kattaki masasının arkasında bekliyordu. İğrenç derecede muhteşem yüzündeki ifadeye bakılırsa geri döneceğimi biliyordu. Hatta geldiğim kadar çabuk dönmemi bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Kendinden bu kadar memnun görünme," dedim.

Adrian bir parmağını kaldırdı. "Dikkatli ol. Daha önce kaybedecek bir şeyin olmadığını düşünüyordun. Önceden umutsuz değildin. Ama işini kaybetmemiş olsaydın bu kadar çabuk dönmezdin, değil mi?"

"Başka işler de var. En azından buradaki maaşın ne kadar olduğunu öğrenebilirim diye düşündüm. Karşılaştırma yapmak için," diye ekledim.

"Yılda bir yetmiş beş. Seyahatlerde bana eşlik etmen gerekecek. Eyalet dışına yapacağınız her seyahat için beş bin dolar maaş alacaksınız. Uçak bileti, yemek ve konaklama masraflarınız karşılanacak. Sağlık hizmetleri en üst seviyede. Bu binanın en üst katında istediğiniz zaman erişebileceğiniz bir şirket fitness merkezimiz ve çocuk bakım tesisimiz var. Caddenin karşısında kullanabileceğiniz raketbol sahaları ve kapalı bir havuz da var."

"İşi henüz kabul etmedim," dedim, başım dönerken kendimden emin görünmek zor olsa da. "Bir yetmiş beş mi dediniz? Bunu detaylandırabilir misin?"

"Yıllık yüz yetmiş beş bin dolar. Maaşlarla birlikte, iki yüz ellinin üzerinde olmalısın. Yoğun bir yılda belki üç yüz. Tabii tahsilat için yeterince uzun süre dayanırsanız."

Hızlıca birkaç zihinsel hesaplama yaptım. Bahsettiği maaş yaklaşık olarak... fazlasıyla yeterliydi.

masraflarımı karşılamak için. Bu tür şeyler hakkında düşünmek zorunda olduğum gerçeği benim için hala yeniydi, ama yüzümde daha az değildi. Bir zamanlar yığınla paraya erişiminizin olup olmaması evrenin umurunda değildi. Önemli olan tek şey kartlarınızın geçip geçmediği ve çeklerinizin karşılık bulup bulmadığıydı. Bu basit testi , herkes gibi siz de siktir olup gidebilirdiniz.

Takım elbiseli bu iblis bana bu gerçeklikten bir çıkış bileti sunuyordu. Babama yanıldığını göstermek için ilk adımı atmamı teklif ediyordu. Bunu kendi başıma yapabilirdim. Dünyanın nasıl işlediği konusunda tamamen saf değildim.

"Karar vermek için üç gününüz vardı. Şimdi bir dakikanız var. İşi istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

Adamı çok az tanıyordum ama yine de şaşırmamıştım. Bunun ne kadar mantıklı olduğunu sorma zahmetine bile girmedim. "Bir şeyi kabul etmeden önce yazılı bir sözleşme görmek istiyorum."

Bay White'ın hemen cevap vermemek gibi bir huyu vardı. Sessizliğin orada asılı kalmasına izin verdi ve bana ne kadar korkutucu olduğunu hatırlattı. Sonunda elini yanına götürdü ve bir yığın kâğıdı masasının üzerine bıraktı. Hâlâ sıcak olduklarını fark ederek onları aldım.

Bir tür şablon olduğunu düşünmüştüm, ancak adımın, bahsettiği maaş ve bursla birlikte doldurulduğunu fark ettim. "Bunu ne zaman **hazırladınız**?"

"İmzalayacak mısın, mısın?"

Gözlerine baktım, yoğunluğundan kaçmak için içimden gelen dürtüyle savaştım ve sonra başımı salladım. Başka bir seçeneğim yoktu. Her ne kadar onu yere sermek ve yüzündeki o kendinden memnun ifadenin eriyip gitmesini izlemek istesem de buna ihtiyacım vardı.

Gururuma yediremedim ve okumayı bitirdim. Okumadan imzalamamı bekliyor gibi görünmesini ve sabırsızlığını gizleme zahmetine girmemesini önemsememeye çalıştım. Bu adamdan okumadan bir şey imzalayacak değildim.

Ancak üç sayfayı da bitirdiğimde, sözleşmede şok edici hiçbir şey yoktu. Pozisyonla birlikte gelen son derece cömert maaş ve sosyal haklar dışında her şey oldukça standart görünüyordu.

Kafamı kaldırdığımda bana bir kalem uzatıyordu. Kalemi aldım, altına imzamı attım ve kâğıt yığınınını ona doğru ittim.

"Neden şeytanla bir anlaşma imzalamış hissediyorum?"

Adrian buna gerçekten sırtıttı. "Belki de görüldüğünden daha anlayışlı olduğun içindir."

Ön gösterimin sonuna geldik! Hikayeyi beğendiyseniz ve devamını okumak istiyorsanız, Kindle Unlimited'ta ücretsiz! Buradan indirebilirsiniz

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.